

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

**Josh
Bazell**

DOKTOR ZABIJÁK

thriller

VÍKEND

Basell, Josh

Josh Bazell

**DOKTOR
ZABIJÁK**

VÍKEND

*Pokud se Nietzsche nemýlí a znectít člověka znamená zabít ho,
je každý upřímný pokus o sepsání autobiografie aktem
sebezničení.*

Camus

No jo, tak jdu zase do práce. Cestou se zastavím a pozoruju, jak se holub pere s krysou ve sněhu. Jeden chlápek mě chce dokonce zkásnout! Samozřejmě s pistolí, jak jinak. Postaví se za mě a přiloží mi hlaveň k týlu. Je zima jako v morně a vlastně je to celkem příjemná akupresura. „Hlavně v klídku, doktůrku,“ varuje mě.

Tím se mnohé vysvětluje. Ani v pět ráno nevypadám jako člověk, ze kterého by kápala nějaká ta pětka. Vypadám spíš jako ztělesnění přístavního dělníka z Easter Islandu. Jenže ten šílenec vidí, že mám modré doktorské kalhoty a zelené pryžové boty s větracími otvory, takže ho napadlo, že budu mít u sebe nějaké prášky a peníze. Třeba si říkal, že mi doktorská přísaha zakazuje kopnout podobné útočníky mezi nohy.

Na to, abych se probojoval dnem, obvykle mívám málo léků i peněz. Navíc jsem složil jen jednu přísahu, pokud si dobře vzpomínám, a ta klade důraz na *neškodit*. Tuhle hranici jsme ale překročili, řekl bych.

„Tak jo,“ hlesl jsem a zvedl paže.

Krysa i holub zmizeli. Srabi.

Otočím se, takže se mi hlaveň sveze z hlavy a pravá ruka se ocitne těsně nad paží útočníka. Popadnu ho za loket a trhnu směrem nahoru, takže mu vazy prasknou jako odzátkované šampaňské.

Chvilku si dám oddych, abych mu ohmatal loket.

Obě kosti na předloktí, ulna a radius, se pohybují i otáčejí nezávisle na sobě. Můžete si to zkusit sami na sobě, když zvednete předloktí a natočíte dlaň k sobě. Ulna a radius jsou v takové pozici rovnoběžné. Pak přetočte dlaň o sto osmdesát stupňů a obě kosti se zkříží jako písmeno „X“.¹ Z tohoto důvodu musí loket obsahovat složitý kotvicí systém. Ligamenta obepínají zakončení kostí ve šroubovico-

¹ Srovnejte to s podkolenní částí nohy, kde panuje obdobné uspořádání, ale zakrnělé. Obě kosti, tibia a fibula, mají podobnou pozici jako ulna a radius. Vnější kost, fibula, dokonce ani nenosí naši hmotnost. Nejeфективněji ji využijeme jako štěp, a pokud nezničíme kotník ani koleno, pacient bude moci spokojeně chodit.

vých i nešroubovicových svazcích, které připomínají pásku na držadle tenisové rakety. Trhat ligamenta od sebe je strašná škoda.

No jo, jenže útočník a já právě čelíme horšímu problému.

Zatímco jsem mu pravou rukou poškodil loket, přemístila se mi levá ruka k pravému uchu a míří mu přímo na krk.

Když mu jednu vrazím, rozdrtím křehké kroužky chrupavky, která drží otevřenou tracheu, aby člověk mohl dýchat. Až se pokusí o další nádech, průdušnice se neprodyšně uzavře jako konečník a z jeho života zmizí asi tak šest minut, i kdybych si okamžitě zničil pentilku a zkusil tělu dodat kyslík jinudy.

Proto radši přemýšlím, snažím se z toho nějak vykrotit a změním dráhu pohybu ruky směrem nahoru. Míjím místo, v němž bych mohl odbočit a zasáhnout ho do brady nebo do pusy – to by bylo fakt odporné – a pokračuju dál, k nosu.

Padne rána. Mám pocit, jako bych zabořil ruku do vlhké hlíny. Do vlhké hlíny, v níž jsou i nějaké ty větvičky. Útočník se zhroutl na chodník. Je v bezvědomí.

Zkontroluju, jestli jsem klidný – jo, jsem, jen mě našťval – a pak si kleknu vedle něj. Při téhle práci, ostatně asi jako při kterékoli jiné, je rozvášná mysl mnohem cennější než rychlost.

Ne že by tahle vyžadovala bůhvíjaké plánování nebo extrémně klidnou mysl. Překulím útočníka na bok, aby se neudusil, nezlomnou paži mu ohnu a složím pod hlavu, aby tváří neležel na zledovatělém chodníku. Vidím, že pořád dýchá. Vypadá slušně, dokonce mi připadá, že si užívá života. Pulz na zápěstí i kotnících je dostatečně silný.

V podobných chvílích si představuju, že se ptám Velkého pána – profesora Kosmana – zda mohu odejít.

V takovýchto situacích si taky představuju, jak profesor Kosman říká: „Ne“ a „Co bys dělal, kdyby to byl tvůj bratr?“

Povzdychnu si. Nemám bratra, ale chápu, nač naráží.

Zapřu se kolenem o zlomený loket a zatáhnu za kosti, jak mi to jen šlachy dovolí, a pak je vrátím na místo nejmenšího odporu. Útočník ve spánku zaúpí bolestí, ale co. Na pohotovosti by s ním udělali totéž, jenže by byl vzhůru.

Prošacuju ho, jestli nemá mobil. Tak velké štěstí samozřejmě nemám. Svůj telefon odmítám použít. Kdybych měl bratra, chtěl by, aby po mně šla policie?

Shýbnu se, zvednu ho a přehodím si ho přes rameno. Je lehký a smrdí jako ručník prosáklý močí.

Ještě se natáhnou pro jeho zbraň a teprve pak vstanu.

Je to šrot jako vyšitý, jen dvě spojené plochy z lisovaného kovu. Dokonce nemá ani rukojeť. Bubínek je trochu vychýlený ze středu. Připadá mi, že ta zbraň je jako startovací pistole na atletických závodech. Na vteřinku ze mě spadne tíha vědomí, že po Spojených státech putuje na 350 milionů střelných zbraní, ale vzápětí si všimnu zbroušených zakončení kulek a připomenu si, jak málo stačí k tomu, aby někdo vzal někomu život.

Měl bych ji vyhodit. Měl bych ohnout hlaveň a hodit zbraň do kanálu.

Namísto toho ji strčím do zadní kapsy kalhot. Staré zvyky nerezaví.

Ve výtahu, který mě vynáší k medicíně, jedu s malou světlou zástupkyní farmaceutické firmy. Má na sobě černé pouzdrové šaty a doprovází ji zavazadlo na kolečkách. Hrud' má plochou, zato prohnutá záda zvýrazňují oblínou hýždí. Připomíná mi štíhlou sexy fazoli. Je jí šestadvacet, trochu to přehnala se sluněním.² Její nos vypadá, jako by prodělal plastiku, ale to je jen dojem. Má ho posetý pihami. To snad ani není možné. A její zuby jsou nejčistší věc v nemocnici.

„Zdravím,“ osloví mě bodře. „Neznáme se?“

„Ne, ještě ne,“ odpovím a v duchu dodám: protože jste tady nová, jinak byste nepracovala v tak děsnou denní dobu.

„Jste sanitář?“ vyptává se dál.

„Ne, sekundář na interně.“

² Doktoři vždycky odhadnou věk. Ocenění věku používáme jako měřítko, jestli nám pacienti nelžou. Máme řadu vodítek, třeba porovnáváme vrásky na krku s žilami na hřbetu ruky a tak, ale vlastně ani nejsou nutná. Kdybyste denně jednali se třiceti lidmi a ptali se jich, kolik je jim let, taky byste se časem vypracovali.

Sekundární lékař působí prvním rokem v nemocnici, je tedy asi rok po škole a za běžných okolností asi o šest let mladší než já. Nevím, jak přišla na sanitáře, toho bych si spíš spojil se zřízcem z blázince, pokud takové instituce ještě existují.

„No tedy,“ vydechne udiveně. „Na doktora jste milej.“

Pokud tím „milej“ myslí, že jsem krutý a vypadám tupě, což napadne většinu žen, jak jsem si všiml, má pravdu. Pracovní halenu mám tak těsnou, až mi na ramenou prosvítá tetování. Na levém rameni mám hada, na pravém Davidovu hvězdu.³

„Nejste z Oklahomy?“ zeptám se. Nechám se vést jejím přízvukem.

„No, jsem.“

„Je vám dvaadvacet?“

„Kéž by, o dva víc.“

„Ubrala jste si dva roky.“

„To sice jo, ale nechtějte, abych vám vyprávěla všechno, je to příliš nudné.“

„Zatím dobrý. Jak se jmenujete?“

„Stáááncey,“ protáhla, založila si ruce za záda a popošla ke mně.

Na tomto místě bych měl podotknout, že se příznaky trvalé spánkové deprivace natolik podobají opilosti, až nemocnice nezděravka působí dojmem, jako by se v nich trvale odehrávaly monstrózní předvánoční večírky. Rozdíl spočívá v tom, že týpek, se kterým tlačáte na večírku, se vám nehodlá zanořit skalpelem do slinivky.

Patrně bych měl ještě dodat, že zástupkyně farmaceutických firem, přičemž jedna má ve Spojených státech na starosti sedm lékařů, jsou placené za to, aby flirtovaly – a v neposlední řadě aby se s vámi klid'ánko vyspaly. Já jen abychom měli jasno.

„Pro jakou společnost děláte?“ ptám se.

„Pro Martin-Whiting Aldomed,“ odpoví.

„Máte moxfane?“

³ Tetování na levém rameni – výtvar s křídly a dvěma hady – je nejen zosobnění Herma, boha obchodu, ale i lsti a podvodu, tudíž je to i symbol obchodu. Znázornění Asklépia, lékařství, je symbol bez křídel a patří k němu jeden had. Kdo tohle vlastně ví?

Moxfane je látka, která se podává pilotům bombardérů, od kterých se očekává, že vzlétnou z Michiganu, zbombardují Irák a bez přestávky se zase vrátí do Michiganu. Látku můžete polknout nebo na ni letět.

„Jo, mám. Ale co mi za něj dáte?“

„Co byste si představovala?“ ptám se.

Popojde těsně ke mně. „Co bych chtěla? Jestli nad tím začnu přemýšlet, rozbřečím se. To byste určitě nechtěl vidět.“

„Pořád lepší, než jít do práce.“

Zatváří se, jako by mi chtěla jednu vrazit, a pak se skloní nad zavazadlo. Pokud má spodní prádlo, zkouší na mě taktiku, kterou ještě neznám. „Ale co,“ naváže, „stejně jde hlavně o práci nebo o tři spolubydlící. Taky bych se obešla bez rodičů, kteří se snažili prosadit, abych zůstala v Oklahomě. Nepředpokládám, že byste mi mohl s kteroukoli věcí pomoci.“

Narovná se. V ruce drží propagační balení Moxfanu a pár gumových rukavic Martin-Whiting Aldomed za osmnáct dolarů. „Zatím se spokojím s tím, že vám ukážu naše nové rukavice,“ podotkne.

„Už jsem je zkoušel,“ opáčím.

„Zkoušel jste skrz ně i někoho políbit?“

„Ne.“

„Vidíte, já taky ne. Ale moc bych o to stála.“

Bokem jakoby omylem narazí do tlačítka „stop“. „Jejda,“ vyjekne.

Rozkousne manžetku jedné z rukavic, aby ji snáz roztrhla. Rozesměju se. Znáte ten pocit, kdy si nejste jisti, jestli vás někdo zpracovává, nebo se s vámi normálně baví?

Já tenhle pocit miluju.

„Na oddělení je to dost hustý,“ houkne na mě Akfal, náš druhý sekundář, když se konečně objevím na interně, abych ho vystřídal. To, co pro běžné smrtelníky znamená „ahoj“, zní v lékařské hantýrce „Je to hustý“.

Akfal je zahraniční kolega z Egypta. Říká se jim náplavy. Jsou to absolventi zahraničních lékařských fakult, kteří mohou v okamžiku, kdy se znelíbí svému vedoucímu lékaři, pohotově přijít o vízum.

Další vhodné označení těchto lékařů je „otroci“. Podá mi vytištěné zprávy o aktuálních pacientech – i on má jeden výtisk, ačkoli celkem špinavý a pomačkaný – a seznamuje mě se situací. Bla, bla, bla, místnost 809. Bla, bla, bla, infekce po kolostomii. Bla, bla, sedmatřicetiletá žena na předem naplánovanou chemoterapii bla, bla. Bla, bla, bla, bla, bla, bla. Takový proud slov ani nejde sledovat, i kdyby člověk sebevíc chtěl. Opřu se zády o čelní stěnu stolu v recepci, což mi připomene, že v kapse lékařských kalhot nadále chovám střelnou zbraň.⁴

Musím ji někam zašít, jenže bych musel překonat čtyři patra k šatně. Možná bych ji mohl schovat za knížky v denní místnosti sester. Anebo pod postel na lékařském pokoji. Vlastně je to jedno, hlavně abych si pamatoval, kam jsem ji schoval.

Akfal konečně zmlkne. „Stíháš mě?“

„Jasně,“ přikývnu. „Běž domů a vyspi se.“

„Díky,“ prohodí.

Nepůjde domů ani se nevyspí, protože bude vyřizovat papíry pro pojišťovny za našeho vedoucího lékaře, doktora Nordenskirka. Zabeře mu to minimálně čtyři hodiny.

„Běž domů a vyspi se“ je v řeči sekundářů něco jako „ahoj“.

V půl šesté ráno obejdu všechny pacienty. Pokaždé mi aspoň pět lidí vynadá, že by se cítili docela dobře, kdybychom je my, hlupáci, nebudili každé čtyři hodiny a pořád dokola se jich neptali, jak se cítí. Ostatní si tento komentář nechají pro sebe a namísto toho si ustavičně stěžují, že jim někdo krade přehrávač mp3, léky a podobně. No co, každopádně pacienta zkouknete a především se zaměříte na iatrogenní (vyvolané lékařem) a nozokomiální (způsobené nemocničním prostředím) nemoci, které ruku v ruce ve Spojených státech představují osmou nejčastější příčinu úmrtí. Pak vezmete roha.

Při brzké ranní kontrole se taky může stát, že si nikdo na nic nestěžuje.

A to nikdy nebývá dobré znamení.

⁴ Náš lékařský oděv je oboustranný a má tudíž i kapsy na obou stranách, kdybyste potřebovali udělat anestezii či cokoli jiného, ale byli jste moc unavení, abyste si oblékli kalhoty pořádně.

V pátém či šestém pokoji je vévoda Mosby, stručně řečeno pacient, kterého aktuálně nenávidím nejmní. Je to devadesátiletý černoch, který byl hospitalizovaný kvůli komplikacím při cukrovce. Má gangrénu obou nohou. Je jedním z deseti Afroameričanů, kteří za druhé světové války sloužili ve speciální jednotce. V roce 1944 utekl ze zámku Colditz. Předě dvěma týdny utekl z pokoje v Manhattanské katolické nemocnici. Jen v prádle. V lednu. Proto ta gangréna. Cukrovka deptá krevní oběh i v botách, natož bez nich. Ten den měl štěstí službu Akfal.

„Co se děje, doktůrku?“ zeptá se.

„Nic moc, pane vévodo,“ odpovím.

„Neoslovujte mě titulem, já si svoje peníze vydělávám,“ ohradí se. Vždycky to dělá. Je to takový jeho kameňák, aby si připomněl, že má za sebou kus poctivé práce a nebýval na nikoho odkázaný. „Řekněte mi, co je nového, pane doktore.“

Neptá se na své zdraví, to ho ostatně moc nezajímá, jak se zdá. Rychle si vymyslím nějaký nesmysl o vládě. Stejně nezjistí, že se věci mohou mít jinak.

Začnu mu obvazovat zapáchající nohu. „Jo, dneska cestou do práce jsem taky viděl, jak se krysa pere s holubem,“ dodám.

„Opravdu? Kdo vyhrál?“

„Krysa,“ odpovím. „Holub od začátku neměl moc šancí.“

„Z toho by se dalo vyvodit, že krysa má nad holubem převahu.“

Pozdvihnu obočí. „Zvláštní je, že holub pořád bojoval, i když to bylo marné. Měl peří rozčepýřené na všechny strany, crčela z něj krev, a nevzdal se. Kdykoli zaútočil, krysa ho ňafala a smýkla jím na záda. U zvířat to tak asi chodí běžně, ale bylo to odporné.“ Přiložím mu stetoskop na hrud’.

V naslouchátcích se rozezní jeho hlas: „Ta krysa mu musela učinit něco hodně ošklivého, když se odmítal vzdát.“

„O tom nepochybuju,“ přikývnu. Stisknu mu břicho ve snaze navodit bolest. Pan Mosby to zjevně neregistruje. „Už tu byla dneska ráno sestra?“ zeptám se.

„Jistě, sestry pořád chodí sem a tam.“

„Byly tady i v bílých minisukních?“

„Jo, hodněkrát.“

Hm. Tohle nejsou ani tak sestřičky jako provokatérky a striptérky v jedné osobě. Prohmatám pacientovi uzliny na krku.

„Řeknu vám vtip, doktůrku,“ ozve se pan Mosby.

„Fakt? Povídejte!“

„Doktor říká pacientovi: ‚Mám pro vás dvě špatné zprávy. První je, že máte rakovinu.‘ Muž se zděsí: ‚Kristepane a jaká je ta druhá zpráva?‘ Doktor se na něj podívá: ‚Máte Alzheimerera.‘ Pacient si od-dychne: ‚No, díky bohu, že nemám rakovinu.‘“

Zasměju se.

Dělám to pokaždé, když mi tenhle vtip vypráví.

V témže pokoji leží na posteli u dveří – původně patřila panu Mosbymu, dokud hlavní sestra neusoudila, že s menší pravděpodobností uteče, když bude o metr a půl dál ode dveří – tlustý běloch, kterého zatím neznám. Má krátké světlé vousy a krátké vlasy, které si nechává dorůst jen vzadu. Je mu pětáctýřicet. Leží na boku a má rozsvíceno. Nespí. Když jsem se díval do jeho složky v počítači, v kolonce „hlavní obtíže“, v níž se doslovně citují výroky pacientů, aby pak vypadali jako hlupáci, je uvedeno pouze „bolest zadku“.

„Dobrý den, vás bolí zadek?“ zeptám se.

„Jo.“ Zatne zuby. „A teď mě bolí navíc rameno.“

„Začneme s tím zadkem, ano? Kdy se bolest objevila poprvé?“

„Tohle jsem už někomu popisoval, máte to napsané v kartě.“

Nejspíš má pravdu, v papírové podobě jeho spisu bych to určitě našel. Jenže právě tištěnou kartu si může pacient vyžádat k nahlédnutí a zároveň si ji může vyžádat soudce, takže se z ní člověk moc nedozví a není ani moc čitelná. Pacientova karta navíc připomíná vlnky, které načmáralo dítě.

V počítači, kam píšeme všechno, co si potřebujeme k pacientovi sdělit, jsem postřehl u hlavní obtíže jedinou poznámku: „Zbláznil se? Nebo snad sciaticus?“ Netuším, jestli „zbláznil se“ znamená, že někdo poukazuje na duševní poruchu, nebo má pocit, že nám pacient zbytečně přiděluje práci.

„Já vím,“ odpovím chápavě, „ale někdy docela pomůže, když pacienti popíší potíže znovu.“

Je vidět, že mi to nebaští, ale co má dělat, že?

„Začal mě bolet zadek,“ spustí krajně neochotně. „Bolest se stupňovala. Vydržel jsem asi čtrnáct dní, pak mě dohnala na pohotovost.“

„Aha, jel jste na pohotovost, protože vás bolel zadek? To musela být pekelná bolest.“

„To si pište, chvílemi mám pocit, že natáhnu brka.“

„Teď vás ten zadek taky bolí?“ Po očku mrknu na druh předepsaných analgetik. Dilaudid. Vida, s tím by si mohl klidně oloupat ruku jako slupku z brambor, a nic by neucítil.

„Jo, i teď. Ale nejsem závislý na žádné droze, kdybyste se chtěl ptát. Teď se k tomu přidalo i rameno.“

„Kde přesně?“

Ukáže na bod asi v polovině pravé klíční kosti. Tomu bych zrovna rameno neříkal, ale jak myslí.

Nic nevidím. „Bolí to?“ zeptám se a mírně to místo stlačím. Pacient vykřikne.

„Kdo je tam?“ vykřikne pan Mosby ze své postele.

Odtáhnu závěs, aby mě viděl. „Jen já, pane vévodo.“

„Neoslovujte mě titulem, já si –“ ohradí se. Znovu zatáhnu závěs.

Podívám se na zápis základních funkcí pana Zadka. Teplota 37 °C, krevní tlak 120/80, dechová frekvence 18, pulz 60. Všechno je naprosto v pořádku. Podobné hodnoty vidím i na tabulce pana Mosbyho i u ostatních pacientů, které jsem ráno viděl na oddělení. Položím panu Zadkovi ruku na čelo, jako když matka měří teplotu dítěti. Úplně hoří.

Do háje.

„Pošlu vás na cétéčko,“ oznámím mu. „Byla se na vás poslední dobou podívat nějaká sestra?“

„Od večera jsem žádnou neviděl,“ odpoví.

„Do háje,“ pronesu nahlas.

Není pochyb o tom, že žena o pět pokojů dál zemřela. Na tváří má zděšený výraz a na tabulce základních funkcí je uvedeno „teplota 37 °C, krevní tlak 120/80, dechová frekvence 18, pulz 60“. Co na

tom, že se krev usadila v dolní části těla a žena vypadá, jako by ležela v brouzdališti s modrým mlékem.

Potřebuju se uklidnit, proto se pustím do boje se dvěma vrchními sestrami. Jedna je obézní Jamajčanka, která má právě plné ruce práce s vypisováním nějakých papírů. Druhá je irská snobka, která zaujatě brouzdá po internetu. Znímám a mám rád obě, protože Jamajčanka občas přinese něco dobrého a Irka si holí rašící vousy do tvaru kozí bradky. Klidně se vsadím, že na světě neexistují lepší postelové nabídky.

Jakmile na ně vychrlím své stížnosti, Irka mi s klidem oznámí: „To není náš problém. Navíc s tím nic neuděláme. V noci měly službu ty lotyšské děvky. Nedivila bych se, kdyby se teď někde za rohem snažily prodat mobil té chuděry.“

„Tak je vyhod'te!“ napadne mě.

Obě sestry se rozesmějí. „Poslední dobou máme menší nedostatky sester,“ objasní mi Jamajčanka. „Pokud jste si toho nevšiml, pane doktore.“

Jistěže jsem si toho všiml. Nejspíš jsme vysáli každou zdravotní sestru v Karibiku, na Filipínách, v jihovýchodní Asii a teď se nejčastěji vydáváme pro zdroje do východní Evropy. Až se z džungle znovu vynoří kult nadčlověka, který založila Nietzscheho sestra v Paraguayi, jeho členové alespoň najdou práci.

„No, já každopádně nevyplním úmrtní list,“ oznámím jí.

„Paráda. Do háje s Pákistánci,“ uleví si Irka. Tvář má nezvykle blízko k monitoru.

„Akfal je Egypt'an,“ připomenu jí. „Ne, nehodím to na hrb jemu, budou si s tím muset poradit ty vaše lotyšské nádhery. Okamžitě.“

Jamajčanka smutně zavrtí hlavou. „To pacientce život nevrátí,“ opáčí. „Jakmile po nich budete chtít, aby vyplnily úmrtní formulář, vyhlásí pohotovost.“⁵

„Mně je to srdečně jedno.“

„Párnela?“ houkne Jamajčanka.

„Já taky ne,“ přidá se Irka. „Pitomec zůstane pitomcem,“ dodá pro sebe potichu.

⁵ K vyhlášení pohotovosti, doslova vyhlášení kódu, přistupuje člověk, který se chce tvářit, jako by nevěděl, že někdo už zemřel.

Podle toho, jak Jamajčanka reaguje na má slova, Irka okamžitě pozná, že kolegyně mluví o mně, ne o ní.

„Prostě jim to dejte rozkazem,“ nařídím a odejdu.

Cítím se podstatně líp.

Přesto si musím dopřát kratičkou přestávku. Před půl hodinou jsem rozkousal Moxfane s trochou Dexedrinu, který jsem našel v obálce v kapse pláště. Radši jsem to nakombinoval, protože jsem nevěděl, za jak dlouho začne Moxfane působit. Přestávám se soustřeďovat, jsem roztěkaný. Na vrchol výkonnosti jsem vystřelil moc příkre.

Dexedrin miluju. Má tvar štítu a prostředkem vede svislá linie, takže prášek vypadá jako vulva.⁶ Jenže Dexedrine bez asistence dokáže člověku pořádně nabourat soustředění, někdy dokonce i samotné pozorování. A aby toho opravdu nebylo málo, umí hezky rozmazávat pozorované věci.

Odeberu se do lékařského pokoje sekundářů, abych si orazil. Možná bych si mohl vzít nějaké benzodiazepiny, které jsem pro jistotu schoval do rámu postele.

Jakmile otevřu, vycítím, že se ve tmě místnosti někdo skrývá. Je to tam totiž cítit smradlavým dechem a tělesným pachem.

„Akfale?“ pronesu, i když vím, že to Akfal být nemůže. Jeho pach totiž poznám všude a za každých okolností. Tohle je horší, dokonce ještě horší než smrad nohou vévody Mosbyho.

„To jsem já,“ ozve se nejistý hlas z rohu, kde je umístěna palanda.

„Kdo já?“ vyštěknu. „Duch chirurgie,“⁷ odpoví ten hlas.

„Co děláte v lékařském pokoji?“

„No... potřebuju se někde vyspat.“

⁶ Odborné lékařské označení pubického ochlupení je **escutcheon**, tedy štít, ačkoli tvar štítu má ze všech volně se pohybujících lidských bytostí pouze ochlupení žen. Muži se drží přirozeného tvaru kosočtverce, jehož horní hrot směřuje k **pupíku** a dolní ke slabinám. I proto vás ženy, které si **vyholují** ochlupení do tvaru kosočtverce, samy o sobě dostávají pouhým lusknutím prstů.

⁷ To je skutečné zaměstnání, ale není dostatečně zajímavé, aby se do něj člověk dobrovolně pouštěl. (Tzv. ghost surgery – operaci provádí po dohodě s původním operátorem jiný lékař, ale pacient není o této změně či záměně informován. Pozn. překl.)

Jinými slovy se potřeboval ulít někam, kde ho nikdo nebude hledat.

Paráda. Nejenže páchne jako tchoř, ale navíc zabral jedinou volnou postel, protože horní postel je zavalená výtisky časopisu *Oui* od roku 1978 do 1986. Už jsem vyzkoušel, že nemá cenu ty časopisy stěhovat, taková dřina se fakt nevyplatí. Zvažuju, že to nebudu vyhrocovat, a nechám ho být. V pokoji je beztak odporný puch, to se hned nevyvětrá. Problém je, že mám problém s Moxfanem a nehodlám to řešit jinak než další dávkou.

„Máte pět minut na to, abyste odsud vypadl,“ oznámím mu. „Jinak vám na hlavu vyleju flašku moče,“ varuju ho.

Cestou ven u dveří rozsvítím.

Konečně se trochu soustředím, ale pořád nemám na to, abych jednal s pacienty. Radši se upíchnu k počítači a prohlížím výsledky z laboratoře. Akfal většinu z nich vytiskl a vložil do spisů. U jednoho pacienta doktora Nordenskirka, který má na rozdíl od jiných pojištění, je uvedená zpráva z patologie. Toho Akfal určitě neřešil. Doktor Nordenskirka totiž nepřipustí, aby se k pojištěným pacientům přiblížil kdokoli, kdo není bílý nebo Asiat.

Naskenuju informace. Je to hromada špatných zpráv pro jakéhosi Nicholase LoBrutta. V paměti se mi okamžitě spustí poplach na italská jména, ale jsem si celkem jistý, že jsem o něm nikdy neslyšel. Mafiáni – podobně jako většina lidí, kteří mají na výběr – se stejně nechodí léčit do Manhattanské katolické nemocnice. Právě proto tu smím pracovat.

Klíčový výraz ve zprávě z patologie je „pozitivní na prstencové buňky“. Prstencová buňka vypadá jako prstýnek s diamantem (anebo jako pečeť, pokud i nadále pečete dopisy voskem), protože jádro buňky, jež se má nacházet uprostřed, bylo ustavičně se tvořícími proteiny, jejichž produkci nemůže buňka kvůli rakovině zastavit, odsunuto stranou. K tomuto procesu nejčastěji dochází u rakoviny žaludku nebo ve fázi metastáz rakoviny žaludku. Metastaze se rychle vytvářejí i v mozku a plicích.

Rakovina žaludku je vždycky svinstvo, ale prstencové buňky jsou nejhorší. Rakovina většinou provrtá díru do stěny žaludku, takže

je možné polovinu žaludku odejmout a pak se z toho člověk třeba i vyhrabe, jen nemůže počítat s tuhou stolicí, naopak prstencové buňky se vlastně rozprostřou po celé stěně žaludku a jeho stěna ztuhne a víceméně ztratí pružnost. Pak je třeba vyoperovat celý orgán. Bohužel v době, kdy je problém diagnostikovaný, bývá obvykle pozdě. Cétéčko břicha Nicholase LoBrutta není dostatečně průkazné, takže není jisté, jestli se rakovina rozšířila, nebo ne. (Budiž pro něj užitečná zpráva, že teď pro něj platí pravděpodobnost jedna ku tisíci dvěma stům, že v důsledku ozáření při cétéčku dostane ještě i jiný druh rakoviny. Mohl by žít hodně dlouho.)

Výsledný verdikt sdělí s konečnou platností až operace.

A aby toho opravdu nebylo málo, je na mně, abych mu tu úžasnou novinu oznámil v půl sedmé ráno.

Pane LoBrutto? Na lince jedna máte hovor. Sice nic neřekl, ale vypadá na smrtáka.

Ani mně se nechce být takhle brzy ráno v lihu.

LoBrutta umístili do křídla Anadale, na miniaturní luxusní oddělení. Tohle křídlo se snaží vypadat jako hotel. V recepci je lino s imitací parket a nějaký zoufalec hraje ve smokinku na piano.

Kdyby to ale byl doopravdivý hotel, dostalo by se vám lepší zdravotní péče.⁸ Křídlo Anadale ale nabízí sexy sestry šedesátých let. Nemám tím na mysli, že by byly teď sexy, naopak poukazují na to, že byly sexy v šedesátých letech, když začaly pracovat v Manhattan-ské katolické. Ted' jsou hlavně zahořklé a pokouší se o ně demence.

Když procházím kolem sesterny, jedna na mě křikne, kam to, sakra, jdu, ale ignoruju ji a pokračuju k LoBruttovu „apartmá“.

Vejdu dovnitř. Musím uznat, že na nemocniční pokoj je to moc pěkné. K dispozici je rozkládací přepážka, byť teď téměř složená, která rozděluje místnost na „obývací pokoj“ – pacient může povečeřet s rodinou u osmiúhelníkového stolu s vinylovou deskou; je vidět,

⁸ Myslíte si, že si za víc peněz nemůžete koupit horší zdravotní péči? Zapomeňte na nekonečné studie o tom, že Spojené státy investují per capita dvakrát víc než kterákoli jiná země a patří k šestatřiceti zemím s nejlepší péčí o pacienty. Stačí se podívat na Michaela Jacksona.

že se z ní snadno sklídí zvratky – a „ložnici“ s nemocniční postelí. Místnost se pyšní okny od stropu k podlaze a v této chvíli se navíc holedbá výhledem na řeku Hudson, jak začíná odrážet světlo z východu.

Na chvíli se zarazím. Poprvé od příchodu do práce se dívám z okna. Kromě toho jsou okna za postelí, takže mě pacient vidí a pozná dřív než já jeho.

„Zatraceně!“ vykřikne a snaží se dostat co nejdál ode mě, jenže mu v tom brání nitrožilní výživa a další kablíky. „Bearclawe? Poslali tě, abys mě zabil, co?“

Jednou v létě, když jsem začínal na vysoké, jsem se vydal do El Salvadoru, abych pomohl při registraci původních kmenů kvůli volbám. Jednomu klukovi z vesnice, v níž jsem působil, při rybaření utrhla aligátor ruku. Umřel by přímo přede mnou, kdyby jeden z amerických dobrovolníků nebyl lékař. V tom okamžiku a na tom místě jsem se rozhodl, že půjdu na medicínu.

Na slib skutečně došlo. Vlastně jsem se na vysoké ani moc neukazoval, jenže tohle se má vždycky říkat, když se člověk hlásí na medicínu. Pak je taky dobré mít historku o tom, že jste v dětství měli nějakou hroznou nemoc, kterou vám ale vyléčili tak skvěle, že jste schopní makat sto dvacet hodin týdně a ještě u toho zářit štěstím.

Když se chcete stát doktorem, doporučí vám, abyste neříkali, že se chcete stát lékařem, protože váš dědeček byl lékař a vy jste k němu odjakživa vzhlíželi jako k ikoně. Není mi moc jasné, proč to takhle je. Dokázal bych si představit horší důvody. Kromě toho můj dědeček skutečně byl doktor a já ho fakt obdivoval. Klidně můžu říct, že babička s dědou prožívali jeden z největších milostných příběhů dvacátého století a patřili k posledním slušným lidem na zemi. Byla pro ně příznačná vážná důstojnost, k níž jsem se nikdy nepřiblížil na dosah, a neutuchající starost o utlačované bytosti, na jaké se jen děsím pomyslet. Měli i ušlechtilé vystupování, zjevně si bez přetvářky libovali ve scrabblu, televizi a čtení velkolepých a ducha povznášejících knih. Dokonce se oblékali formálně korektně. Sice patřili k obyvatelům již vymřelého druhu, přesto se k ostatním chovali s nemalou shovívavostí. Když mě moje praštěná matka porodila, což se odehrálo v roce 1977 v ašramu v Indii, a pak chtěla odjet s přítelem (a mým otcem) do Říma, prarodiče pohotově přiletěli a odvezli mě do New Jersey, kde mě vychovávali a vychovali.

Přesto by bylo nepoctivé spojovat můj lékařský zrod pouze s láskou a úctou k prarodičům, protože jsem podle všeho začal nad medicínou přemýšlet až osm let po jejich vraždě.

Zabili je 10. října 1991. Bylo mi čtrnáct, za čtyři měsíce mi mělo být patnáct. Kolem půl sedmé večer jsem se vrátil od kamaráda. Ta-

hle doba je ve West Orange dost ponurá, už je třeba svítit. Jenže v domě byla tma.

Tehdy dědeček provozoval především neinvazivní dobrovolnickou práci. Babička pracovala jako dobrovolnice ve veřejné knihovně ve West Orange, takže oba měli být dávno doma. Skleněná deska vedle vchodových dveří – s takzvaným ornamentním sklem – byla rozbitá, jako by ji někdo prorazil, aby si mohl zevnitř odemknout.

Jestli se vám tohle někdy stane, nechoďte dovnitř a okamžitě zavolejte policii, protože by v domě mohl pořád někdo být. Já šel dovnitř, protože jsem se o prarodiče bál a měl jsem pocit, že jim můžu pomoci jen já. Vy byste asi taky šli dovnitř.

Byli v obýváku a v jídelně. Babičku střelili do hrudi. Ležela na zádech v obývacím pokoji. Dědu trefili do břicha, takže se předklonil a spadl tváří dolů. Ležel v jídelně. Ještě stačil položit babičce ruku na paži.

Bylo vidět, že tam nějakou dobu leží. Koberec byl prosáklý krví, čvachtala pod podrážkami bot. Když jsem si lehl na zem, potřísnila mi obličej. Nejdřív jsem zavolał policii a pak jsem si klekl a sklonil hlavu až k nim.

Celou tu věc si pamatuju v pestrých barvách, což mi přijde zajímavé, protože teď vím, že lidské oko neumí v šeru rozlišovat barvy. Místo očí si barvu vymyslí mysl a zabarví situaci sama.

Zabořil jsem jim ruce do prošedivělých vlasů a přitáhl nás všechny tři k sobě. Když na místo konečně dorazila záchranka, prioritou zdravotníků bylo odtáhnout mě od babičky a dědy, aby policisté mohli vyfotit místo činu, a pohřební služba odvezla těla do márnice.

Největší ironií příběhu mých prarodičů je fakt, že padesát let před svou smrtí přežili mnohem propracovanější pokus o vraždu. Poznali se v Polsku v lese Bialowieża v zimě roku 1943. Tehdy jim bylo patnáct, vlastně byli stejně staří jako já, když jsem je našel zavražděné. Společně s několika dalšími pubertáky, kteří také toužili po svobodě, se schovávali ve sněhu v lese a snažili se zlikvidovat co nejvíc místních skupin vraždících Židy, aby jim Poláci dali pokoj. Nikdy mi ale neřekli, co tahle akce přesně znamenala, ale určitě to bylo hodně drsné, protože v tom roce měl Hermann Göring chatu na

jihu Bialowieži, on a jeho hosté se oblékali jako římsí senátoři. Určitě věděl, co se v nejbližším okolí odehrává. Dál zůstává nezodpovězená otázka, co se stalo s odloučenou rotou Hitlerovy šesté armády, která tehdy v zimě zmizela v Bialowieže cestou do Stalingradu. Tam by stejně byla srovnaná se zemí.

Moje prarodiče nakonec dostal podraz. Jakýsi Władysław Budek z Krakova jim oznámil, že babiččin bratr, který tehdy působil v Krakově jako vyzvědač berlínského biskupa,⁹ byl zajat a poslán do „ghetta“ v Podgorzi, což bylo jakési dočasné věznění před koncentračním táborem. Budek tvrdil, že dostane babiččina bratra z vězení za 18 000 zlotých, nebo jak se tehdejší měna jmenovala. Vzhledem k tomu, že stejně neměli peníze a beztak patřili k podezřelým židlům, vydali se do Krakova, aby sami zjistili, co se děje. Budek na ně zaval policii a prodal je do Osvětimi.

Pro prarodiče bylo příznačné, že tuhle událost považovali za osudové štěstí, protože to rozhodně bylo lepší, než kdyby je v lese zastřelili ti polští šílenci nebo byli odesláni do tábora smrti.¹⁰ V Osvětimi se jim podařilo dvakrát se spojit prostřednictvím propašovaných vzkazů, které jim podle jejich vyprávění významně usnadnily přežití až do okamžiku osvobození.

Babičku s dědou pohřbili kousek od strýce Barryho. Byl to matčin bratr, který se nakonec zbláznil a stal se ortodoxním Židem. Prarodiče se bezesporu také považovali za Židy – například jezdili do Izraele, podporovali ho a děsilo je, jak okatě ho svět demonizuje. Pro ně však židovská víra znamenala určité morální a intelektuální povinnosti, nepřistupovali k židovskému náboženství jako k podvodu potřísněnému krví. Matka se bouřila všemi možnými způsoby, než se

⁹ Šlo o Konrada Preysinga, známého jako „jediného hodného Němce“. Preysing přednesl papeži Piovi XII. třináct nezávislých prezentací důkazů holocaustu. Papež totiž v roce 1941 oznámil, že politika nacistů neodporuje katolickému učení. Doufám, že po Piově prohlášení za svatého citují jeho slova jako zázrak.

¹⁰ K Osvětimi také patřil tábor smrti – Birkenau – a kromě něj i Monowitz, otrokářský pracovní tábor. Výsledkem byla pravděpodobnost přežití v Osvětimi jedna ku pěti stům. Právě proto o Osvětimi vůbec víme. Pravděpodobnost přežití v táborech smrti byla jedna ku pětasedmdesáti tisícům.

Barry vůbec rozjel, takže mu nakonec asi nezbylo nic jiného než styl polského štetlu čtyřicátých let 19. století.

Na pohřeb přijela i matka. Zeptala se, jestli potřebuju, aby zůstala ve Státech, nebo jestli bych se nechtěl přestěhovat do Říma. Otec mi prokázal velkou službu a nic nepředstíral. Jen mi poslal překotný a trochu dojemný dopis o vztahu se svými prarodiči a o tom, že si člověk během života vlastně nepřipadá stále starší.¹¹

Barry mě adoptoval, aby mi sociálka dala pokoj, ale nakonec nedalo moc práce přesvědčit ji, aby mě nechala bydlet v domě prarodičů. Ve čtrnácti jsem byl chlap jako hora a uměl jsem jednat zdvořile jako postarší polský lékař se židovským vyznáním. Rád jsem hrál bridž. Barry ani jeho manželka navíc nebyli šílení a nevyžívali se v předvádění svých čtyř dětí klukovi, kterého se matka vzdala hned po porodu a který se jednoho dne vrátil domů a zjistil, že jeho adoptivní rodiče zemřeli násilnou smrtí. Co kdybych byl nebezpečný?

No, co kdyby. To bylo taktické, Barry a teto!

Nebezpečí mě skutečně přitahovalo a dokázal jsem je vytříbit do krajností. Jako každé druhé americké dítě jsem si za své vzory zvolil Batmana a Charlese Bransona ve filmu *Touha smrti*. Sice jsem neměl jejich materiální možnosti, ale na druhou stranu jsem ani neměl potřebu moc rozhazovat. Dokonce jsem nenechal vyměnit ani koberce.

Navíc jsem měl pocit, že nemám na vybranou a prostě se musím do všeho opřít sám. Tenhle pocit mě doprovází dodnes.

Ze zkušenosti například vím, že když se vydáte do lesa a zastřešíte pár přežívajících pedofilních úchylů – jinak řečeno lidi, kteří zničili život *stovkám* dětí –, tak se policie přetrhne, aby vás našla.

Pro jistotu zkontroluje i odpady, protože je možné, že si prsty pročísnete vlasy a pak si půjdete umýt ruce. Taky loví otisky pneumatik.

¹¹ Moji rodiče se už dávno předtím rozvedli. Matka se proměnila v realitní makléřku a otec, původem Ital – vlastně ne, správně bych měl říct Sicilan – se přestěhoval do Riverside na Floridě. Když jsem o něm slyšel naposled, provozoval luxusní franšízovou restauraci, kterou radši nebudu jmenovat. Oba teď mají i jiné příjmení a nejsem v kontaktu ani s jedním z nich.

Ale když vám dva příbuzné, které máte nejradši na světě, brutálně zavraždí nějaký úchyl, jemuž nejde o nic jiného než o nějakou tu drobtinu ve skříňkách a videopřehrávač, najednou je to neřešitelná záhada.

Měli nějaké nepřátele?

Měli nepřátele, kteří potřebovali videorekordér?

Asi to byl feťák.

Feťák s dopravním prostředkem, rukavicemi a zatraceně velkým štěstím, protože ho nikdo neviděl.

Poptáme se kolem.

Dáme vám vědět.

Určitě vám došlo, jak policie naplnila potřebu spravedlnosti: nijak. Buď ji vezmete do ruky sami, nebo to neudělá nikdo. Copak má člověk v takové situaci na vybranou?

Nejrůznější bojová umění spojuje zajímavý „vynález“. (Zařídil jsem se podle japonské instrukce, že člověk má trávit víc času trénováním než spaním, a mám za sebou kolečko od taekwonda přes karate až po kempo, jedno očichávání páchnoucích nohou za druhým při tréninku sebeobraný.) Očekává se od vás, že se budete chovat jako zvíře. Nemyslím v přeneseném významu, naopak. Máte vymýšlet strategie na základě jednání ryze skutečných, konkrétních bytostí. Například myslím „styl jeřába“ při přesných, rychlých útocích na větší vzdálenost, „styl tygra“ při agresivních útocích tělo na tělo. Vychází se z úvahy, že i to poslední zvíře, které byste chtěli ve vyhroceně násilné situaci napodobit, je lidská bytost.

Jo, mimochodem je to pravda. Většina lidí se při boji chová instinktivně hrozně. Cuká se, mlátí kolem sebe, otáčí se k situaci zády.

Většina z nás umí bojovat tak špatně, až se z toho stala evoluční výhoda. Lidé si ještě před masovou výrobou zbraní skutečně chtěli vzájemně ubližovat, takže největší naděje měli ti chytřejší. Neanderťálec by nás kopl do zadku a pak by nás sežral, ale zkuste nějakého najít, abyste si tuhle teorii vyzkoušeli.

Zkusme se zamyslet třeba i nad žralokem. Většina druhů se začne zabíjet už v matčině těle, než vůbec spatří světlo světa. Výsledkem je, že se jejich mozek za posledních šedesát milionů let nezmě-

nil, zatímco náš mozek se stále zdokonaloval, až jsme před sto padesáti tisíci lety začali mluvit, čímž jsme se stali lidmi, a naše evoluce přešla od biologické k technické.

Můžeme se na to dívat ze dvou úhlů. Buď si můžeme říct, že žraloci jsou evolučně nesmírně nadřazení lidem, protože člověk, který si myslí, že přežijeme šedesát milionů let, je blázen. Anebo nás napadne, že jsme nadřazení žralokům, protože s vysokou pravděpodobností vymrou dřív než my, přičemž k jejich zániku – ostatně jako k našemu vlastnímu – dojde díky našemu přičinění. V současnosti je totiž mnohem reálnější možnost, že člověk sežere žraloka, než aby to bylo naopak.

Při tiebreaku však vítězí žraloci, protože my, lidé, máme rozum a taky dokážeme odevzdávat jeho obsah z generace na generaci. Naopak žraloci mají staré dobré velké zuby a umějí je používat. My vyšilujeme, žraloci jsou v klidu.

Lidé nesnášejí, když jsou duševně silní, ale tělesně slabí. Skutečnost, že planetu strhneme s sebou, až půjdeme k šípku, nám ale taky nepřináší radost. Obdivujeme sportovce a lidi vyžívající se v tělesném násilí, naopak *pohrdáme* intelektuály. Parta šprtů sestaví raketu, která vyrazí na přitroublý Měsíc, a koho tam vyšlou? Bělocha Armstronga (téměř doslova „Silnopažáka“, pozn. překl.), který po přistání nedokáže zplodit smysluplnou větu.

Když se nad tím zamyslíme, je to vlastně prapodivné prokletí. Jsme stvoření k myšlení a civilizovanému způsobu života. Navíc v podstatně větší míře než kterákoli jiná bytost, kterou jsme objevili. Přitom chceme být ze všeho nejvíc zabijáky.

Kolem Díkůvzdání v roce 1991 jsem začal spát s policistkou Mary-Beth Brennanovou z policejního oddělení ve West Orange. V jejím fordů Crown Victoria, protože byla vdaná a policisti neradi opouštějí své „křižníky“, když jsou ve službě. Ten její oplýval nejen šváby a krysy, protože zálečníci na jiných směnách přesunovali své kosti mezi pečeným kuřetem a koženými pohovkami. Bylo to semeniště špíny.

Nechci říct, že jsem si sex neužíval, ale předtím jsem s nikým nespál, takže to v první řadě byla úleva, že to mám konečně za se-

bou. Navíc jsem neměl důvod myslet si, že by sex mohl být i lepší, protože beztak byl úplně jiný, než co jsem kdy viděl v kině nebo o čem jsem četl.

Časem mi došlo, že na tom musí být i něco víc, než jen mlátit hlavou o rádio, zatímco ženská, která byla až neskutečně beztvará a stará (bylo jí míň, než je mi teď, a všechna prsa časem povolí, ale kdo to mohl tehdy vědět?) po vás leze v uniformě vyhrnuté nad kolena, a vy si současně lámete mozek nad tím, nakolik na ni můžete naléhat, aby vám řekla pravdivé a využitelné informace od výše postavených detektivů, kteří prostě musejí něco vědět o tom, kdo zabil vaše prarodiče. Kromě toho je zima, takže všechno kolem ní mrzne.

Policistka Brennanová pro mé účely nakonec zjistila tohle: podle detektivů to neudělali nacisti, neonacisti ani jiní jim podobní, protože takoví lidé spíš útočí na chasidské Židy. Podle nich to prvořadě nebyla ani krádež, protože toho útočníci vzali dost málo, a zloději se navíc vyhýbají starším lidem, protože bývají často doma a stejně si v bytě neschovávají peníze. Těch pár ukradených věcí, třeba videorekordér, patrně vzali až na popud okamžiku nebo to udělali záměrně, aby svedli vyšetřovatele z cesty.

„Tak kdo to tedy byl?“ zeptal jsem se Mary-Beth Brennanové.

„To mi neřekl.“

„Lžeš,“ zaútočil jsem přímo.

„Nechci ti ublížit.“

„Na to se vykašli.“

Dobře, nakonec mi to prozradila. Od samého začátku byla záměrem vražda. Starí lidé sice nejsou ideální cíle pro zloděje, zato jsou vynikající objekty k zabítí. Pohybují se pomalu, s větší pravděpodobností zůstanou někde ležet celé dny, než si toho někdo všimne, a navíc, jak jsem už řekl, bývají většinou doma. Pramení z toho, že každý, kdo chce někoho zabít a je mu jedno, kdo to bude, si vyhlédne někoho, jako byli moji prarodiče. Takový vrah spadá do jedné ze dvou kategorií: sérioví vrazi nebo zacvičující se gangsteři.

V městečku West Orange ve státě New Jersey by se v roce 1992 dalo počítat se sériovým vrahem asi jako se zázrakem.

Vyvodil jsem z toho, že vraždu s největší pravděpodobností spáchal někdo, kdo si potřeboval dokázat, že umí zabíjet, a potřeboval

absolvovat iniciační zkoušku. Anebo to měli na krku dva lidi, protože by tak každý měl jednu oběť a děda i babička byli zastřelení jinou zbraní.

Podle jednoho z detektivů, které kvůli mně policistka Brennanová vyslýchala nad rámec svých pracovních povinností, se tím zvyšovala naděje na to, že vrazi budou jednoho dne dopadeni. Gangy *omerty* totiž fungují oběma směry: letití členové vydírají nové posily a noví členové visí na patách těch starých. Policie se časem dozví, že nějací gangsteři nastejno získali plnoprávné členství, a budou mít své podezřelé.

Jenže to mohlo trvat desítky let a pak sice můžou být k dispozici důkazy, ale také nemusejí. Totéž se týká zájmu a motivace. Kromě toho bylo třeba stavět na předpokladu, že ti dva projdou iniciační zkouškou a gang je neodmítne, případně že se sami nerozhodnou pro návrat ke staré dobré práci v hypermarketu a podobně.

Celé to bylo moc vachrlaté. Nic nestálo na pevném podkladu. Třeba to přece jen udělal sériový vrah. Anebo feťáci.

Jenže lovečtí psi nenechají lišku na pokoji jen kvůli tomu, že je prašivá. Zbyla mi fakt jen teorie o gangsterech, takže jsem za ní šel.

Nic dalšího jsem bohužel nezjistil. Jednoho dne jsem navíc zatlačil na Mary-Beth až příliš, paní policistka mě chytila kolem krku, rozbřečela se a štkala, že ji nemám dost rád.

Když vyrůstáte na severu New Jersey, zaslechnete o mafii snůšky nesmyslů. Pořád se omílá, čím táta k ní patří a nepatří. Každý zná i vojenskou akademii v Suffernu. Kdykoli tam potkáte nějakého nafoukance se super károu a masivním zlatým řetězem, kterým by mohl rozbít zrcátko na kokain, můžete se vsadit, že je to studentík z akademie. Když si navíc vyhledáte hvězdné osobnosti z pěti nejznámějších americko-italských mafiánských rodin v publikaci *Kdo je kdo v New Jersey*, zjistíte, že naprostá většina z nich tam taky chodila do školy.

Radši nebudu konkrétní. Úplně stačí dodat, že se název školy shoduje se slavnou vojenskou akademií v Anglii, ačkoli byla založena sto padesát let po válce za nezávislost.

Myslel jsem, že je to katolická škola, ale bylo to jedno. Taky jsem tam dělal kliky.

Přes léto jsem se změnil. Škola byla drahá, ale já měl dost peněz po prarodičích a taky mi vyplátili pojistku. Kromě toho jsem už říkal, že jsem nevedl materiálně náročný život.

Celá slavná vojenská akademie byla jeden velký podvod. Budíček byl v půl osmé a pak nástup v půl třetí odpoledne, čtyřicet minut denně jsme trénovali slavnostní pochod a jednou měsíčně jsme naklusali na přehlídku. Několik fanatiků to bralo vážně a angažovalo se ve sportovních mužstvech a tak, ale ostatní kouřili na záchodě trávu a potají chodili do Pizza Hut u dálnice, kde randili s holkami z dívčí školy. Byla na druhé straně tenisových kurtů, za lesem. Záchody v Pizza Hut byly společné.

Člověk musel vystát frontu.

Rozhodl jsem se, že se skamarádím s Adamem Locanem, protože patřil k nejoblíbenějším klukům. Nešlo mi o jeho vazby s mafií. Vlastně jsem si ani nebyl jistý, jestli něco takového existuje, to přišlo až později, když jsem se ho zeptal, kde přišel k přezdínce Porno.

Prý ve dvanácti natočil porno s holkou na hlídání.

„Byla to šlapka z Atlantic City. Ty jo, vůbec si to nepamatuju, byl jsem jako dělo. Pak jeden trouba z tátova klubu ukradl tu kazetu, nakopíroval ji a rozdával, kde mohl. Byl to průšvih.“

V hlavě se mi rozezněly zvony na poplach. Vytušil jsem, že jsem po kolena uvízl v blátě mafie. Na druhou stranu jsem si to neměl podle čeho ověřit, protože Locano byl úplně jiný než běžné děti mafiánů.

I jemu bylo patnáct. Stejně jako mně. Na rozdíl ode mě byl zavalitý, měl velká prsa s úhlopříčně pruhovanými bradavkami a jeho obličej mi připomínal strýčka Fida, protože měl druhou bradu a váčky pod očima. Navíc měl nepřírozeně masitý spodní ret. Jo, a na rozdíl ode mě byl bezva. Dokázal se nosit hrdě jako páv a zároveň vypadal – dokonce i v trapných uniformách, ve kterých jsme se museli producírovat na přehlídkách – jako by propil celou noc. V Las Vegas. V roce 1960.

K jeho osobnímu kouzlu (nad nímž jsem nestačil žasnout) patřilo i to, že svoje názory ventiloval s naprostou volností. Zcela otevřeně mluvil o rvačkách, braní všeho možného a taky o tom, jak se zamíloval do sestřenice Denise. Jakmile ho něco naštvalo nebo do něj

vjel vztek, okamžitě to dal najevo – samozřejmě a nevyhnutelně i tehdy, když ho otráвило, že mi atletika i rvačky jdou líp než jemu.

Dělal jsem, co jen šlo, abych se do takových situací nedostával, jenže v dětství a především na vojenské akademii tomu zabránit nešlo. Bez ustání mě fascinovalo, jak graciézně se Porno s takovými chvílemi uměl vypořádat. Řval vzteky a pak se rozesmál a bylo jasné jako facka, že to i to myslí upřímně. Kromě toho byl – navzdory tomu, jak se právě choval, a tvrzení, že v životě přečetl jen jednu knížku – nejchytřejší dítě, jaké jsem kdy viděl.

V neposlední řadě byl natolik sebejistý, že se mohl chovat vstřícně k lidem nejrůznějšího ražení od profíků přes číšníky až prostě po všechny. Díky tomu se mi podařilo proniknout k němu blíž.

Samozřejmě to nebylo zadarmo. Ustoupil jsem od evropské klasiky a začal jsem se oblékat jako vzorňák a nechal si narůst delší rozčepýřené vlasy, nosil jsem i brýle proti slunci a korálově červený náhrdelník. Zpomalil jsem tempo řeči, mluvil jsem tišeji a kromě toho jsem se ozýval co nejmíň. Každý sólový hráč na střední by měl dostat takovouhle sodu. Je to hučák.

Mimo jiné jsem začal obchodovat s drogami. Měl jsem staré známosti přes šprta z bývalé střední, kam jsem chodil, než prarodiče zemřeli a než se se mnou všichni kamarádi přestali bavit, protože nevěděli, co mají říkat. Starší brácha tohohle šprta si drogami vydělával, takže mi do začátků splášil dvoudekové balíčky trávy a desítky gramů kokainu za dobrou cenu. Podle mě si oba mysleli, že to chci pro sebe.

Nakonec jsem musel drogy beztak prodat pod cenou – a pochopil jsem, že snaha koupit si kamarády není tak jedinečný nápad, jak jsem si myslel – ale zafungovalo to. S Pornem jsme se dali dohromady díky marihuaně.

Jednou při vyučování mi poslal vzkaz: „Brácho, obešel by ses bez pár drobáků?“

Nepochybuju o tom, že jsem originální boží trdlo – opice v mayských rozvalinách, která hází bobek na věci, jimž nerozumí. Choval jsem se hůř než neandertálec. Ze všech těch hrůz, do kterých

jsem se namočil, ještě tak nejlíp rozumím tomu, jak jsem se v patnácti zamiloval do Adama Locana a jeho rodiny.

Po mnoha letech mě právě na tomhle chtěli dostat federálové. Tvrdili mi, že jedině naprosté pako se může poté, co zjistí, že jeho prarodiče zabili mafiáni, začít paktovat právě s mafiány, pracovat pro ně, drát se o jejich pozornost a potřebovat je. Důvod však byl nad slunce jasný.

Znám policisty, kteří se dostali na scestí za 70 000 dolarů a půl kila kokainu. Locanovi mě vzali do *rodiny*. Doslova do rodiny, nebyla to žádná epizoda z naivního mafiánského filmu. Kristepane, vždyť jsem s nimi jezdil *lyžovat*. Byl jsem s nimi v *Paříži* a odtud jsem jel s Pornem vlakem do Amsterdamu. V samé podstatě nebyli hodní, ale soucítili s ostatními a ke mně se chovali nad očekávání pěkně. Porno měl ještě dva mladší bráchy. Nikdo v rodině nevypadal na první pohled podezřele, ani nepřipomínal masového vraha. Všichni se dívali směle vpřed, byli otevření životu. Neotáčeli se zpátky, nevraceli se do pastí, z nichž se nevyhrabali ani předtím. Měl jsem z nich pocit, že mě fakt vzali do party.

Tehdy jsem neměl nejmenší sílu, abych odmítl.

Pornův otec David Locano byl právník u právnické firmy, kterou vlastnili čtyři majitelé. Firma sídlila kousek od Wall Street. Později jsem se dozvěděl, že on byl jediný z podílníků, který dělal špinavou práci. Ovšem zároveň držel firmu nad vodou. Nosil nedbalé, ale přílišně drahé obleky. Černé vlasy mu vzadu odstávaly. Nikdy se mu nepodařilo zamaskovat, že je neobyčejně chytrý a schopný, ale doma se choval popleteně, jakoby s posvátnou bázní. Kdykoli potřeboval něco vědět – třeba o počítači, nebo se chtěl rozhodnout, jestli má začít hrát squash nebo se pustit do diety a tak dále – ptal se *nás*.

Pornova matka Barbara byla hubená a vtipná. Měla ráda aperitivky a buď se aktivně zajímala o profesionální sport, nebo přesvědčivě předstírala, že ji zajímá. „*Kristepane*,“ říkala zničeně a často, například: „*Kristepane, Pietro, ty mu říkáš Porno?*“

(Jo, Pietro bylo moje skutečné jméno. Pietro Brnwa, vyslovujte *brauna*.)

No, a teď přichází na řadu Porno. Kamarádství s ním nebylo úplně jako vymývání mozků, protože při něm se vám snaží někdo

nakecat, že ta příšernost, ve které žijete, je vlastně skvělá, zatímco být s Pornem bylo prostě fajn. Výsledek byl ovšem stejný. Zkuste se zamyslet třeba nad tímhle:

Jakou hodnotu má večer strávený na plážové party u ohně? Co když při té příležitosti slavíte šestnácté narozeniny? Do jedné tváře vás hřeje oheň a druhou vám ovívá váněk. Kotníky a zadek máte zabořené do chladného písku, ale pusa holky, se kterou se líbáte, i když ji skoro nevidíte, je horká a vlhká a chutná jako tequila a vy máte pocit, jako byste s ní komunikovali telepatií. Navíc nemáte čeho litovat, ani vám nepřipadá, že by vás život v čemkoli zklamal, protože víte, že budoucnost pojede na plné pecky; jo jasně, o něco jste v životě přišli, ale tím spíš čekáte, že čas poplyne a vy získáte o to víc.

Čeho byste se kvůli tomuhle měli vzdát? A jak to vysvětlíte povinností vůči zemřelým?

No, zase tolik složité to není: kouknete se a jdete pryč. Zavrtíte hlavou a vrátíte se ke své roli obra a samotářského podivína, kterému umřeli prarodiče. Navíc budete rádi, že jste si uchovali svoji duši.

Já tohle neudělal. Zůstal jsem s Locanovými ještě dlouho poté, co jsem dostal svoje. Nakonec se můj život proměnil v parodii na původní poslání. Obecně bych řekl, že mi prarodiče svou výchovou vstúpili pramálo obran proti lidem, pro něž je lhaní a manipulování způsob života a současně i forma zábavy. Stejně tak ale můžu říct, že život s Locanovými mě opíjel radostí ze života a nechtěl jsem, abych někdy vystřízlivěl.

V neposlední řadě je pravda, že jsem od té doby udělal spoustu ještě horších věcí.

Pacienta, který leží v apartmá v křídle Anadale, jsem znal pod jménem Eddy Squillante alias Eddy Consol.

„Co to *plácáte*?“ vyjeknu a popadnu ho za klopu županu. Překontroluju jeho kartu. „Tady se píše, že se jmenujete LoBrutto!“

Vrhne na mě zmatený pohled. „Jo, jsem LoBrutto.“

„Myslel jsem, že jste Squillante.“

„Squillante je přezdívka.“

„*Squillante*? Co je to za praštěnou přezdívku?“

„Podle Jimmyho Squillante.“

„To je to pako z odpadů?“

„To je ten muž, který opět probudil odpadní průmysl k životu. Dávejte si pozor na pusy, byl to můj kamarád.“

„Moment,“ zarazil jsem se, „vy se jmenujete Squillante, protože váš *kamarád* byl Jimmy Squillante?“

„Jo, ale jeho pravé jméno bylo Vincent.“

„*Jděte do háje, zbláznil jste se, nebo co?* Kdysi jsem znal holku, která se jmenovala Barbara, a taky po ostatních nechci, aby mě oslovovali Babs.“

„To je docela moudré.“

„Co ten Eddy Consol?“

„Jo, to je další přezdívka. Podle konsolidování.“ Zasměje se. „Snad jste si nemyslel, že se někdo jmenuje ‚Konsolidovaný‘?“

Pustím ho. „Ne, tohle jsem pochopil rychle, díky.“

Začne si třít hrud'. „Kristepane, Bearclawe –“

„Neříkejte mi tak.“

„Dobře, dobře...“ Odmlčí se. „Okamžik. Jestli jste nevěděl, že jsem Squillante, tak jak jste mě tady našel?“

„Nehledal jsem vás.“

„Jak to myslíte?“

„Jste pacient v nemocnici a já jsem doktor v nemocnici.“

„Jo, jste oblečený jako doktor.“

„Ne, *já* jsem doktor.“

Zíráme na sebe.

„V tom případě odsud okamžitě vypadněte!“ zařve.

Mávnou rukou. „Vždyť o nic nejde, ne?“

„Nesmysl! Do háje zatracenýho!“ Zavrtí hlavou. „Zpropadení Židé. Co se poslední dobou děje? Chytří kluci se nesmějí stát právníky?“

„Nikdy jsem nebyl génius.“

„To mě mrzí.“

„Neprosil jsem se vás o omluvu.“

„Bylo to nedopatření, nechtěl jsem vás urazit.“

Už jsem zapomněl, že mafiáni se takhle baví běžně – jako by se všichni účastnili hromadného a demokratického setkání. „Nechte to plavat,“ prohodím. „Polovina chlapů, které jsem zabil pro Davida Locana, byli chytří kluci.“

Polkne. To není ve chvíli, kdy vám veškeré tekutiny dodává hadička do ruky, právě snadné. „Chcete mě zabít, Bearclawe?“

„Ještě nevím,“ opáčím.

Očima zabrousí k lahvi s nitrožilní výživou.

„Když se rozhodnu pro, slibuju, že vám nenačepuju vzduch do žíly,“ podotknu.

Kdyby člověka zabilo miniaturní množství vzduchu v nitrožilní výživě, byla by polovina pacientů v Manhattanské katolické dávno po smrti. Ve skutečném životě se střední smrtící dávka vzduchu – letální dávka u padesáti procent jedinců – rovná dvěma kubickým centimetrům na kilogram hmotnosti. U LoBrutta, nebo jak se vlastně jmenuje, bych tedy musel použít asi deset stříkaček.¹²

Možná bych mu mohl narvat do krku korkovou zátku. Lehké dřevo by se na rentgenu neukázalo a žádný patolog v naší nemocnici by se neobtěžoval rozřezáváním Squillantova hrtanu. Otázka zní, kde tady najdu korek.

„Přestaňte na to myslet!“ zaječí.

¹² Reálné množství, které by skolilo kohokoli, se liší člověk od člověka, protože třicet procent lidí má ve stěně pravou a levou polovinou srdce prostor, z něhož může být vyslána bublina, která by za jiných okolností putovala přímo do plic (a odtud do okolního prostředí), rovnou do mozku. Většina součástí intra-venózního zařízení se ale vyprázdní podstatně složitěji než injekční stříkačka, takže to nikdo nedělá.

„Uklidněte se,“ pobídnu ho. „Ještě jsem se ani nerozhodl, že vás zabiju.“

Za pár vteřin si uvědomím, že je to opravdu tak, protože jsem si ujasnil, jak bych to udělal, kdybych musel.

Prostě mu stríknu draslík. Když to udělám dostatečně pomalu, srdce mu přestane bít a ani nestihne rozdráždit EKG.¹³ Po jeho smrti popraská tolik buněk, že draslík zaplaví celé tělo.

„Pane bože,“ zaúpí. „Stejně mám rakovinu, ne?“

„Ano, máte,“ odpovím.

„Cože?“

„Přišly výsledky vaší biopsie.“

„Kriste! Rakovina! Je to zlý?“

„Ne, je to paráda. Proto se na ni každý tolik těší.“

Squillante se slzami v očích zavrtí hlavou. „Z vás se ale stal pořádný magor.“ Natáhne se k mé identifikační kartičce. „Jak si vlastně teď říkáte?“

Přečte si mé jméno a zarazí se. „Peter Brown? Jako v té písničce od Beatles?“

„Jo,“ odpovím užasle.¹⁴

„Změnili vám jméno z Pietro Brnwa na *Peter Brown*? Myslí si, že jsme úplně padlí na hlavu?“

„Evidentně jsou totálně tupí.“

Z amplionu ve stropu se ozve hlášení: „*Pohotovost, modrý kód, srdeční selhání. Veškerý personál okamžitě do jižního křídla 815.*“ Hlášení se několikrát opakuje.

Squillante si uvědomí, oč jde. „Neřeknu ani písmeno, Bearclawe,“ ujistí mě. „Slibuju.“

„Jestli jo, jsem tu jako na koni a zabiju vás, jasný, vy chytráku?“

¹³ Elektrokardiogram (v angličtině electrocardiogram) se zkracuje jako „EKG“, protože „ECG“ zní hodně podobně jako „EEG“, elektroencefalogram. Anebo je jejich vynálezce Willem Einthoven od samého začátku pojmenoval elektrokardiogramy.

¹⁴ *Balada o Johnovi a Yoko*: „Peter Brown přišel říct, že to můžeš spravit. Můžeš se oženit na Gibraltaru kousek od Španělska.“ Peter Brown byl nejdéle působící asistent Beatles.

Přikývne.

Cestou ze dveří popadnu kabel od telefonu a vytrhnu ho ze zdi.

Doběhnu na místo vyhlášené pohotovosti. No, vlastně na chodbu.

Pohotovost miluje celý svět, protože se musíme chovat, jak to vídáte v televizi. Sice nemusíte křičet „Ustupte!“, než spustíte defibrilátor, ale můžete aktivně používat přenosný dýchací přístroj nebo píchnout pacientovi léky, které vám podá sestra z pohotovostního vozíku.

Seběhnou se lidi z celé nemocnice – nejen zdravotnický personál, pro něhož je to povinné – takže nastává velkolepá příležitost ke společenské konverzaci. A pokud někdo vyhlásil pohotovost opravdu kvůli tomu, že nějaký pacient zkolaboval, dokonce můžete někomu zachránit život, a tím opodstatnit tu strašnou volbu povolání.

Tenhle případ je jiný, uvědomím si, jakmile doběhnu na místo určení. Pacientka je mrtvá už několik hodin, to si jen lotyšské zdravotní sestry kryjí záda.

„Kdo hlídá čas?“ zeptám se.

Otočí se sestra Lainie. V ruce drží stopky a seznam lidí, kteří by se měli dostavit k pohotovosti. „Dobrý den, pane doktore,“ pozdraví mě a mrkne. „Už jsem vás tam napsala.“

„Díky,“ ocením její snahu. Lainie je kus, ale je vdaná. Pochopitelně si vzala za muže chlápka, který vypadá na dvanáct a nosí basketbalový svetr. Ten svetr je stejně dlouhý jako koktejlky, jenže takovéhle typy basket nehrajou.

Naopak si hrají na doktory a vracejí se do Squillantova pokoje – buď aby ho zabily, nebo se rozhodly, jak s ním naloží.

Zatím nevím, jak se rozhodnu. Když ho nechám naživu a on řekne Davidu Locanovi, kde mě najde, buď mě co nevidět oddělají, nebo budu muset fofrovat o dům dál. Na druhou stranu si můžu říct, že pracuju v nemocnici, abych vynahradil životy, které skončily mým přičiněním.

Říká se to tak nějak, ne?

„Pane doktore?“ ozve se za mnou nejistě. Otočím se.

A jéje, medicí. Dvě neštěstí v krátkých bílých pláštících. Jedno neštěstí je mužského rodu, druhé ženského. Obě mají samozřejmě jméno. Víc si o nich nepamatuju.

„Dobrý den, pane vedoucí.“

„Neříkejte mi tak, nebo mě někdo nařkne z užívání neoprávněného titulu,“ ohradím se. „Běžte zkontrolovat laborku, jo?“

Ten pokyn je zjevně vyvede z míry, ale jeden z nich se začne bránit: „To jsme udělali.“

„Tak tady prostě zůstaňte.“

„Ale –“

„Nezlobte se, dítko, něco vás naučím později.¹⁵ Uvidíme se v půl osmé na supervizi.“

Po pár krocích mě pochopitelně na pageru odchytl Akfal. Je na jednotce intenzivní péče. „Máš minutku?“ zeptá se, když se propracuju k telefonu.

Namísto „ne“ se zeptám: „Je to naléhavé?“ Je to hloupá otázka, protože jinak by po mně neprahl. Tolik času nemá.

„Potřebuju pomoci při torakotomii.“

Sakra. „Hned tam budu,“ slíbím.

Podívám se na mediky. „Změna plánu, mládeži,“ oslovím je bodře. „Strejda Akfal pro nás má práci.“

Zamíříme k požárnímu schodišti. Medik nervózně kývne bradou k pokoji 815. „Není to naše pacientka, pane doktore?“

„Ne, tahle je v rukou božích.“

Torakotomie obnáší jen zasunutí trubice s ostrým koncem skrz hrudní stěnu nějakého pacienta. Uplatní se, když krev – nebo hnis, vzduch či cokoli jiného – v hrudníku začne utlačovat jednu plíci, případně obě, takže se člověku začne špatně dýchat. Musíte se vyhnout hlavním orgánům – plicím, slezině a játrům – a spodní části

¹⁵ Základní vzorec interakce – dobré ráno, pane doktore/Promiňte, dítko, naučím vás něco později – je hlavní činnost posledních dvou let medicíny. Hlavní náplní času v prvních dvou letech jsou prezentace v PowerPointu, kterou vyfasuje otrávený, neplacený doktorand, jemuž se ráno nepodařilo uniknout pátravému oku děkana.

žeber, protože hned pod nimi prochází žíla, tepna a nervy. (Můžete si to prohlédnout na koleni s pleckem, dokonce i na vařeném. Pak můžete krafat donekonečna.) Zavedení hrudní drenáže je jednoduchý úkon, pokud se pacient nemele.

Jenže právě to se moc často nestává. Mám přijít v klíčovém okamžiku. Sice to nepřipouštím právě rád, ale jedním z lékařských úkonů, které umím takřka dokonale, je pacifikování pacientů. Moji medicí se budou moci pokochat pohledem na génia.

Nemálo mě proto překvapí, když dospěcháme na jednotku intenzivní péče a spatříme pacienta, jak leží na boku, má otevřené oči a vyčuhuje mu jazyk. Leknu se, že během telefonického hovoru umřel. Přiložím prst na pacientovu karotidu. Cítím jasný pulz, ačkoli se nezdá, že by mě pacient vnímal. „Choval se takhle i předtím?“ zeptám se.

Akfal připravuje operační stůl a využívá při tom všechny pomůcky z produkce Martin-Whiting Aldomed. „Jo, jasně. Před šesti lety prodělal masivní CMP.“¹⁶

„Tak na co nás potřebuješ?“

„Ve spisu je uvedeno, že vykonává náhlé prudké pohyby.“

Zaťukám pacientovi na oční bulvu. Nereaguje. „To tam někdo napsal schválně. Vždyť se chová jako nefalšovaná barbína.“

„Možná jo.“ Otevře balení Dermagelu a položí je na modrou papírovou podložku, kterou předtím rozložil na stolek. Vyndává jednu tubu po druhé. „Hotovo,“ oznámí nám.

Stoupnu si k posteli. Každý medik se postaví k jedné noze pacienta. Rozvážu pacientovi košilku a stáhnou ji k pasu. Muž je bezvládný jako pytel.

Akfal potře levé podžebří jódem a natáhne se pro jehlu. Přehodím paži přes pacientovu hrud' a paži.

Akfal zasune jehlu do těla. Pacient vykřikne a kopne oba mediky, až zády narazí do zdi. Medička při pádu shodí nějaký monitor.

¹⁶ CMP je cévní mozková příhoda neboli mrtvice. Buď dojde k ucpání (zpravidla sraženinou, která obvykle připutuje ze srdce), nebo k prasknutí mozkové tepny. Seznamte se se smrtí: CMP ve Spojených státech představuje druhou nejčastější příčinu úmrtí.

Jehla je našťestí uvnitř. Její pozice je však diskutabilní, protože tekutina, která se rozstříkne po místnosti – a potřísní Akfalovi halenu i tvář, protože nestačí tak rychle popadnout mísu a chránit se jí jako štítem – vypadá jako tmavá, kalná krev. Po chvilce začne pulzovat normálně.

Pacient si povzdychne a citelně se mi v náruči uvolní. „Jste v pořádku, mládeži?“ ujišťuju se.

„Ano, pane doktore,“ svorně odpoví roztřeseným hlasem.

„Akfale, co ty?“

„Bezva. Dávejte pozor, krev je i na zemi.“

Když se konečně vyhrabeme z JIPky, zastaví nás mladík, který vypadá jako mladší a méně nepředvídatelná kopie našeho pacienta.

„Jak je tátovi?“ zeptá se.

„Všechno je v nejlepším pořádku,“ ujistím ho.

Vracíme se opět po požárním schodišti. Zeptám se mediků:

„Jaké si odnášíte ponaučení?“

„DNR,“ odpovědí nastejně.

„Přesně tak.“

Do not resuscitate, neresuscitovat. Prosba *pane bože, nechte mě umřít*.

Jakmile podstatu tohoto zásahu nezásahu lékař vysvětlí pacientovi a on podepíše souhlas, americký systém zdravotnické péče může ušetřit z krutého rozpočtu, ze šedesáti procent pokrývajícího náklady na péči o pacienty, kteří již nikdy nevyjdou z nemocnice ven.

Napadá vás, že tím krademe práci smrt'ákovi? Horká novinka: smrt'ák svou práci odvedl. „Mozková smrt“ totiž neznamená, že zemřel mozek, i když vlastně je mrtvý. Znamená to, že mozek je v tak špatném stavu, až je *tělo* fakticky mrtvé. Pacientovo tlukoucí srdce můžeme klidně přestěhovat někam do kádinky.

Když už s mediky mluvíme o tom, že nekrademe práci smrt'ákovi, zamírím zpátky za Squillantem. Jsem odhodlaný udělat cokoli, co ho přiměje k mlčení. O jeho definitivním umlčení popřemýšlím později.

Bude to nevyhnutelné, usoudím. Pro jistotu pošlu mediky napřed, aby neprošvihli supervizi. Tuhle událost tak nenávidím, až se i za daných okolností cítím provinile, že je před tou hrůzou nespasím.

Když vejdu k Squillantovi do pokoje, drží v ruce mobil a telefonuje. Jaký div.

Zakryje rukou mikrofon. „Za minutku skončím,“ oznámí mi. „Podle tebe jsem snad tupý dinosaur, který neumí volat z mobilu, nebo co?“

Zvedne prst a pokračuje v rozhovoru. „Jimmy,“ osloví někoho na druhé straně, „musím jít. Zavolám ti. Přišel Bearclaw, víš?!“

Ve filmech používají najatí vrazi dvaadvacítku s tlumičem, kterou pak odhodí na místě činu. Tomu rozumím, protože zbraň odhodí i Michael ve filmu *Kmotr*, trháku ze 70. let o mafiánech z let padesátých, jejichž postupy jsou mafiánským vzorem dodnes.¹⁷ Když jsem o tom začal přemýšlet, připadala mi dvaadvacítko uhozená.

Menší kulky jsou pochopitelně rychlejší, přičemž rychlost je základní složkou kinetické energie a tudíž i nárazových vln, které podnítí šikovně umístěná kulka v tělních tekutinách. Stěny, které mají ohraničit tělní tekutiny, totiž vzápětí zmizí. Objem kinetické energie, přenášející se z kulky na tělo, se však spočítá obtížně, protože je nutné kalkulovat s řadou faktorů, například s rychlostí rotace nebo s „nárazem“, jak fyzikové nazývají časový okamžik, během něhož jsou dva objekty v kontaktu.

Naopak dobře se počítá uchovaná pohybová energie. Například pokud kulka vážící 230 gránů (15 gramů, hmotnost pětačtyřicítky, která je dlouhá pětačtyřicet procent palce), přejde z rychlosti zvuku (to je na kulku malá rychlost) k nulové rychlosti v těle jedince (toho se dosáhne mnohem snáz s velkou kulkou), pak sebou musí 15 gramů těla mrsknout na rychlost zvuku, aby došlo ke kompenzaci. Anebo 150 gramů těla musí dosáhnout desetiný rychlosti zvuku a tak dále. Lépe si to představíme.

Tomu páskovi na výstavě zbraní v Nassau Coliseum, o kterém jsem četl v článcích *Každý týden jedna oběť* a *Vystřelte si mozek* a tak, oznámím, že chci pětačtyřicítku automat.

To byla ta snazší část. Nakonec jsem koupil pěkné kýče. Měly rukojeť z ořešáku a hlaveň se jim blýskala, až vypadala jako zrcadlo, ale střílely dobře a přesně. Řekl jsem si, že je nabarvím pak. Kromě toho dřevěné rukojeti mají aspoň trochu utlumit zpětný ráz.

¹⁷ Michael zastřelí policistu a odhodí zbraň, protože ji zahodilo i dítě ve filmu *Bitva o Alžír*, když zastřelilo policistu. Tam to alespoň dává smysl, protože během alžírské války dělali Francouzi kontroly na každém druhém rohu.

Těžší bylo koupit tlumiče.

Vlastnictví tlumičů je hrdelní zločin už od války ve Vietnamu. Moc nechápu proč. Jo, tlumiče se používají výhradně k vraždám lidí, ale totéž by se dalo říct i o automatech a poloautomatech, přesto je Národní asociace držitelů zbraní umožňuje prodávat snadno a i lacině. Na výstavě zbraní jsem musel po koupi zbraně courat ještě několik hodin, než se někdo chytil.

Povedlo se to s chlápkem s bílými vlasy, brýlemi a polyesterovou košilí. Na první pohled nevypadal jako přírodní živel, ačkoli měl na stole rozložené všechno od biografií vysoce postavených nacistů po výstřední střelné zbraně a nože. Zeptal jsem se, jestli má i supresory.

Supresor je polovičatá verze tlumiče, která se používá u pušek, aby člověk neohluchl, když střílí spolužáky nebo někoho jiného.

„Supresory na co?“ zeptá se. Když přestal mluvit, odložil si šedý jazyk na spodní ret.

„Na boční zbraň.“

„Na boční zbraň? Na ty se přece supresory nepoužívají.“

„Já ale potřebuju hodně silné supresory,“ navázal jsem. „Hodně silné supresory.“

„A hodně *tiché* supresory,“ dodal jsem.

Zatvářil se otráveně.

„Máte dojem, že jsem federál?“ zeptal se.

„Ne.“

„Tak se laskavě vymáčkňte. Jakou municí potřebujete?“

„Subsonický magnum.“

„To jako fakt?“

„Jo.“

„Přesně takovéhle zbraně máte?“

„Jo.“ Podal jsem mu nákupní tašku, se kterou jsem pobíhal. Vytáhl dvě pistole a položil je na antisemitský plagiát *Protokoly starších Zionu*. Chvilí jen zíral na zbraně. „Hm,“ pronesl nakonec. „To nebude žádná sranda. Pojd'te dozadu.“

Obešel jsem stůl, za nímž stála skládací židle. Ten nadšenec zvedl ze země rybářský kufřík a pod rouškou ubrusu ho otevřel. Byl napěchovaný tlumiči.

„Hm,“ pronesl znovu a začal se jimi probírat. „Potřebujete tlumič na obě?“

„Jo.“

Vytáhl dva tlumiče. „Nevím, jak jsou slušný,“ podotkl.

Byly dlouhé – mohly měřit klidně třicet centimetrů, protože patnácticentimetrový silný váleček tlumiče byl připevněný k patnácticentimetrovému tenkému válečku. „Co je to?“ zeptal jsem se a ukázal na tenkou část tlumiče.

„To je hlaveň. Sledujte.“ Během deseti vteřin naprosto nepozorovaně rozebral jeden z mých automatů a zase ho složil. Na místo původní hlavě namontoval tlumič. Původní hlaveň odložil na stůl. „Takhle vyměníte součástky a nedají se porovnat kulky,“ vysvětlil mi. „Kdybyste chtěl, aby se plášť kulky nedal vůbec vystopovat, musel byste vyměnit uzávěr hlavně, nebo ho přinejmenším obrousit.“

„Hm,“ pronesl jsem.

„Když nebudete zbraň používat, nechejte v ní originál, kdyby po vás šli federálové. Taky ji mějte nabitou, kdyby na vás vybalili nějaké podezření.“ Mrkl na mě, ale stejně tak to mohl být tik. „Rozumíte tomu?“

„Jo,“ odpověděl jsem.

„Dobře. Je to za čtyři sta dolarů.“

Paní Locanová se mě asi v polovině prosince 1992 zeptala: „Pietro, co by sis přál k Vánocům?“ Rozhodl jsem se, že to rozbalím. Večeřeli jsme.

„Jsem přece Žid,“ ohradil jsem se naoko.

„No tak, nech toho.“

„Odjakživa jsem nechtěl nic jiného,“ spustil jsem pomalu a zadíval se na Davida Locana, „než zjistit, kdo zabil moje prarodiče.“

U stolu se rozhostilo hrobové ticho. Hlavou mi běželo: A je to. Zkazil jsem to až na půdu. Byl jsem rád, když napětí opadlo.

Za několik dní však za mnou přišel David a zeptal se mě, jestli bych s ním jel do obchodu se sportovními potřebami, protože potřebuje pomoci s dárkem pro Porna. Vlastně mě přijel vyzvednout.

Vyrazili jsme. Koupili jsme Pornovi boxerský pytel, což byla ironie sama, protože Porno by neudržel ruce nad hlavou ani deset minut, aniž by do něčeho nepraštil, jenže Locano viditelně neměl zájem o moje rady.

V autě mi cestou domů řekl: „Jak moc vážně jsi to myslel s tím, že bys chtěl zjistit, kdo zabil tvoje prarodiče?“

Tou otázkou mi vyrazil dech. Asi minutu jsem se nezmohl na slovo.

„No, vlastně žiju jen pro to,“ odpověděl jsem.

„To je strašná hloupost,“ namítl. „Vím, že jsi kvůli tomu šel na Sandhurst¹⁸ a skamarádil se s Adamem. Je to blbost, nech to plavat. Fakt to nech plavat. Stejně nakonec cukneš.“

„Co se stane, když to nenechám plavat?“

Locano zabočil k chodníku a dupl na brzdy.

„Ten drsnácký tón si nech pro někoho jiného,“ upozornil mě. „Já nikomu nevyhrožuju. Proboha, vždyť jsem právník. I kdybych někomu vyhrožoval, tebe se to netýká.“

„Dobře,“ odpověděl jsem.

„Prostě ti chci říct, že máš pro co žít a že máš zatraceně hodně důvodů pro to, aby ses do ničeho nenamočil. Adam tě má rád, váží si tě. Tohle by sis měl taky uvědomit.“

„Díky.“

„Posloucháš mě?“

„Jasně.“

Opravdu jsem ho poslouchal, ale současně jsem pořád měl vyražený dech.

„I přesto si hodláš jít za svým?“

„Jo.“

Povzdychl si. Přikývl. „Tak dobře.“ Vsunul ruku do kapsy.

Málem jsem ho zastavil. Třináct měsíců jsem osm hodin denně trénoval bojové umění. S naprostou lehkostí bych mu chytil ruku, kterou určitě střílel, a zvrátil mu hlavu, až by se mu zlomil krk.

„Zachovej klid,“ doporučil mi. Vytáhl diář a propisku. „Zjistím, jestli bych ti mohl domluvit práci.“

¹⁸ A já je, tak jsem to stejně řekl.

„Jak to myslíš?“

„Kouknu se, jestli bych tě mohl zkontaktovat s někým, kdo by ti za to zaplatil.“

„Za takovou věc si peníze nevezmu.“

Podíval se na mě. „Ale vezmeš. Jinak dostaneš nálepku gaunera a smlsnou si na tobě. Rozšíříme informaci, že ať to udělal kdokoli, moc mluví a poutají tím na sebe víc pozornosti, než si zaslouží. Možná jsou bratřenci něčeho bratrance nebo tak něco, ale každopádně by to nemělo být nic velkého. Rozumíš tomu?“

„Jo,“ přikývl jsem.

„Fajn. Budeš potřebovat zbraň?“

Byli bratři. Joe a Mike Virzioví. Detektivové měli pravdu, vraždou chtěli splnit podmínku iniciačního rituálu.

Nespolehl jsem se však jen na Locanovo tvrzení a celé týdny jsem je sledoval.

Bratři byli násilničtí parchanti, kteří se skoro každou noc k smrti nudili a tu ukrutnou nudu si vybíjeli na komkoli, na koho narazili. Kdejakého tupouna vytáhli za vlasy z nočního nebo biliárového klubu, na ostatní řvali, ať laskavě sklapnou, protože to je záležitost mafie, a ne jejich, a nakonec nechali zdeptaného chlapíka v tratolišti krve a zubů v nějaké zapomenuté uličce. Někdy ho zmlátili tak surově, až hrozilo, že ho zabijou nebo bude nadosmrti mrzák. Někdy si vybrali i ženu a to jsem pak musel anonymně zavolat poldy.

Poslechněte si ještě divnější věc: *pozoroval jsem je, jak se zbláznili*. Sledoval jsem je skoro každý večer, přesto mě dost překvapilo, když se to stalo.

Došlo k tomu v chrámu svatého Anthonyho, v suterénu budovy, kde se pořádaly různé akce, která sousedila s kostelem ve čtvrti Paramus. Dovnitř bylo vidět přes mříže utopeného okna, které se nechávalo otevřené, aby mohl ven horký vzduch. Byly tam tři špinavé bufetové stoly, někdo je srovnal do tvaru U. Seděli u nich mafiáni a Joe a Mike stáli uprostřed nazí a opakovali slova po jednom staroušovi, který seděl mezi ostatními.

Moc jsem toho neslyšel, přesto jsem poznal, že ty kecy byly zčásti v italštině, latině a samozřejmě v angličtině. Virzioví slíbili, že

se usmaží v pekle, pokud někdy zradí mafii. V jedné chvíli strčili dva staříci, kteří vypadali v plstěných kloboucích a s medailonky obzvlášť komicky, nějaké papírky do ohně a pak je přendali Virziovým do dlaní. Zkoušel jsem to doma. Vůbec to nebolelo.

Rozlítla mě sprostota té jejich akce. Nemohl jsem uvěřit, že moji prarodiče umřeli kvůli takovému hnusu. Odešel jsem před koncem, abych mohl v klidu projet kolem domu Virziových.

Bydleli v malém přízemním domku s garáží. Vrata do garáže byla dokořán, ostatně jako vždycky, když byli pryč.

Kdo by právě je mohl vykrást, že?

Hned druhý den ráno před školou – byl začátek března a mrzlo jako o závod – jsem vyrazil do lesa u řeky Saddle, abych se potrénoval ve střelení. Přišel jsem na to, proč nájemní vrazi používají dvaadvacítku.

První rána z každé zbraně zněla jako hlasité cvaknutí sešíváčky. Druhá rána měla blíž k varovnému psímu štěkání. Šestá a sedmá rána připomínala nízko letící tryskové letadlo, ale v tom okamžiku byly válečky tlumičů celé rozpálené. Z hlavní vycházel černý kouř a modré plameny. Barva na hlavní bublala.

Přesto mě účinky kulek fascinovaly. Jen jednou se mi podařilo pravou i levou rukou vystřelit tak, že se kulky zaryly do stejného kmene – není to vůbec jednoduché, když mi zpětný náraz připomínal, jako bych se dral z bazénu po žebříku. V kůře kmene, do níž se zaryly kulky, byly deseticentimetrové úlomky.

A taky půlmetrové satelitní talíře plné pilin.

Vybral jsem si víkend těsně před jarními prázdninami v prváku.

Uzpůsobil jsem tlumiče. Moc se mi nechce rozpitvávat, jak se to dělá, stačí vypíchnout, že je dobré mít připravené kovové válce, nějakou izolaci ze skleněného vlákna a haldu třicentimetrových těsnících kroužků. Tehdy, v předinternetové éře, se návod zjišťoval zatračeně těžko.

Věděl jsem, že Virzioví nikdy nezamykají dveře mezi garáží a kuchyní. Prošel jsem jimi snad desetkrát, prozkoumal ten jejich od-

porný haus včetně plakátů se Cindy Crawford i grafik od profíka, který dělal přebaly na alba Duran Duran.

Ten večer, kdy jsem je chtěl zabít, jsem si ověřil, že odjeli do klubu, pak jsem se vrátil k nim domů, vešel do garáže a zamkl dveře do kuchyně. Stoupl jsem si hned vedle otevřených vrat a čekal, až přijedou.

Jeden profesor na medicíně tvrdil, že potní žlázy v podpaží a tříslech ovládají úplně jiná centra nervového systému, takže když se člověk začne potit v podpaží, bývá to třeba nervozitou, zatímco v tříslech se pocení vyvolává teplem. Netuším, jestli je to pravda, nebo ne, ale povím vám, že když jsem tam tak stál a čekal na Virziovy, až se vrátí, skapalo mi z podpaží i tříslel tolik potu, že bych ho měl plné boty. Měl jsem na sobě neprodyšnou bundu a cítil jsem, že jsem pod ní mokrá jako myš. Nedokázal jsem rozlišit vedro od nervozity.

Konečně se venku ozvala rána, jak vjel jejich pruhovaný závodní mustang na chodník. Záhy přejel práh a zastavil v garáži vedle mě. Ovanuly mě horké výfukové plyny a pach pryže.

Hlučně, ale malátně se vyhrabali z auta. Řidič stiskl dálkové ovládání a garážová vrata se začala sklápět. Druhý Virzi se vypotácel po dvou schůdcích ke dveřím do kuchyně. Chtěl otevřít, ale nešlo to. Začal cloumat klikou.

„Sakra, proč to nejde?“ zařval, aby přehlučel zavírající se vrata.

„Co je?“ houkl jeho brácha.

„Ty dveře jsou zamčený.“

Vrata se dovřela.

„Blbost.“

„Fakt!“

„Tak je odemkni, ne?“

„Díky za blbej nápad, nemám klíč.“

„Co kdybyste se místo toho otočili?“ ozval jsem se. „Pomalů.“ Můj vlastní hlas mi zněl nekonečně cize. Così – možná vyčerpání nebo stres – mě opilo omámeností, až jsem se bál, že zavrávorám a spadnu.

Otočili se. Netvářili se vyděšeně. Jen tupě.

„Co je?“ houkl jeden z nich.

„Ty vole, kdo jsi?“ houkl ten druhý.

„Když budeš hezky spolupracovat, nic se ti nestane,“ prohlásil jsem.

Několik vteřin mlčeli. Pak ten první zopakoval „Co je?“ a oba se rozesmáli.

„Debile,“ houkl na mě ten druhý. „S námi si nezahrávej. Trefuješ se do hodně blbýho terče.“

„Neřekl bych,“ namítl jsem.

„Máme *spolupracovat*?“ opakoval po mně první Virzi nechápavě.

„Před rokem v říjnu jste se vloupali do domu ve West Orange,“ začínal jsem jim připomínat. „Zabili jste dva starouše. Chci od vás jen kazetu z jejich videa.“

Vyměnili si pohled. Nevěřicně zavrtěli hlavou.

První Virzi řekl: „Ty tupče, i kdybysme těm ubožákům vzali video, nejsme padlí na hlavu a tu kazetu bysme vyhodili.“

Nadýchl jsem se, abych nemusel chvilku dýchat. Začal jsem stiskávat spoušť.

Povím vám něco o pomstě. O hodně vražedné pomstě.

Je to uhozený nápad. Zaprvé dlouho nevydrží. Důvod, proč se říká, že se má člověk pomstít s chladnou myslí, se netýká toho, abyste měli dost času a udělali všechno správně, ale abyste si tu srandu užili co nejvíc, především plánování a velké očekávání.

Zadruhé je vražda pro vás víc než nepříjemná záležitost, i když vám na ni nepřijdou. Současně totiž zavraždíte něco v sobě a taky čelíte důsledkům, které by vás předtím ani nenapadly. Uvedu vám příklad: osm let po vraždě bratrů Virziových mi Porno katastrofálně zničil život, takže jsem ho popadl a hlavou napřed hodil dolů ze šestého patra.

Ale ten večer na začátku roku 1993 jsem prožíval jen a jen radost.

Když jsem umlčel ty dva umlčenými pětáctýřicítkami, měl jsem pocit, jako bych si ty chytráky vyfotil a pak fotku roztrhal.

Vytrhnu Squillantovi mobil z rukou a rozlámu telefon na kusy.
„Vyklop to, ty tupče,“ houknu na něj.

Pokrčí rameny. „Není co. Mám za zády Jimmyho. Dokud budu naživu, nezavolá do Brooklynu.“

„Komu?“

„Známemu Davida Locana, který ví, kde Locana v Beaumontu najde.“

Sevřel jsem ruku v pěst.

„Hlavně se uklidni,“ varuje mě Squillante. „Řetězová reakce se spustí až okamžikem mé smrti.“

Popadnu ho za volnou kůži na krku a trochu ho nadzdvihnu z postele. Má suchou kůži, připomíná mi ještěrku.

„Okamžikem tvé smrti?“ opakuju po něm. „Zbláznil ses? Jsi nevyhléditelně nemocný, ty už vlastně jsi mrtvý!“

„Doufej, že to tak není,“ hekne.

„Naděje nás nikam nedostane!“

Něco zamumlá. Pustím ho.

„Co je?“ houknu na něj.

„Ujme se mě doktor Přítel. Tvrdí, že tu potvora můžeme pokorřit.“

„Kdo je ten tvůj doktor Přítel?“

„Slavný chirurg!“

„On operuje v Manhattanské katolické?“

„Operuje kdekoli ve městě. Má vlastní operační tým a bere ho s sebou.“

Ozve se můj pager. Stisknu tlačítko a přístroj zmlkne.

„On a já tu potvora společně pokoříme,“ tvrdí Squillante.

Dám mu facku. Malou.

„Nech si ty kecy,“ napomenu ho. „Ty sice umíráš, ale to neznamená, že mě vezmeš s sebou. Okamžitě odvolej dohodu s tím fešákem od Locana.“

„Ne,“ ohradí se tiše.

Vrazím mu o trochu větší facku. „Poslouchej mě, ty troubo,“ varuju ho, „tvoje šance na život jsou tak jako tak zanedbatelné. Nenut mě, abych tě zabil hned.“

„To nemůžeš udělat.“

„Proč bych asi nemohl, vyjde to nastejno.“

Chce něco říct, ale namísto toho jen zamrká. Začne znovu. Rozbrečí se. Odvrátí tvář a podle možností hadiček se stočí do klubíčka.

„Bearclawe, já nechci umřít,“ pípne s pláčem.

„To ti věřím, ale o dovolení se tě nikdo neprosil. Koukej to odvolat, fofrem.“

„Podle doktora Přítele mám šanci.“

„V řeči chirurgů to znamená ,potřebuju dostat z toho těla maximum.““

Pager se ozve znovu. Zase ho típnu. Squillante mě popadne za předloktí a pevně mě sevře. „Bearclawe, pomoz mi.“

„Když budu moct, pomůžu,“ odpovím. „Zruš to.“

„Pomoz mi zvládnout tu operaci.“

„Řekl jsem, že udělám, co budu moct. Odvolej to.“

„Když zvládnu operaci a vypadnu odsud, zruším to, slibuju. Vezmu si to tajemství s sebou do hrobu. Nemusím žít navěky.“

„Ale, ale, co je to za řeči?“ ozve se za mnou.

Otočím se. Přicházejí dva lékaři. První je unavený čahoun v operačním hábitu, druhý je tlusté, pětapadesátileté prase. Neznám ani jednoho. Prase je brunátné a má vskutku troufalý účes – přehazovačku si učesal dvakrát kolem dokola, abych byl co nejpřesnější. Ale to nebyla ta nejzajímavější věc.

Zajímavý byl muž v bílém laboratorním plášti, který mu sahal jen po stehna a byl zasypaný štítky s názvy léků, podobně jako členové týmu formule nosí přehled svých sponzorů. Navíc byly všechny nápisy v *kůži*. A aby toho opravdu nebylo málo, nacházely se názvy léků na místech orgánů, na něž mají působit: *Xoxoxoxox* (vyslovuje se „zoxoxazox“) na srdci, *Rectify* nad esovitým tračníkem a tak dále. Na rozkroku je známé logo léku na podporu erekce *Propulsatil*, ale je ho vidět jen půlka, protože spodní cípy pláště nejsou u sebe.

„Máte fešný plášť,“ ocením jeho ošacení. Muž se na mě podívá a přemýšlí, jestli to myslím sarkasticky. Sám sebe neznám, takže on to nemůže posoudit už vůbec.

„Patříte k lékařskému týmu?“ zeptá se mě úsečně.

„Jo.“

„Jsem doktor Přítel.“

Bezva. Tomuhle chlápkuvi bych nesvěřil ani svoje auto.

„Dnes dopoledne budu pacienta operovat,“ oznámí mi. „Zaříd'te, aby byl připravený.“

„Je připravený,“ odpovím. „V případě potřeby si přeje resuscitaci.“

Doktor Přítel mi položí ruku na rameno. Hm, přinejmenším má pěkně udělané nehty. „Jistěže chce,“ opáčí. „Nelezte mi do zadku, užiju si toho víc než dost od svých podřízených lékařů.“

Jen se na něj podívám.

„Kdybych s vámi potřeboval mluvit, nechám vás vyvolat page-rem,“ dodá.

Snažím se přijít na nějakou výmluvu, abych mohl zůstat, ale nic mě nenapadá. Nemůžu se soustředit. Jednak má doktor Přítel na ledvinách *Marinir*, když se ke mně otočí zády, jednak mě rozptyluje pach jeho rezidenta.

Vida, ten pach poznávám. Otáčím se a ty pronikavé, krví zalité a tmavě orámované oči mě probodnou jako meče.

„Duch chirurgie?“ zeptám se.

„Jo,“ odpoví. „Díky, že jste mě nechal vyspat.“ Pořád mu páchne z úst.

Vydám se ke dveřím. Cestou se podívám na Squillanta: „Snažte se přežít, než se vrátím,“ doporučím mu.

Když opouštím křídlo Anadale, do levého ucha mi pronikne vysoký pronikavý výkřik.

Snažím si představit, co by mi nařídil profesor Kosman, jednička nad jedničky. Zavolám na něj málem i nahlas: *Profesore Kosmane!!! Zatraceně, řekněte mi, co mám dělat??*

Představuju si, jak vrtí hlavou. *Deptá mě to k smrti, Izmaeli.*¹⁹

Do přic. Vytáhnu mobil. Řeknu do něj „Kosman“ a stisknu tlačítko aktivující hovor.

Prochází kolem mě sestra a upozorní mě: „Tady se nesmí telefonovat.“

„Já vím,“ odpovím.

V telefonu se ozve absurdně nezvučný, zato svůdný ženský hlas: „Dobrý den, tady Světluška, automatický záznamový systém. S kým chcete mluvit?“ Její hlas se ozývá jako proslov z vaginy.

„S Kosmanem.“

„*Profesor Kosman nyní nepřijímá hovory. Mám ho sehnat?*“

„Jo,“ odseknu té zpropadené věci.

„*Uveďte své jméno, prosím.*“

„Izmael.“

„*Okamžik, prosím,*“ zabzučí Světluška. „*Chcete zatím pustit muziku?*“

„Leda smuteční pochod,“ opáčím.

Vtip se nesetká s očekávaným ohlasem. Do ucha mi začne pít Sting.

„*Nemohu ho sehnat,*“ ozve se po chvíli Světluška. „*Chcete mu nechat vzkaz?*“

„Jo,“ odpovím stereotypně a bojuju se slzami zoufalství z toho, že se musím vybavovat s takovou zruďnou uměločinou.

„*Samozřejmě. Můžete začít.*“

„Profesore Kosmane –,“ spustím. Ozve se pípnutí.

Ticho. Čekám pár sekund. Nic se neděje.

„Profesore Kosmane,“ opakuju. „Právě to píplo. Nevím, jestli to znamená, že se spustilo nahrávání, nebo že to přestalo nahrávat. Tady Izmael. Nutně s vámi potřebuju mluvit. Prosím, zavolejte mi nebo mi pošlete vzkaz na pager.“

¹⁹ Izmael bylo mé krycí jméno v programu WITSEC, ačkoli mi tak říkal jedině profesor Kosman. WITSEC je zkratka Federal Witness Protection Program, Federální program na ochranu svědků, jak jinak.

Nadiktuju obě čísla, ačkoli číslo svého mobilu musím přečíst ze jmenovky, kterou mám připevněnou na stetoskopu. Nepamatuju si, kdy jsem je naposled někomu dával.

Napadá mě, že bych mohl zavolat Samu Freedovi, díky němuž jsem se vlastně ocitl v programu na ochranu svědků. Freed ale mezitím odešel do důchodu. Netuším, kde je. V danou chvíli navíc nemám na to, abych se bavil s jeho nástupcem, ať je to kdokoli.

Znovu se na mě začne dobývat můj pager. Zkontroluju displej, protože by to mohl být Kosman. Je to jen alfanumerická připomínka, že v případě krize se situace ráda ještě víc vyhroť:

„KDE JSTE? SUPERVIZE. OKAMŽITĚ SEM, NEBO MÁTE PADÁKA.“

Dokonce i tehdy, když jsem v pohodě, bych se radši bavil s pojišťovacím agentem, než abych absolvoval supervizi. A teď, když mě chlápek, kterého jsem neviděl celé roky – ani jsem si na něj nevzpomněl – chce nechat zabít nebo donutit k útěku, mě to deptá víc než cokoli jiného. Pomoc.

Je totiž celkem jedno, jestli na supervizi dorazím nebo ne, protože pravděpodobnost vyhazovu je maximální.

Až se někdy ocitnete na Sicílii, dám vám dobrý tip: okamžitě se sbalte a vypadněte. Fofrem.

Tenhle ostrov je jáma lvová od chvíle, kdy tam Římané spálili lesy a vykáceli kopce, aby mohli založit pole a pěstovat pšenici nedaleko italského poloostrova, ovšem natolik blízko k pobřeží, že tam ochotně a rychle dorazily kobylky. Dokonce i Garibaldiho partyzánská skupina „Červené košile“ po osvobození Itálie opustila Sicílii v okovech. Bylo tam příliš moc bohatství, aby se vzdali.

Samotní Sicilani se během staletí vměstnali do jedné ze tří skupin. V první byli otroci, o kterých ví každý své. Ve druhé se sešli majitelé půdy, kteří vlastnili domy na ostrově, ale jezdili tam minimálně. A do třetí se včlenili dozorci. Představují třídu pijavic, které za předpokladu, že udrží vysokou produktivitu práce, mohou s otroky nakládat, jak se jim zlíbí.

Když byli majitelé pryč, bydleli dozorci v jejich vilách. V době Osmanské říše se jim říkalo *mayvah*, „chvástalové“. Posléze se z označení vyklubala *mafie*.

Sicilané začali v rané fázi 20. století emigrovat do Států, kde se živili především vybíráním papírů z odpadkových košů v typicky imigrantské čtvrti Lower East Side na Manhattanu, mafie se vydala za nimi, aby i nadále upířila jejich krev. Během prohibice se mafie pustila do sociálně údajně prospěšné činnosti, ale jakmile tuhle aktivitu ukončila, vrátila se k vydírání lidí a vyhrožování smrti na plný úvazek. Fetišista římské historie Sal „malý César“ Manzano dokonce založil soukromou armádu, v níž používal poitalštěle římské hodnosti jako *capodecini* nebo *consiglieri*. Život v New Yorku se natolik zhoršil, až se probudili federálové. Jediná věc, která tehdy mafii zachránila, byly ty odpadky.

Z důvodů, které dodnes zůstávají neobjasněné, ale nejspíš mají co do činění s tím, že soukromé společnosti mnohem snáz než státní organizace nelegálně převezou odpad přes hranice někam jinam, v roce 1957 přestaly v New Yorku sbírat odpad komerční organizace. Tento zákaz začal platit přes noc. Poprvé po sto letech. Každá společnost ve městě náhle měla plné ruce práce s exportem a potřebova-

la udat obrovské množství tlejícího produktu, který bylo možné převést jen popelářskými vozy.

Mafie s nimi byla obeznámená z dob, kdy sbírala papíry, a měla je v nemalé oblibě. Popelářské vozy jsou pomalé, ale snadno je najdete, jejich posádka je nepočtená a snadno zkorumpovatelná. V polovině šedesátých let mafie s nadhledem vévodila odborům popelářů, šéfovala jim, iniciovala stávky proti společnostem zpracovávajícím odpadky, které vlastnila, a sledovala, jak starosta okamžitě zvýšil povolené množství svozu, aby se dál nemnožily krysy a nevypukla epidemie.

Takováhle situace panovala až do devadesátých let. Člověk slyší plno řečí o oblecích od Armaniho, o šéfovi mafiánské rodiny Gambino, kterému média říkala Dapper Don, také se hodně tlachá o účtě a o tom, jak – ha ha – fiktivní postava Tony Soprano předstírá, že jede v popelářském průmyslu a tak dále, ale celé ty roky živil mafii svoz odpadu. Drogy, vraždy, prostituce – dokonce i hazardní hry, než došlo na tu indickou věc – tehdy jely po vedlejší koleji.

Nakonec se však Rudy Giuliani rozhodl, že to bohatě stačí, a zapojil do hry Waste Management, multinárodní korporaci, která působila tak děsivě obřím dojmem, že mafie vedle ní vypadala jako malé vyděšené holčičky v soutěžích o geniální děti.

Kriminální činnost Waste Management byla donebevolající, až si mimo jiné vynutila změny v systému Securities and Exchange Commission, federálního úřadu dbajícího na ochranu investorů. Přesto vstup Waste Management na newyorskou odpadkovou scénu zapříčinil tisk spoustou úmrtních oznámení.

Faktickému ukončení činnosti ovšem vydatně bránila legislativa. Tentokrát na státní rovině.

Mafie dlouhé roky provozovala další habadůru: otvírala čerpací stanice za pomoci nastrčených majitelů, a jakmile na dveře zaklepala splatnost spotřební daně, mafie uzavřela čerpací stanice. Vzhledem k tomu, že daň přesahovala pětadvacet centů za galon, tímhle způsobem dokázala vyštvať kdejakého čestného konkurenta, což bylo lukrativní, ale docházelo k četným prostojům, protože čerpací stanice musela zůstat mezi jednotlivými bankroty zavřená minimálně čtvrt

roku. Pak se změnil zákon a spotřební daň začali platit velkoobchodníci, nikoli maloprodejci.

Cílem bylo utnout tipec habad'ůře se spotřebními daněmi, jenže výsledkem byla ještě lukrativnější habad'ůra se spotřebními daněmi. Přišli na ni současně – věřili byste tomu – Lawrence Iorizzo a ruský mafián „malý“ Igor Roizman, podobně jako Newton a Leibniz popsali vznik kalkulu.

Při nové habad'ůře se spotřebními daněmi se otevíraly a zavíraly falešné velkoobchody, zatímco čerpací stanice fungovaly celičký rok. Byl to hotový zlatý důl. Na první pohled je to jasné jako facka a možná i poněkud absurdní, ale Sicilani a Rusové použili tento systém na konci roku 1995 k tomu, aby New Yorku a New Jersey ukradli čtyři sta milionů dolarů.

Nakonec se pochopitelně ukázalo, že společná účast Sicilanů a Rusů v témže oboru není ani trochu dobrý nápad. Sicilané po dvou tisících let kultury, která se nesla v duchu pomocníci versus mrchožrouti, zlenivěli na úroveň Britů a spřádali podobné sny o životě na zámku, kde by je obskakovali sluhové. Rusové naopak přišli o veškeré iluze ohledně uspořádané společnosti, takže si možná přáli totéž, ale současně byli ochotní udít se k smrti, jen aby toho dosáhli.

Asi tušíte, kam situace spěla. Novou habad'ůru se spotřební daní dostali pod palec Rusové. V neposlední řadě získali i Coney Island, další sporné území. V té chvíli si Sicilané pokládali pouze otázky kdy, jak hladce a nakolik ziskově.

Sicilané měli dokonalý přehled o situaci a došlo jim, že čím dříve, tím lépe, protože vyjednávání ústupu ve chvíli, kdy pořád mají určitou moc, která jim zůstala z odpadkových let, bylo mnohem lepší než totální debakl.

Sicilani, kteří tento přístup nepochopili, se loučili s mnohem těžším srdcem, takže působili potíže. Však i Rusové přispěli k problémům svým dílem. Prodej organizovaného zločinu v New Yorku se sice blížil k vyvrcholení, ale stále se objevovaly záležitosti, které potřebovaly doladit.

A to byla práce jako stvořená pro Davida Locana.

První rok střední školy jsem dokončil s předpokladem, že mě zatkou za vraždu bratrů Virziových. I proto jsem se rozhodl, že nepůjdu na vysokou, ačkoli hlavní důvod byla lenost. Podle mě jsem byl příliš dospělý a světem protřelý na to, abych vysedával na koleji a četl Faulknera, a vedle by nějaký šílenec hrál na akustickou kytaru. Samozřejmě jsem věděl, že předčasné ukončení vzdělávacího procesu by prarodiče rozlítilo, současně jsem si však připomínal, že tady už nejsou, takže se nebudou zlobit.

Na kratičký čas jsem si odpočinul od Locanových. Například jsem s nimi nejel na Arubu, i když jsem chtěl. Radši jsem zůstal doma, v domě prarodičů. Současně jsem se sotva znatelně a sotva iniciativně snažil přesvědčit sám sebe, že bych měl s Locanovými trávit pořád tolik času.

Když jsme byli jednou s Pornem zfetovaní, zeptal jsem se ho, jestli se chce taky přidat k mafiánům. Plácali jsme jedno přes druhé, protože jsme oba byli zvýšeně náchylní k tomu, co spotřebitelé marihuany nazývají „lačnění“.²⁰

„Ani omylem, kámo,“ odpověděl. „I kdybych chtěl, táta by mě zabil.“

„Aha,“ hlesl jsem. „Koho vlastně tvůj táta zabil, aby ho vzali do mafie?“

„Nikoho. Má výjimku, protože je právník.“

„Ty tomu věříš?“

„Jasně. Táta mi nikdy nelže.“

Opravdu se zdálo, že Porno má s tátou neuvěřitelně pohodový vztah, ačkoli Porno tvrdil, že v životě přečetl jedinou knížku od A do Z, a sice studii *Zlatá větev* od Jamese Frazera. Kromě toho, že je to hodně divná volba, pokud jste nikdy nic jiného nečetli, pojednává o otcovraždě a tvrdí, že kořeny civilizace vyrůstají z mezigenerační bitvy. Zlatá větev je to, zač tahají mladí otroci v primitivní společnosti, o níž Frazer pojednává, když chtějí vyzvat krále k duelu na život a na smrt. Odměna pro vítěze má být královská koruna.

²⁰ Stručně a krátce „Rozšiř mysl a tělo bude následovat“ ale nějak jsem z toho nikdy nepřibral ani deko. Porno zase byl tlustý i bez toho.

Porno ovšem rázně popíral, že by taková četba mohla naznačovat sebemenší hostilitu vůči jeho otci. Prohlašoval, že si zvolil *Zlatou větev* kvůli tomu, že ji čte Kurtz v *Apokalypse*, a nemůže se od ní odtrhnout dál, protože ho její názory na svobodu a modernost zcela okouzly.

„Tak si říkám,“ náhodou prohodil, když jsme spolu jeli v autě jeho otce a s jeho otcem, „že si lidi pořád stěžují, jak nemůžou dát volný průchod primitivnímu instinktu útok nebo útěk, a že kvůli tomu mívají depresi, ale napadá mě, že klidně můžu střílet z brokovnice a současně řídit auto po dálnici. Takhle svobodný nikdo v historii nebyl.“

„Z brokovnice nemůžeš střílet, když se ani nehneš,“ připomněl mu otec.

Můj vztah s Davidem Locanem mi připadal až neskutečný. Trval na tom, že mi za vraždu Virziových vyplatí čtyřicet tisíc dolarů – „Klidně je vyhod', když budeš chtít,“ dodal, ale pak se o té záležitosti už nikdy nezmínil, ani když jsme byli sami.

Jednou se přesto stalo, když jsem k nim přišel, ale Porno nebyl doma, protože šel do půjčovny pro film, a paní Locanová byla bůhvíckde, že jsme spolu seděli u jídelního stolu, že se mě David Locano zeptal, jestli bych vzal další zakázku.

„Ne, díky,“ odpověděl jsem. „S touhle záležitostí jsem začal a skončil.“

„To není ,tahle záležitost'.“

„Tak jaká?“

„Jen by sis s někým popovídal.“

Poslouchal jsem.

„Paranoidní Rusové totiž nechtějí nic řešit po telefonu,“ pokračoval. „Potřebuju, abys skočil do Brighton Beach, našel tam jednoho chlápka a zeptal se ho, co mi chce říct.“

„Jenže já se v Brighton Beach vůbec nevyznám,“ ohradil jsem se.

„Je to snadné jako facka,“ odpověděl Locano. „Hlavně že nejsi já. O nic nejde. Půjdeš po Ocean Avenue a zeptáš se na něj v baru Trojlist. Znájí ho tam. Je to velké zvíře.“

„Je to nebezpečné?“

„Není to tak nebezpečné, jako kdybys tam jel autem.“

„Aha,“ hlesl jsem.

Měl jsem si dát pauzu, aby mi došlo, jak se věci mají, a uvědomil si, že spousta kriminálních živlů si libuje v technice *proměny*.

Typickým příkladem je ctižádostivý adept na pasáka. V první řadě potřebuje sehnat ženu, která by pro něj pracovala. Žádná profesionálka se od něj zlákat nedá, protože pasáka dávno má. Ctižádostivec si proto najde obyčejnou holku, nejlépe co nejdůvěřivější a nejnaivnější, a začne se jí dvořit. Sehraje jí velkolepou romanci a pak jí jednoho dne s náležitým tyátrem oznámí, že se dostane do příšerného průšvihů, pokud fofrem nesežene peníze, a že mu jeden kamarád nabídl sto dolarů, když se bude moct vyspat s jeho přítelkyní, tedy s ní. Ta nešťastnice to udělá, domnělý přítel se začne chovat, jako by byla ta největší lůza na světě, zbije ji a poníží ji až hrůza, a poté jí dá prášky proti bolesti. Jakmile ji „zajede“ a holka pracuje pěkně podle jeho potřeb, jinak řečeno až se „promění“, ctižádostivec se zaměří na nezadanou oběť číslo dva. Jsme to ale členové úžasného živočišného druhu, že?

S podobnou proměnou se v dnešní době setkáváme za spousty okolností. Nejprostším příkladem je vězení. Prvořadým cílem je fofrem postoupit z fáze, kdy půjčujete spolubydlícímu cigarety, do fáze, kdy ho „pronajímáte“ velkým skupinám výměnou za heroin a podobné vymoženosti. Tento proces bývá však velmi nenápadný a člověk vlastně ani nepostřehne, co se s ním děje, dokud se to nestane a neocitne se ve světě kriminálníků.

Všechno důvěrně znám. Četl jsem totiž Goinesův román *Daddy Cool*. Stejně tak jsem věděl, že to, co dělá David Locano, mě proměňuje. Uvědomoval jsem si, že i kdyby ten džob, který mi nabízel, neměl s násilím nic moc společného, stačí jedinkrát přijmout a v budoucnu se násilí jistojistě dostaví.

Dopřál jsem si možnost varovné příznaky ignorovat.

Je sobota, svítí slunce a já jedu na Coney. Do vnitřní kapsy bundy jsem strčil jednu ze svých stříbrných pětáctýřicetek s dřevěnou

rukojetí, tentokrát bez tlumiče. Vzal jsem si dědův nissan a vyrazil s ním přes Most George Washingtona na Manhattan a pak přes Manhattanský most pryč odtud. Přes Brooklyn jsem prosvístěl po hlavním tahu. Podařilo se mi zaparkovat u Akvária, asi v polovině Coney. Stačilo jednou uvést Locanovo jméno. Dokonce si ani nepřekontrolovali seznam.

V Akváriu jsem naposled byl ještě jako dítě. Tehdy jsme vyrazili po promenádě na pláži až ke starému zábavnímu parku. Na východě se směrem k Brightonu rozprostírala záhada.

Bylo tam narváno. Prohlížel jsem si mladé blondáky s gangsterským výrazem a v mikinách s tak zářivými barvami, až bodaly do očí; míjel jsem staré lidi v plavkách a ponožkách, kteří si hověli na lavičkách. Přes ramena si přehodili ručník, ačkoli byli dvě stě metrů od vody. Výjimkou nebyly početné hispánské rodiny v letním oblečení a ortodoxní Židé v zimním. Kamkoli jste se podívali, tam někdo tloukl dítě.

Pokračoval jsem do Malé Oděsy. Pláž se stočila stranou. Budovy začaly vypadat jako králíkárný. Podzemka vedoucí nad zemí nad Ocean Avenue a ve stínech pod ní staré výkladní skříně buď s původními nápisy, nebo s dřevěnými novými v azbuce. Po několika blocích jsem narazil na Trojlist. Ohlašoval ho neonový nápis a trojlístek. Neon nesvítil. Vešel jsem dovnitř.

Bar z cedrového dřeva, ochozená podlaha a pach vyčpělého piva. Ten pach nejspíš patřil ještě k původnímu irskému baru. Ten nový bar každopádně byl lépe osvětlený, než jsem čekal. Prohlédl jsem si malé čtvercové stolky s tvrdými plátěnými ubrusy v červené barvě. Obsazené byly jen dva stoly. U jednoho z nich seděla žena a muž, u druhého dva muži.

Bar začínal už u dveří. Za ním se o stěnu opírala mladá blondýna, které bylo asi stejně jako mně. Pod očima měla tmavé kruhy a byla hubená, jako by v Rusku propásla několik klíčových let nezbytné výživy.

Kupodivu mluvila dobře anglicky.

„Jestli chcete jíst, klidně se posaďte.“

„Ne, dám si jen sodovku,“ odpověděl jsem. „Hledám Nicka Dzelanyho.“

Odlepila se ode zdi a popošla ke mně. „Koho?“

„Nicka Dzelanyho,“ opakoval jsem s důrazem na D. Cítil jsem, jak rudnu. „Dzelany“ se samo o sobě vyslovuje špatně, i když si myslíte, že to děláte správně.

„Toho neznám,“ prohodila. Pak se zeptala: „Pořád chcete sodovku?“

„Jo, jasně,“ přikývl jsem. „Je tu v okolí ještě nějaký bar Trojlist?“

„Nemám tušení.“

Sodovku mi přinesla v nepochopitelně úzké skleničce. Pokračoval jsem ve vyzvídání: „Je tu někdo, koho byste se mohla zeptat?“

„Na co?“

„Na Nicka Dzelanyho.“ Pronesl jsem to dostatečně nahlas, aby mě slyšeli u okolních stolů, kdyby ho někdo z hostů znal. „Bylo mi řečeno, že ho lidi tady v baru znají.“

Servírka se zamyslela. Došla si ke kase pro propisku. „Vyhláskujte mi to jméno.“

Poslechl jsem. Původně jsem si byl celkem jistý, že si to pamatuju dobře, protože mi Locano taky jméno hláskoval, ale najednou jsem o svou jistotu začal přicházet. Co když si to jméno zapamatoval špatně sám Locano?

Odnesla papírek k telefonu na druhém konci baru a někomu zavolala. Několik minut s někým mluvila rusky. Chvilí mluvila důrazně, pak naopak jako by se omlouvala. Ani jednou se na mě nepodívala.

Vrátila se. „Už vím, kdo to je. Mám vás k němu dovést, i když jsem v práci.“

„Nezlobte se,“ omluvil jsem se. „Kolik vám dlužím?“

„Čtyři padesát.“

Cokoli. Jsou to peníze za Virziovy. Dal jsem jí deset dolarů. Servírka se na bankovku ani nepodívala, zvedla sklopná dvířka a obešla bar.

„Tudy,“ řekla a ukázala dozadu za bar.

Prošli jsme miniaturní kuchyňkou, v níž seděla tlustá blondýna na obráceném plastovém kbelíku, kouřila a četla knížku v azbuce.

Vůbec si nás nevšímal. Servírka odemkla tři zámky na dveřích a otevřela je do úzké uličky.

Vzápětí stoupla do nějaké prohlubně a kácela se k zemi. Vykřikla a chytla se za kotník. Snažil jsem se ji chytit, ale skončil jsem na zemi vedle ní. Snažil jsem se přemýšlet, ale nešlo mi to dostatečně rychle.

Za mnou se ozval nějaký zvuk. Hned poté mě něco praštilo do hlavy. Překročil jsem servírku a otočil se. Podařilo se mi udržet rovnováhu. Ustál jsem to na jedné noze.

Jenže přede mnou stáli tři ranaři. Jeden z nich se na mě znovu vrhl s mosazným boxerem.

Ztratil jsem vědomí tak rychle, až jsem pomalu ani necítil, že jsem vrazil do zdi domu na druhé straně.

Přicházel jsem k sobě. Zamrkal jsem. Oči se mi okamžitě zalily slzami. Moc jsem se neorientoval. Připadalo mi, že mě pověsili za ruce a nohy, hlavou dolů. Měl jsem úpornou žízeň. Kromě toho mi připadalo, že mi někdo stojí na hlavě a rozhodl se, že mi odkopne lebku od těla.

Nakonec se ukázalo, že skutečná byla jen bolest hlavy a krutá žízeň. Vysmrkal jsem se, pevně zavřel oči a pak je otevřel. Ležel jsem na podlaze spálené budovy. Přede mnou se rozprostírala chybějící zeď. Utkvěl jsem zrakem na dunách z cihel a kusů betonu. Na modrém nebi svítilo slunce a rozpalovalo suť jako kamna.

Jo, nikde jsem nevisel, ale nějak jsem se předkláněl. Seděl jsem totiž na dřevěné židli a ruce i nohy jsem měl svázané elektrikářskou izolačkou.

Zaslechl jsem pár slov v ruštině. Vzápětí mě kdosi praštil do beztak rozbolavělé hlavy. Pitomá bolest – pitomá, protože jsem věděl, že mě bolí hlava jen na povrchu, ale stejně jsem tou pitomou bolestí vykřikl – mi vlítla až do pravého kotníku, obkroužila mi hlavu a zamířila i do pravé oční jamky. Následovala sprcha ruských slov.

Vstoupili do mého zorného pole. Byli tam všichni tři týpci z uličky – jeden měl připraveného mosazného boxera. Zahlédl jsem na něm kousky kůže z mojích hlavy. Vida, přibyl k nim ještě jeden ranař.

Ten přivandrovalec na první pohled vypadal cize. Takovíhle lidi budí v člověku otázku, jestli se mu změní obličej, když bude mluvit cizí řečí, pít vodu s příliš vysokým obsahem kadmia nebo tak nějak. Měl špičatou bradu, široké a vysoké čelo, takže jeho tvář připomínala trojúhelník se základnou nahoře.²¹

Když jsem si přivykl na to, že mi ten chlap zahrazuje přísun světla, rozpoznal jsem na jeho tváři hluboké vrásky, i když jinak vypadal mladě. Prostě patřily k té jeho hře na nedochůdče.

„Zdravím,“ pronesl. „Tak ty mě hledáš, jo?“

Opřel jsem se, abych si ho mohl lépe prohlédnout. Židle zakvilela a pod mou váhou se rozkývala. Náhle jsem se cítil o moc líp.

„Hledám nějakého Nicka Dzelanyho,“ řekl jsem.

„To jsem já.“

„Chcete něco vzkázat Davidu Locanovi?“

„Davidu Locanovi?“

„Jo.“

Dzelany se podíval na ostatní a zasmál se.

„Tak mu vyříd', ať si trhne,“ oznámil mi. „Vlastně mu to můžu vyřídít sám, pošlu mu tvoji hlavu. To bych fakt udělal rád. Neříkal ti, že je to moje specialitka?“

„Ne, neříkal.“ Do té chvíle jsem si navíc nevšiml, že Dzelany drží v ruce mačetu. Pleskl se plochou stranou čepele o stehno. Pomalu ji zvedl a přiložil mi ji ke krku.

Co bylo dál?

Měl bych něco udělat, napadlo mě.

Myšlenky mi vířily hlavou jako zpěněná voda. Snažil jsem se zpomalit, ještě jsem nebyl připravený. Naštěstí mi došlo, že na takovéhle taktiky není čas, protože bych si jedině ublížil. A tak jsem se do toho opřel.

Vstal jsem, vymrštil jsem paže dopředu a nohy dozadu, až jsem židli převrátil a ta chudinka se rozbila. Dzelany stál přímo přede mnou, temeno hlavy měl těsně pod mou hrudní kostí. Třikrát jsem ho propleskl.

²¹ Jako „dámský“ escutcheon, pokud dáváte pozor.

Trojité proplesknutí znám ze skvělého bojového umění *kempo*. Spojíte ruce, jako byste chtěli zatleskat, ale pravou umístíte o něco výš než levou a také s ní hýbáte rychleji než s levou. Jakmile jsem tedy pravou rukou vytnul Dzelanymu facku, okamžitě následovala facka druhou rukou. Poté pravou ruku přehodíte na druhou stranu tváře a do třetice natáhnete protivníkovi facana hřbetem pravé ruky. Rychlost tří úderů vyvede protivníka z míry, protože je nestačí sledovat.

No jo, jenže já Dzelanyho nepropleskl úplně třikrát. Po druhé facce se mi nepodařilo zakončit hřbetem pravé ruky, nýbrž její pěstí a navíc jsem mu jednu vrazil do spánku. Tohle nikdy nedělejte. Zaručeně tím toho druhého sejmete, možná i zabijete. Každopádně jsem se Dzelanyho ve vteřině zbavil.

Pak jsem vyrazil vpřed, k ranaři s mosazným boxerem. Byl jsem pořád v ráži, takže jsem mu bez váhání namířil pravou pěst do obličeje.

Zavrávorál a udělal pár kroků vzad a právě to je krása drtivého útoku: pokud se cíl začne vymykat dosahu, pěstí (nohou nebo čímkoli jiným) udržujte pohyb vpřed a dolů, abyste ustavičně do něčeho bušili. V mém případě se jednalo o pravou klíční kost. Ani se neohnula, rovnou praskla, zamířila dolů, zabodla se mu do hrudi a milý ranař šel k zemi.

Mohl jsem se vyšvihnout trochu víc, protože oba chlápci, jeden po levici a druhý po pravici, byli ode mě docela daleko, ale samotný fakt, že byli dva, přinášel nevýhodu. Ten, kdo neabsolvoval výcvik v týmovém zápase, skoro vždycky podává horší výkon ve skupině, protože má tendenci nic nedělat a čekat, že náročnější díl práce odvede partner.

Otočil jsem se k ranaři po své levici. Uskočil jsem dozadu přes rozbitou židli a zadním kopem jsem mu to napálil rovnou do břicha.²² Cílem byla zeď půl metru za ním.

Chlapík, k němuž jsem stál čelem, začal lovit zbraň. Z koženého sáčka ji vytáhl v okamžiku, kdy jsem vymrštil předloktí, k němuž

²² Studentíkům, kteří pečlivě biflují Grayovu *Anatomii*, připomínám, že solar plexus je poslední dvě desetiletí nazýván spíše plexus celiacus. Vlastně se mu tak říká odjakživa.

jsem měl pořád připevněnou izolepu, a zasáhl ho rovnou do krku. Oba jsme se svorně zastavili o stěnu za ním. Jakmile jsem ho pustil, padl na kolena a začal vydávat odporné zvuky. Nevydržely mu moc dlouho.

Popadl jsem jeho zbraň, celkem slušný Glock, a když jsem postřehl, že nemá pojistku, napálil jsem všem čtyřem tupcům ránu do hlavy. Taky jsem je obral o peněženky, abych věděl, s kým mám tu čest. Když jsem je prohledával, našel jsem v kapse toho chlápka s mosazným boxerem svoji pětačtyřicítku. Ani mě to nepřekvapilo. Tak škaredé věci se neztrácejí napořád.

Musel jsem ze sebe sundat lepicí pásku a zbytky židle. Trvalo mi to delší dobu, než jakou bych potřeboval na to, abych zabil třikrát tolik lidí.

Ve čtyři odpoledne jsem zazvonil u Locanových. Z oblasti Flatbush Flatlands jsem se vrátil k Akváriu, samozřejmě jsem se plížil málem kanály, nevykračoval jsem si po kolonádě. Otevřela mi paní Locanová a vyděšeně vykřikla. Cestou k nim jsem se na sebe podíval do zpětného zrcátka. Vypadal jsem, jako by mě někdo rozčtvrtil.

„Panebože! Pietro! Pojd' dál, honem!“

„Nechci vám to tu ušpinit od krve.“

„Na tom přece nezáleží!“

Přišel David Locano. „Kristepane!“ vyjekl. „Co se stalo?“

Pomohli mi dovnitř, což jsem velice ocenil, protože jsem se nemusel dotýkat zdí.

„Co se stalo?“ opakoval Locano.

Podíval jsem se na paní Locanovou.

„Miláčku, omluvíš nás, prosím tě?“ oslovil ji Locano.

„Zavolám sanitku,“ navrhla.

„To radši ne,“ namítli jsme Locano i já nastejně.

„Vždyť potřebuje doktora!“

„Zavolám doktoru Campbellovi, aby přišel sem. Připrav věci do jeho pokoje.“

„Jaké věci?“

„Nevím, miláčku. Ručníky a tak. Prosím.“

Paní Locanová odešla. David Locano přitáhl židli od stolku, na němž v hale nechávali poštu, aby mě nemusel usadit na gauč v obývacíku.

Podřepil vedle mě a zašeptal: „Zatraceně, co se stalo?“

„Zeptal jsem se na Dzelanyho. Narafičili to na mě. Tři ranaři a on. Mám jejich peněženky.“

„Ty máš jejich –?“

„Zabil jsem je.“

Locano se na mě dlouze podíval a pak mě opatrně objal.

„Pietro, moc mě to mrzí, moc.“ Trochu couvl, aby se mi mohl podívat do očí. „Ale zvládl jsi to skvěle.“

„Já vím,“ odpověděl jsem.

„Slibuju, že za to dostaneš zapláceno.“

„Na tom mi nezáleží.“

„Zvládl to,“ opakoval. „Panebože, mně se zdá, že v tomhle budeš zatraceně dobrý.“

Byl to zajímavý okamžik v mém životě. Právě v tom okamžiku jsem měl říct: „Padám odsud“ nebo „Bojím se k smrti“ nebo „Do takové akce už nikdy nejdu“. Jenže já si namísto toho vybral Locanovy a nechal jsem se strhnout závislostí na krveprolití.

„Už nikdy mi nelži,“ varoval jsem ho.

„Já jsem ne –“ spustil Locano.

„Jdi do háje, Davide. Jestli mi budeš lhát a já kvůli tomu zabiju nevinného člověka, další na řadě budeš ty.“

„Pochopitelně.“

Tak začalo vyjednávání dohody.

V sedm čtyřicet dva opět usínám v křesle. Hlavou se praštím o zed'. To pozoruhodným způsobem dokazuje, že ani ten nejvyhrocenější stres na světě neudrží člověka při supervizi bdělého.

Supervize se skládá z početné skupiny lidí, která se odebere do jedné ze společenských místností a prochází seznam pacientů, aby se přítomní ujistili, že „jsou na stejné lodi“ a uspokojili zákonný požadavek, aby někdo skutečně kvalifikovaný, kdo rozhoduje o postupu péče, se o způsobu péče dozvěděl alespoň zpětně.

Touto kvalifikovanou osobou je lékař ze skutečné praxe, který celý měsíc dochází na oddělení jednu hodinu denně a superviduje práci týmu. Za odměnu si může říkat profesor a učit na prestižní newyorské lékařské fakultě, která s Manhattanskou katolickou neboli ManCat nemá, pokud vím, žádné jiné vazby.

Aktuálního supervizora znám. Je mu šedesát, vždycky má výsostně drahé boty, ale můj obdiv si nejvíc získal odpovědí na dotaz, jak se má: „Skvěle. V devět se vracím do nemocnice v Bridgeportu.“

Právě teď si rukou podepírá hlavu, spodní čelist mu padá div ne na stůl a oči má zavřené.

V místnosti jsou ještě sekundářka, která představuje jakousi analogii Akfala a mě, ovšem na oddělení na opačné straně budovy (je to mladá Číňanka, jmenuje se Čching Čching a občas upadne do tak hluboké deprese, až jí člověk musí uvolnit končetiny), naši čtyři medikové a samozřejmě naše vedoucí lékařka. Společenskou místnost máme jen pro sebe, protože jsme z ní vyhnali bandu pacientů v županu, kteří sledovali televizi v naději, že zemřou jinde než na nemocniční posteli. Promiňte, lidičky, ale v hale je taky dost místa.

Do háje, jsem přišerně unavenej.

Jeden medik – dokonce není můj, ale kolegyně sekundářky – čte neuvěřitelně dlouhý zápis laboratorních výsledků nějakých prapodivně fungujících ledvin. Dané testy především vůbec neměly proběhnout. Pacientovi selhalo srdce. Vzhledem k tomu, že výsledky testů byly normální, bych doufal, že nás medik aspoň ušetří detailů.

Přesto se nikdo nebrání.

Mám halucinaci. Jednu stěnu začíná porůstat mech. Vzápětí usnu. Rozhodnu se pro klasický trik, při němž máte jedno oko otevřené – to, které vidí vedoucí lékařka – a doufám, že si odpočine aspoň polovina mozku. Znovu se hlavou bouchnu o zeď. Hm, patrně usnuly obě hemisféry najednou.

Je sedm čtyřicet čtyři.

„Nudíme vás, pane Browne?“ zeptá se mě vedoucí lékařka.

Sice dokončila rezidenturu, ale rozhodla se, že v ManCat zůstane ještě rok. Podle mě je to projev stockholmského syndromu. Pod bílým pláštěm vykukuje docela sexy sukně a nad pláštěm se zračí její běžný výraz, který používáme, když si pták uleví na naši hlavu nebo rameno. „Zhruba stejně jako jindy,“ odpovím a promnu si tvář, abych se trochu probral. Všimnu si, že na jedné stěně doopravdy roste mech, i když moje dvojité vidění poněkud přehání jeho rozměry.

„Co kdybyste nám něco řekl o panu Villanovovi?“

„Samozřejmě. Co byste rádi věděli?“ prohodím a pátrám v paměti, kdo ten pan Villanova vlastně je. S hrůzou mě napadne, že je to další přezdívka Squillanta.

„Objednal jste ho na cétéčko hrudi a hýždí.“

„Aha, pan Zadek. Radši se půjdu podívat na výsledky.“

„To počká.“

Zase si sednu. Levou rukou si otřu nos, abych zamaskoval pomalý pohyb pravé ruky k pageru. „Pacient uvádí bolest na pravé hýždí a subklavikulární bolest neznámého původu navzdory PCA,“²³ navážu. „Kromě toho to vypadá na horečku.“

„Vitální funkce jsou v pořádku.“

„Jo, to jsem viděl.“

Pravým palcem stisknu zkušební tlačítko pageru tak rychle, že bych si toho sám nevšiml. Ozve se úžasné pípání. Podívám se na displej a zvednu se.

„Zatraceně, musím letět.“

„Prosím, zůstaňte až do konce supervize,“ ozve se vedoucí lékařka.

²³ Stejně je vám jedno, co to znamená. No, přesto: PCA ■ patient-controlled analgesia, tedy analgezie řízená pacientem (systém podávání analgetik, na jehož základě se dávkují narkotika po stisknutí příslušného tlačítka).

„Nemůžu, musím za pacientem,“ odpovím. Není to ani tak lež jako spíš něco, co nelze prokázat ani vyvrátit.

Otočím se ke svým medikům: „Jeden z vás vyhledá statistiku ohledně gastrektomie u karcinomu z prstencových buněk. Pak vás někde najdu.“

Paráda, jsem volný.

Při řešení Squillantova problému mi to moc nemyslí, a tak konečky prstů rozdrtím Moxfane, nahrnu prášek na zápěstí do prohlubně, která vznikne tak, že palec co nejvíc natáhnete, a šňupnu si.

V nose mě začne pekelně pálit a pár vteřin nic nevidím. Do reality mě vrátí žaludek, v němž se ozývá stále se zrychlující cvakání kovové pružiny.

Musím do sebe něco hodit. Martin-Whiting Aldomed určitě někde v nemocnici nabízí snídani zdarma, jenže na takovéhle akce nemám čas.

V regálech u výtahu jsou podnosy se zbytky snídaní. Najdu tam neotevřenou misku s cereáliemi a celkem čistou lžící. Mléko nikde, ale najdu aspoň láhev s dečkou mléčného nápoje obohaceného hořčíkem. Nerad to říkám, ale v některých chvílích se dá pít, a dokonce i chutná.

Vezmu si jídlo do pokoje, v němž je neobsazená postel u dveří, posadím se na matraci potřísněnou močí a pustím se do jídla.

Jakmile ponořím lžící do žlutých vloček, zpoza zástěny se ozve ženský hlas: „Kdo je tam, prosím?“

Nejprve dojím první sousto – trvá to asi čtyři vteřiny, poté si strčím do pusy další Moxfane a začnu ho kousat. Pak vstanu a přejdu ke druhé posteli.

Leží v ní mladá žena. Hezká. Jednadvacet let.

V nemocnicích nebývají hezcí lidé. Ani mladí ne.

Zaráží mě ale něco jiného.

„Ksaku,“ ulevím si. „Připomněla jste mi člověka, kterého jsem kdysi znal.“

„Přítelkyni?“

„Jo.“

Samotná podoba je sotva znatelná, zaujmou mě hlavně tmavé liščí oči. Ve svém rozpoložení jsem z nich vedle.

„Ošklivý rozchod?“ zeptá se.

„Zemřela,“ odpovím.

Z nějakého důvodu si myslí, že si dělám srandu. Asi za to může Moxfane, protože si hraje s výrazem tváře. „Takže teď pracujete v nemocnici, abyste zachraňoval životy?“ zeptá se.

Pokrčím rameny.

„To je dost kýčovitě, ne?“ odpovím. Přemýšlím. *Nejspíš bych měl vypadnout. Jen ať si drogy odvedou svoji práci samy.*

„Chybný lékařský postup, nebo snad sériová vražda?“

„Asi od obou možností trochu.“

„Jste zdravotník?“

„Ne, doktor.“

„Nevypadáte jako doktor.“

„Vy zase nevypadáte jako pacientka,“ opáčím.

Je to pravda. Přinejmenším na první pohled vypadá jako zdraví samo.

„Brzy budu.“

„Jak to?“

„Vy nejste můj lékař?“

„Ne, jen jsem zvědavý.“

Odvrátí pohled. „Dneska odpoledne mi uříznou nohu.“

Chvilí nad tím přemýšlím. „Chcete ji darovat, co?“ zeptám se.

Smutně se zasměje. „Jo, do popelnice.“

„Co máte s nohou?“

„Rakovinu kostí.“

„Kde?“

„V koleni.“

Primární osteosarkom neboli kostní nádor. „Můžu se podívat?“

Odhrne příkrývku. Deku s sebou nahoru vezme i spodní lem noční košile, takže se mi naskytne jedinečný výhled moderního typu, jinak řečeno bezchlupý. Postřehnu modrou šňůrku od tamponu. Rychle jí přehodím deku přes rozkrok.

Prohlédnu si její kolena. Právě je viditelně nateklé, vzadu víc než vepředu. Ohmatám je. Jako nasáklá houba.

„No tedy,“ pronesu.
 „Bud’te sdílnější.“
 „Kdy vám naposled dělali biopsii?“
 „Včera.“
 „Co zjistili?“
 „Povídali něco o krvácející amorfnní složce žlázové tkáně.“
 Dvakrát tedy. „Jak dlouho to máte?“
 „Myslíte tentokrát?“
 „Prosím?“ heknu.
 „No, poprvé to trvalo asi deset dní. Před čtvrt rokem.“
 „Tomu nerozumím, takže potíže zmizely?“
 „Jo. Vrátily se před týdnem.“
 „Hm,“ pronesu. „To jsem ještě neviděl.“
 „Jo, říkali, že je to vzácná věc.“
 „Oni nechtějí počkat, jestli to zase samo neodejde?“
 „Tenhle druh rakoviny je dost nebezpečný.“
 „Myslíte osteosarkom?“
 „Hm.“
 To je pravda.
 Pokud to je osteosarkom.
 Copak tomu rozumím?
 „Zjistím si to,“ oznámím jí.
 „Nemusíte, budu tady jen pár hodin.“
 „Stejně to udělám. Nepotřebujete něco?“
 „Ne.“ Odmlčí se. „Leda byste mi udělal masáž nohy.“
 „Jo, můžu vám udělat masáž nohy.“
 Zrudne jako policejní blikáčka, ale udrží pohled z očí do očí.
 „Fakt?“
 „Proč ne?“ Posadím se na okraj postele a vezmu její nohu. Hranou palce jí začnu masírovat nárt.
 „Zatraceně,“ vyjekne. Zavře oči. Vytrysknou z nich slzy.
 „Promiňte,“ pípnu.
 „Nepřestávejte.“
 Pokračuju. Po chvílce se skoro slyšitelně zeptá: „Olíznete ji?“
 Podívám se na ni. „Co mám olíznout?“
 „Mojí nohu, vy perverzní doktore,“ odpoví se zavřenýma očima.

Zvednu její nohu ke rtům a olíznu jí nárt.

„Nohu taky,“ dodá.

Povzdychnu si. Olíznu jí vnitřní stranu nohy, málem až k rozkroku.

Vstanu. Napadne mě, jak by asi vypadal můj lékařský život, kdybych se aspoň někdy choval profesionálně.

„Jste v pořádku?“ zeptám se.

Pláče. „Ne,“ odpoví. „Dneska mi tu pitomou nohu uříznou.“

„Mrzí mě to. Chcete, abych se na vás přišel podívat?“

„Jo.“

„Fajn, přijdu.“

Zvažuju, že dodám „jestli tu ještě budu“, ale nakonec mlčím.

Nechci ji potopit ještě víc.

V zimě roku 1994 se Locanovi zase chystali na lyžovačku, tentokrát do Beaver Creek nebo tak nějak v Coloradu. Nabídl mi, abych jel s nimi. Odmítl jsem a vyrazil jsem do Polska. Přisahám, že jsem tam nejel zabít Władysława Budeka, člověka, který prodal mé prarodiče do Osvětimi. Vydal jsem se tam z mnohem horšího důvodu. Věřil jsem totiž, že existuje entita zvaná osud a že když budu co nejmíň plánovat, buď mi přivede Budeka do cesty nebo ne, čímž mi naznačí, jestli se mám stát nájemným zabijákem Davida Locana, nebo ne. Mohl by mě použít na Rusy i Italy a zároveň bych byl v určitém slova smyslu Pornovým bodyguardem. Odmítnutou dovolenou na horách si navíc můžu dokázat, že k Locanovým nemám blíž než k babičce a dědovi.

Z medicínského hlediska mě rozhodnutí, že nechám fiktivní, nadpřirozenou entitu, aby rozhodla o mém dalším životě – jako by vesmír nebo jiné entity měly svědomí –, nevčleňuje do řady duševně nemocných bytostí. *Diagnostický a statistický manuál* (DSM), v němž jsou uvedeny vrtochy psychiatrického nefungování, za jejichž odhalování se platí, má na mou situaci jasný názor. Bludy jsou totiž „založeny na nesprávných závěrech ohledně vnější reality, *navzdory názoru a mínění ostatních lidí* a nevyvratitelným a objektivním důkazům o opaku“.²⁴ Vzhledem k počtu lidí, kteří sázejí sportku, klepou na dřevo, aby něco nezakřikli, nebo cítí, že všechno, co se děje, má nějaký důvod, je obtížné označit *jakékoli* tajuplné přesvědčení za patologické.

DSM se samozřejmě ani nepokouší definovat, co znamená být „blbý“. Podle mého názoru existuje asi jedenáct druhů inteligence a přinejmenším čtyřicet druhů blbosti.

Většinu z nich jsem poznal na vlastní kůži.

²⁴ Psychologický slovník definuje blud jako „chorobné, mylné přesvědčení, které je na rozdíl od omylu nevratné.“ Hartl, P; Hartlová, H. *Psychologický slovník*. Praha: Portál. 2000.

Připadalo mi krajně nepravděpodobné, že bych Władysława Budeka fakt našel, a tak jsem se aspoň vydal na obhlídku pamětihodných míst. Nejprve jsem se chtěl podívat do lesa, kde se prarodiče schovávali, když je Budek kontaktoval. Odletěl jsem do Varšavy, přespal v bývalém hotelu v centru (doslova se jmenoval Centrum), k snídani jsem pozřel zvláště vypadající šlauchy v hotelové restauraci a pak jsem se vydal vlakem do Lublinu. Odtud jsem pokračoval autobusem se stádem uhrovitých šestnáctiletých katolických školaček, které se celou cestu bavily o orálním sexu. Moje slovní zásoba v polštině nebyla moc bohatá – i když výslovnost byla v pohodě – ale na pochopení stačila.

Skoro všechna místa, jimiž jsme projížděli, sestávala z továren a kolejí. Kdybych byl Polák, možná bych řekl: „*Jistěže jsem nevěděl, že probíhá holocaust! Vždyť celá země vypadá jako koncentrační tábor!*“

Jako by mi na tom záleželo, kdybych byl Polák.

Konečně jsme se ocitli v celkem civilizovaném městě, v němž byly jen čtyři továrny. Vystoupil jsem. Z města mířila cesta z udusané hlíny. Vedla podél lesa. Překontroloval jsem čas odjezdu autobusu, batoh jsem nechal u paní na autobusové zastávce a vydal se po cestě.

Už jsem říkal, že v Polsku byla příšerná, příšerně příšerná zima? Hruža. Z očí crčí slzy, aby oči nezamrzly, tváře se zatnou a rty se zatáhnou. V teple vás drží jen představa Hitlerovy šesté armády a bot se cvoky na podrážkách, jak při každém kroku přenášejí do země tělesné teplo. Vzduch byl na dýchání téměř moc studený.

Namátkou jsem odbočil z cesty a vydrápal se na sněhovou závěj, která byla tak hluboká a měkká, až jsem si v ní při každém pohybu připadal jako v bazénu. Povrch závěje tvořil lesklý zledovatělý sníh, který se při každém kroku odlomil a v tektonických vrstvách sklouzával dolů. Odhodlaně jsem si razil trasu do lesa.

Po padesáti metrech jsem se adaptoval na šero. Hluk i vítr zmizely. Z podivných stromů, jejichž název jsem nedokázal identifikovat (ne že bych poznal třeba jen dub), trčely větve na všechny strany. Nejnižší větve, schované pod sněhem, mě mrskaly do nohou.

Dával jsem tak velký pozor na cestu, až jsem úplně přehlédln krkavce. Všiml jsem si jich až ve chvíli, kdy se jeden z nich usadil na větvi přede mnou. Další dva se uvelebili na ještě vyšších větvích a sledovali mě. Lehl jsem si na záda a pozoroval je. Ještě nikdy jsem neviděl větší volně žijící ptáky. Po nějaké době si začali čistit peří, jako si kočka čistí kožich.

Zhluboka jsem vdechl britký vzduch a přemítal, jestli krkavci žijí stejně dlouho jako papoušci, a jestli jo, tak zda tam jeden z těch krkavců byl i za druhé světové války. Anebo i za první světové. Taky by mě zajímalo, jestli by je prarodiče chtěli a mohli sníst.

Kdyby ne, tak co by je drželo při životě? Jak člověk na takovém místě přežije? Jak si pere, o boji proti nacistům nemluvě? To místo mi připadalo jako výjev ze života po životě.

Jeden krkavec zakrákoral a všichni tři odletěli. Nedlouho poté jsem zaslechl zvuky nějakého stroje.

Logické by bylo vrátit se na cestu, protože se mi do bot začínal promáčet sníh, ale zvědavost mě hnala dál. Chtěl jsem přijít na zdroj hluku a taky zjistit, jak dlouho člověku trvá prodrat se lesem, když potřebuje. Následoval jsem hluk a vstoupil hlouběji do lesa.

Hluk sílil. Postupně se k němu přidávaly další mechanické zvuky. Záhy jsem spatřil vysoké jeřáby. Nedlouho poté jsem se vystrašal z další závěje a ocitl se na mýtině. Vyškrábal jsem se na nohy.

Byla to mýtina ve smyslu „aktuálně vymýcený les“. Přede mnou se rozprostírala čerstvě a dokonale vyčištěná plocha asi sto akrů a po stranách se obrovské stroje ovládané dělníky v bundách a ochranných helmách zakousávaly do další zeleně. Dělníci poráželi stromy a rozřezávali kmeny na takovou délku, aby se vešly na tahač.

Snažil jsem se s jedním dělníkem promluvit. Podle mě říkal, že je z *Veerku*, finské dřevařské společnosti, ale nějak jsme nenašli společnou řeč, a tak jsme oba nakonec jen pokrčili rameny a zasmáli se, protože jsme nic jiného stejně udělat nemohli.

Žádná legrace to nebyla. Białowieża jsou zbytky lesního porostu, který kdysi pokrýval osmdesát procent Evropy. Když jsem sledoval, jak ničí další část lesa, připadalo mi, jako by zhasínali světlo světa. Připravovali lidstvo o další bránu do minulosti – mých praro-

dičů a mnoha dalších lidí. Budeme mít o to méně vodiček, od nichž se budeme moct odrazit.

Zmizí další kus historie, v níž vidíme všechno, co potřebujeme, anebo nevidíme vůbec nic.

Vrátil jsem se do Lublinu a zamířil na jih, za největší události. Ve spacím vozu Expresu Železná opona jsem se dostal do Krakova. V podobném vlaku jsem ještě nikdy nejel a nejspíš už nepojedu, ačkoli to nebylo špatné. Na horním lehátku jsem se i v bundě zavrtal do deky, protkané obrovským množstvím pubického ochlupení, a se žárovkou nad hlavou jsem se pustil do čtení.

V Lublinu jsem si totiž nakoupil haldu knížek. Tituly z komunistické éry byly vtipné, ale postrádaly hloubku. („*Turisté jsou srdečně zváni k návštěvě Leninových oceláren, továrny na výrobu cigaret Czyżyny a výroby umělých hnojiv Bonarka.*“) Většina moderních polských titulů byla nesmyslná a plná nenávisti, stovky stránek popisovaly Lecha Wałesu jako světce. Nikde ho neodsuzovali k pobytu v prasečáku, kam právem náležel.²⁵ Faktická a přesná líčení zase byla depresivní. To si člověk nevybere.

Židé vyvolali požár! Židé způsobili mor! Židé můžou za to, že Evropě vládnou pitomci, kteří nenávidějí Židy!

V roce 1800 tvořili Židé třetinu obyvatel Krakova, v roce 1900 zastupovali čtvrtinu a v roce 1945 nežili v Krakově žádní.

Když jsem šel ráno z vlakového nádraží do hotelu, koupil jsem si jízdenku do Osvětimi.

Většině líčení vás ušetřím.

V době aktivní působnosti byla Osvětim opravdu rozdělená na tři různé tábory: tábor smrti (Birkenau, též známý jako „Osvětim II“), pracovní tábor I. G. Farben („Osvětim III“ neboli Monovice), kde pracovali lidé jako otroci, a vyhlazovací tábor mezi nimi („Osvě-

²⁵ Můj oblíbený příběh o Lechu Wałesovi pochází z doby krátce před cestou do Polska. Walesa si uvědomoval, že přijde o prezidentský post, proto veřejně oznámil, že jeho protivník je tajný stoupenec judaismu. Dodal, že on sám není náboženský fanatik: „Vlastně si přeju, abych byl Žid. Měl bych totiž mnohem víc peněz.“ Vtipný chlapík!

tim I“ nebo prostě Osvětim). Vzhledem k tomu, že Němci při útěku bombardovali Birkenau – tím potvrdili Platónovo tvrzení, že hanba lidí se projevuje pouze při riziku prozrazení –, a Poláci pak prohledávali ruiny a vybírali z nich cihly, nachází se hlavní muzeum v Osvětimi I.

Dostanete se tam autobusem – tak moderní nenajdete v celých Státech – za doprovodu zběžného objasnění historie. Poláci nazvali přiléhající oblast Osvětim, původní německý název Auschwitz nikde nezahlednete. Ta oblast je plně industrializovaná a také obydlená. Do bytových domů se vchází přes ulici od vchodu do koncentračního tábora. Průvodkyně vám ale posléze sdělí, že by byly už dávno zbourané a na jejich místě by vyrostly supermarkety, kdyby nebylo militantních Židů ze zahraničí, kteří kvůli tomu působí potíže. Rozhlédnete se, abyste zjistili, kdo se při těch slovech urazí, ale zuby zatíná jen chasidská rodina vzadu v autobusu.

Přejdete dvůr. Nacisté rozšiřovali tábor, kam až mohli, takže chcete-li dokráčet až ke slavným branám s nápisem „*Arbeit macht frei*“, práce osvobozuje, nejprve musíte projít budovou se snack barem, kolem fotokiosku a pokladny. V téhle budově se původně lidé tetovali, holily se jim vlasy a právě tady nacisté měli židovské sexuální otroky. Jsou tam cítit splašky, protože se koupelny moc neuklízějí, a navíc tetování zdaleka nevypadají jako ta, která mají prarodiče.

Za samotnými branami objektu je osmnáctimetrový dřevěný kříž, kolem něhož se kupí jeptišky a skinheadi a rozdávají brožurky o tom, jak se zahraniční Židé snaží dosáhnout zákazu katolických bohoslužeb v Osvětimi, která se nachází v katolické zemi. Z takových věcí vás svrbí ruce a říkáte si, jestli byste uspokojili Freudovo prohlášení o tom, že jediná věc, která nás může učinit šťastnými, je naplnění dětských tužeb, kdybyste zakroutili nějakému skinheadovi krkem.

Člověk ale udělá to, co se od něj očekává. Prohlédne si bunkry olemované ostnatými dráty, šibenici, strážní věže, jejichž cílem byla „smrt naslepo“. Budovu, v níž se páchaly lékařské experimenty. Krematoria. Pokládáte si otázky: Uklízel bych plynové komory, jen abych přežil o měsíc déle? Nakládal bych do pecí?

Cítíte se přitom nepopsatelně příšerně.

Nakonec se začnete sebe samých ptát, proč je bunkr věnovaný obětem všech národností, o kterých jste kdy slyšeli – například Slovincům –, ale o Židech se nedočtete ani slovo. Zeptáte se bezpečnostní služby. Ukáže na druhou stranu silnice.

Najdete bunkr číslo 37 a dojde vám, že bezpečák měl napůl pravdu. Je to kombinovaný bunkr, jediný v Osvětimi: pro Slováky (původní prostory, jak je vidět z nápisů) a Židy. Budova je ale zavřená a kolem kliky je upevněný řetěz. Později zjistíte, že ten bunkr byl spíš zavřený než otevřený, například v letech 1967 až 1978 nebyl otevřený ani jednou. Chasidská rodina, která seděla vzadu v autobusu, zmateně zírá na řetěz.

Pochopitelně vás přemůže zvědavost, rozkopnete zámek, otevřete dveře a necháte vejít chasidskou rodinu jako první.

Vevnitř vládne peklo. V Osvětimi umřelo tolik Židů, že věci, které tam po nich zůstaly – vlasy, dřevěné nohy veteránů, kteří bojovali za Polsko během první světové války, dětské botky a tak dále – zaplnily řadu prosklených místností, v nichž hnijí a páchnou. Tuctové ošklivé muzejní plakety – na nichž je vydrásáno „polští“ z původního „polští Židé“ a navíc se říká, že národní socialisté údajně „reagovali na přemrštěnou prezentaci Židů v obchodě a vládě“ – se tady vidí jen výjimečně. „Přemrštěná prezentace“ je však oblíbená fráze lidí, kteří nenávidějí Židy, protože poté, co dojde k vyvraždění poloviny židovské populace na zemi, jako tomu bylo během druhé světové války, jsou přeživší Židé dvakrát tolik „prezentováni“.

Po tom všem nasednete do autobusu a jedete do Birkenau, tábora smrti. (Pardon, do Březinky. V Polsku se Birkenau také nikde neobjevuje napsané.) V rozlehlých ruinách římských lázní, kde byla továrna smrti, pláčou dokonce i Evropané. Smutek spojený s tímhle místem můžete dokonce slyšet, je to drásavý pocit nezdolně vnikající do uší všech přítomných.

Průvodkyně nakonec všechny obejde, poklepe jim na rameno a jemně oznámí, že se budeme vracet do Krakova.

„Ještě se zastavíme v Monovicích, ne?“ zeptám se.

Průvodkyně odpoví, že takové místo nezná.

„No přece *Monovice*, *Dwory*. Tábor I. G. Farben. Osvětim III.“

Zavrtí hlavou. „Aha. Ne, tam nepojedeme.“

„Proč ne?“ naléhám. Polovina lidí, kteří přežili Osvětim, pracovala jako otroci v Monovicích. Nebyli to jen moji prarodiče, ale i lidé jako židovský chemik Primo Levi nebo židovský prozaik Eli Wiesel.

„Já tu dělám jen průvodkyni,“ brání se.

Začnu vyhrožovat, že půjdu pěšky, když mě tam nevysadí. Průvodkyně mě nechá být. Najdu správnou silnici a půl hodiny jdu a jdu. Dojdu k bráně s ostnatým drátem. Je nová a hlídají ji skutečné strážě s kulomety. Jeden ze strážných mi řekne, že vstup je možný „pouze na speciální povolení“.

Nakouknu dovnitř a pochopím proč. Monovice totiž vyhánějí do nebe saze. *Právě teď*. Provoz pořád běží, nikdy nebyl ukončen.²⁶

Povídám si se strážnými a pak se vracím do Osvětimi.

Po návratu do Krakova – *zatraceně! Šmoulové vybudovali na kopci středověkou vesnici! Pořád vypadá skvěle, je precizní jako hodinky, protože nacistický guvernér Polska bydlel na zámku a dohlížel na budovy* – jsem povečeřel v komunisticky laděné kavárně Koffee-house, kde praská dřevo v kamnech. Poté jsem se znovu začel do starého obřího telefonního seznamu.

Všichni zákazníci měli hrabivá ústa a nápadně málo zubů. Poslouchal jsem, jak si lidé stěžují, a říkal jsem si, že k tomu mají hodně dobrý důvod. Trhl jsem sebou. Co když jsem se někde minul s Władysławem Budekem?

Odjakživa jsem si ho představoval jako přestárlého Clause von Bülow: afektovaně se usmívajícího a nekajícího se lva salonů s

²⁶ I. G. Farben, chemická továrna neboli pracovní tábor v Osvětimi – nebyla pojmenovaná po žádném člověku, je to totiž zkratka názvu „International Dye Company“ – mezinárodní barvicí společnost – zůstala v provozu i po válce na základě tvrzení, že musí uhradit odškodnění bývalým otrokům, kterých tam pracovalo na 83 000. V následujících desetiletích se prezentovala jako firma neoprávněně pronásledovaná lačnými, pomstychtivými Židy. V roce 2003 jí skutečně hrozilo, že bude muset vyplatit dvě stě padesát tisíc dolarů (celkem, nikoli každému), takže záhy vyhlásila bankrot. Samozřejmě až poté, co rozjela společnosti Agfa, BASF, Bayer a Hoechst (nyní vlastní polovinu farmaceutického gigantu Aventis), které prosperují dodnes.

pistolí Luger v kapse saka.²⁷ No jo, ale co když je to jen šourající se budižkničemu s pytlí pod očima, stařík, kterému je třeba připravovat léky do kolonek dávkovače s nadepsanými dny? Co když je příliš hluchý a senilní, takže by ani nepochopil, z čeho ho viním?

Co bych jako měl udělat? Snad křičet „PŘED PADESÁTI LETY JSTE SE ZACHOVAL JAKO PRVOTŘÍDNÍ HAJZL!“ nebo „ASI POŘÁD JSTE HAJZL, ALE ZDÁ SE, ŽE NEMÁTE SÍLU, ABYSTE S TÍM NĚCO UDĚLAL!“?

Ale co, zjistím to a uvidím. Ještě jsem se ani nepodíval na příslušnou stránku v seznamu, a už jsem cítil chvění v prstech. Našel jsem Budekovu adresu. Bydlel šest bloků od kavárny.

Byl to byt v posledním patře jednoho obecního bytového domu, do něhož se mohlo vejít zadním vchodem z úzkého dlouhého parku se soukromou brankou. Nejdřív jsem chtěl vejít zadem, ale než jsem si to stačil uvědomit, šel jsem nahoru po schodech a zazvonil.

Na těle mi vyrazil pot, jako by se veškerá voda z organismu snažila vytvořit stínovou podobu mé osoby a zdrhnout. Nabádal jsem se ke klidu, ale nakonec jsem to vzdal. Proč se tak obtěžovat?

Otevřely se dveře. Objevila se scvrklá tvář. Ženská. Tedy ten župan byl růžový.

„Ano?“ oslovila mě polsky.

„Dobrý den, hledám Władysława Budeka.“

„Není tady.“

„Mluvte pomalu, prosím,“ odpověděl jsem. „Polsky moc neumím. Kdy se má vrátit?“

Pátravě si mě prohlédla. „Kdo jste?“ zeptala se.

„Jsem Američan. Pana Budeka znali moji prarodiče.“

„Vaši prarodiče znají Władyse?“

„Ano, vlastně znali. Už zemřeli.“

²⁷ Stále žijící – v Londýně – příslušník horních deseti tisíc dánského původu. V roce 1980 byl obviněn z pokusu o vraždu své manželky Sunny předávkováním inzulinem, ale obvinění se nikdy neprokázala. Vyhrál jeden z nejvelkolepějších soudních procesů, s manželkou se rozvedl a vzdal se veškerých nároků na dědictví. (Pozn. přek.)

„Jak se jmenovali?“

„Stefan Brnwa a Anna Maiselová.“

„Maiselová? To zní jako židovské jméno.“

„Je to židovské jméno.“

„Nevypadáte na Žida.“

Měl jsem pocit, že bych měl odpovědět „děkuju“. Namísto toho jsem se zeptal: „Vy jste paní Budeková?“

„Ne, jsem Władysowa sestra. Blanka Przedmieście.“

Náhle jsem měl pocit, jako bych se ocitl v neskutečném světě. Prarodiče mi o ní totiž vyprávěli. Podle toho, co říkali, při válce střídavě spala s nacisty a s mužem, jehož žena udržovala kontakty s židovským podsvětím, čímž pomohla dotáhnout Budekův plán do konce.

Pronesla něco, čemu jsem nerozuměl.

„Prosím?“ zeptal jsem se.

„Na policii jsem známá osoba,“ opakovala, tentokrát pomalu.

„Na co potřebujete policii?“

„Nevím. Jste Američan.“

Dobrá odpověď. „Můžu dál?“ nadhodil jsem.

„Proč?“

„Chtěl bych vám položit pár otázek ohledně bratra,“ odpověděl jsem. „Když se vám to nebude líbit, můžete zavolat, komu chcete.“

Zamyslela se. Nenávist vůči Židům sice byla silná, ale samota dokáže člověka hodně změnit. „Tak jo,“ souhlasila nakonec. „Ale nepočítejte s tím, že vám dám něco k jídlu. Na nic nesahejte.“

Byt páchl zatuchlinou, ale byl uklizený a zařízený těžkopádným nábytkem ze šedesátých let a televizí s vypouklou obrazovkou. Na konferenčních stolicích stály zarámované fotografie.

Na jedné byli dva mladí lidé před kamennou zdí, po níž se pnul břečťan. Ta žena mohla být Blanka Przedmieście a ten zachmuřený černovlasý muž zase Władysław Budek. „To je on?“ zeptal jsem se.

„Ne, to je manžel. Zemřel při invazi Němců.“ Slovně i gesty rukou vypověděla, že k tomu došlo, protože manžel byl člen jízdního dělostřelectva, jenže Němci zaútočili letadly. „Władys je tady,“ ukázala na jinou fotku.

Prohlédl jsem si světlavého muže s přidrželým výrazem. Stál na lyžích na kopci, smál se do slunce a cenil přitom vyčnívající zuby. „Byl to krásný muž.“ Pochopil jsem, že nesmím odporovat.

„Říkáte ‚byl‘. On zemřel?“

„V roce 1944.“

„Ve čtyřiačtyřicátém?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

Hořce se usmála. „Zabili ho nějací Židé. Skočili sem oknem. Měli zbraně.“

Pokračovala dál. Musel jsem se hodně snažit, abych to pochopil. Ti Židé skočili do bytu oknem, přepadli ji v kuchyni a spoutali a pak v obývacím pokoji – kousek od místa, kde jsem stál – zastřelili jejího bratra. Seděl na kraji pohovky. Ránu ztlumili polštářem, aby to nikdo neslyšel.

„Policie už byla na cestě,“ dodala. „Chytila je na útěku.“

„Pane jo,“ žasl jsem.

Takže se sem někdo dostal první. Navíc s poměrně velkým náskokem.

„Byl to kluk a holka,“ vzpomínala. „Pubertáci.“

„Cože?“

Opakovala větu.

„Děláte si legraci?“

„Jak to myslíte?“ podivila se.

Udělalo se mi mdlo. Pro jistotu jsem se posadil, kdyby to na mně poznala, a chtěla mě vyhodit.

Potřeboval jsem další informace. „Jak vypadali?“ navázal jsem.

Pokrčila rameny. „Prostě jako Židé.“

Zkusil jsem to jinak. „Jak se stalo, že policie byla na cestě?“

„Co tím myslíte?“ Sedla si do křesla, ale jen na kraj, jako by byla připravená kdykoli vystartovat k telefonu.

„Jak policie věděla, že se tu něco stane?“

„Nevím, Władys ji zavolał.“

„Ještě než sem vtrhl ten kluk s holkou?“ žasl jsem.

„Ano.“

„Podle čeho poznal, že přijdou?“

„Nemám tušení. Možná je slyšel. Je to dávno.“

„Vy si na to nepamatujete?“

„Ne.“

„Vtrhli sem dva Židé, svázali vás, a vy si nepamatujete, podle čeho bratr poznal, že přijdou?“

„Ne.“

„Nebylo to proto, že jste si od nich vzali peníze a slíbili jim, že zachráníte jejich příbuzné?“

Ztuhla. „Proč mi pokládáte takové otázky?“

„Protože chci vědět, co se tehdy stalo.“

„Proč bych se o tom měla s vámi bavit?“

Zamyslel jsem se. „Protože vy a já jsme jediní lidé na světě, které to zajímá, a vy tu moc dlouho nebudete.“

Pronesla něco ve smyslu „kdybyste radši mlčel“.

„Řekněte mi, co se stalo. Prosím.“

Bledou tvář vystřídal ruměnec. „Prodávali jsme Židům naději. Bůhví, že si to mohli dovolit.“

„Zachránili jste někoho?“

„To za války nešlo. I když člověk hodně chtěl.“

„A když vás prokoukli, nechali jste je zabít.“

Odvrátila pohled. „Odejděte,“ rozkázala mi.

„Proč jste je tolik nenáviděla?“ pokračoval jsem.

„Protože ovládali celou zemi, podobně jako vládnu Americe. Vypadněte z mého domu.“

„Půjdu hned, jakmile mi řeknete jména těch Židů.“

„Neznám je!“ vykřikla. „Vypadněte!“

Vstal jsem. Věděl jsem, že větší jistotu nepotřebuju.

Došel jsem ke dveřím. Otevřel jsem je. Dovnitř vtrhl mrazivý vítr.

„Počkejte,“ zastavila mě. „Řekněte mi ještě jednou, jak se jmenovali vaši prarodiče.“

Otočil jsem se k ní. „To určitě není třeba,“ ohradil jsem se. „Jen mi nejde do hlavy, proč vás nechali žít.“

Upřeně se na mě zadívala. „Taky jsem si říkala,“ zašeptala.

Vyšel jsem na chodbu a zabouchl za sebou.

Ujasnil jsem si fakta:

Žena nebyla cílem (to bylo ostatně zřejmé) a neexistovaly ani jiné cíle, které by byly spojené se zvěrstvy z minulosti. Jen samé hrozby. Neměl jsem se jak dozvědět, proč prarodiče nechali Blanchu Przedmieście naživu, ale možná šlo o to, že byla žena a zlikvidování bratra stačilo k tomu, aby šly původní plány ke dnu. Takže tak nějak.

Napadlo mě, že kdyby mě David Locano chtěl poslat na zabíjáky, jejichž smrt by zlepšila svět, nejprve bych si jeho informace ověřil a pak bych je klidně – ba dokonce povinně – dohnal a zastřelil.

Ani jednou mě nenapadlo, že kdyby prarodiče souhlasili s takovým postupem, méně by mi kázali o míru a toleranci a víc by mi vyprávěli o jejich úkolu zabít Budeka. Nad takovými věcmi jsem nepotřeboval přemítat. Osud mě navedl sám.

Vida, mládí. Je jako heroin, který nešňupete, ale kouříte. Zmizí tak rychle, až vám přijde neskutečné, že za to musíte zaplatit.

Cestou za katetrizací několika pacientů mě odhalí medicí. „Přežití pět let status post gastrektomii je deset procent,“²⁸ oznámí mi jeden z nich. „Ale samotnou operaci přežije jen padesát procent.“

„Aha,“ hlesnu.

Dobrá zpráva byla, že kdyby Squillante přežil operaci, naděje na přežití déle než pět let se zvýší na dvacet procent, protože uváděných deset procent patrně zahrnuje i pacienty, kteří zemřou při operaci. Špatná zpráva zněla jasně: Squillantovi hrozí riziko padesát na padesát, že zemře *dněska*. V tom případě na mě pošlou Davida Locana.

Před námi se otevřou dveře od výťahu: pan Zadek se na úzkém lehátku vrací na pokoj. Rozhodnu se, že budu předstírat činnost, a jdu za ním.

„Jak se cítíte?“ zeptám se.

Stále leží na boku. „Jak asi, když umírám, vy chytřej,“ odsekne. Nebo tak nějak. Jektá mu brada, takže mu není moc rozumět.

Jeho stav mě zaujme. Opravdu vypadá, jako by umíral. „Jste alergický na nějaké léky?“ zeptám se.

„Ne.“

„Prima. Běžte na pokoj.“

„Jděte do háje.“

Jdu za ním na pokoj a rychle vypisuju recept na celou armádu antibiotik a antivirových léků. Každý recept označím „STAT“. Současně přemýšlím: *Mám ještě skočit za Squillantem a přitvrdit ve vy-
hrožování? A pokud jo, tak kam až ho mám zatlačit?* Přejdu k počítači a zobrazím si výsledek cétečka pana Zadka.

V určitém směru mě výsledek uklidní. Když víte, co děláte, tak je prohlížení cétečka parádní. Nejspíš je parádní, i když to nevíte. Procházíte stovkami vodorovných řezů a nejružnějšími elipsami – hrudník, plíce, srdeční komory, aorta –, které se rozšiřují a zužují

²⁸ „Status post“, zkratka „st. p.“ je běžný termín, který znamená „po“ a implikuje „bezpodmínečně nezapříčiněno“. Jedná se o překlad latinského výrazu „jen si mě teď zkus zažalovat, chytráku“.

jako mraky na nebi, prolínají se a ubývají na různých rovinách. I tak ale vždycky víte, kde jste, protože ve vnitřním prostoru lidských bytostí nenajdete prakticky centimetr, který by byl stejný jako další centimetr. Platí dokonce i pro pravolevé záležitosti. Srdce a slezina jsou vlevo, žlučník vpravo. Levá plíce má dva laloky a pravá má tři. Pravá a levá část tračníku je jinak široká a vine se v odlišných klíčcích. Žíla pravé pohlavní žlázy míří rovnou k srdci, naopak žíla z levé části se připojuje k žíle vedoucí z levé ledviny. Jste-li muž, tak levá pohlavní žláza je prověšená níž než pravá, aby se nohám lépe pohybovalo sem a tam jako nůžkám.

Obou dvou abscesů velikosti golfových míčků si proto na Zadkově cétěčku všimnu hned. Jeden je za pravou klíční kostí a druhý v pravé hýždí. Při podrobnějším pohledu jsou na okrajích trochu rozostřené – asi je to houba nebo něco na ten způsob. Vypadají jako to, co se přihodí alkoholikům, když omdlí a vdechnou své zvratky. Takových hub jim pak v plicích vyrostě halda. Nic podobného jsem ve svalu ještě neviděl.

Narídím medikům, aby napagerovali vzkaz na patologii. Patologové se z těch svých miniaturních křesílek, lemovaných lahvemi s lidskými orgány, nedají vylákat jen tak. Jejich pracoviště vypadá spíš jako byt sériových vrahů, jak je známe z televize. Nedá se nic dělat, pan Zadek musí na biopsii. Rovnou mediky požádám, aby kontaktovali infekční oddělení, když už jsou v tom, protože předpokládám, že nám stejně neodpoví ani jedno oddělení. Jakmile medicy zmizí za rohem, kliknutím zavřu cétěčko a na Googlu vyhledám Squillantova chirurga Johna Přítele, abych se o tom hnoji, v němž jsem se neplánovaně ocitl, dozvěděl něco víc.

Nestačím se divit. Nový známý Přítel buď podvázal, nebo zmenšil žaludek všem obézním celebritám, o kterých jsem kdy slyšel. Časopis *New York* – a ten by to měl vědět, protože jeho hlavním úkolem je přenos patogenů na rukou pacientů v čekárnách – ho označil za jednoho z pěti nejlepších chirurgů gastrointestinálního traktu ve městě. Přítel dokonce napsal knížku, i když se na Amazonu příliš neuvedla: *Okem jehly: vaříme pro trávicí trakt po chirurgickém zásahu*.

Hledám dál. Chci najít fotku, abych si byl jist, že se skutečně jedná o chláпка, kterého jsem viděl ráno. Nemám totiž nejlepší den, takže nehodlám riskovat. Při hledání najdu spoustu dalších veselých článků. Vida, Přítel dělal kolostomii i herci ze seriálu *Dad*, tatínek.

Tehdy herec určitě pronesl se stejným uspokojením: „To je ale úleva.“

Snažím se zjistit, jak je úleva velká. Znamená to, že Squillante má pětasedmdesátiprocentní šanci, že přežije operaci? Kdyby se zdařilo, tak jaká je naděje, že dodrží slovo a nenechá mě zlikvidovat? Na pageru se objeví zpráva s číslem pokoje, na němž aktuálně nemám žádné pacienty.

Zadívám se na číslo na pageru. Není to ten nový pacient, o kterém mi někdy před třemi hodinami vyprávěl Akfal? Náhle mi dojde, že na tom pokoji leží žena s osteosarkomem. Rozběhnu se k požárnímu schodišti.

Jakmile ji spatřím, uvědomím si, že je sice krásná, ale její pohled ani zdaleka nepřipomíná mou ztracenou Magdalenu. Zastydím se. Neměl bych být zklamaný právě tímhle.

„Co se děje?“

„Jak to myslíte?“

„Dostal jsem zprávu na pager, že mám padat sem.“

Přestane si okusovat nehet na palci a ukáže ke dveřím. „Nejspíš kvůli té nové pacientce,“ podotkne.

Jo aha. Závěs je zatažený a zpoza něj vycházejí hlasy. Poplácám ženu po zdravé noze, pak zaklepu na zeď a odhrnu závěs.

Kouknu na tři sestry, jak ukládají pacientku do nedávno prázdné postele.

I ona je mladá, ale věk se nedá pohotově odhadnout, protože má oholenou a obvázanou hlavu a chybí jí levá přední část. Na místě, kde byla lebka, je převázaná propadlina.

Zadívají se na mě modré oči.

„Kdo je to?“ zeptám se staniční sestry.

„Nová pacientka, pane doktore,“ odpoví. „Poslali ji z neurochirurgie.“

„Dobrý den,“ oslovím pacientku. „Jmenuju se doktor Brown.“

„Aj, laj laj,“ pronese pacientka.

Aha, jak jinak. Všichni praváci a většina leváků má v pravé hemisféře centrum osobnosti. Tato pacientka spíš měla. Obvaz na chybějící části hlavy začne námahou z mluvení pulzovat.

„Hlavně se zbytečně nenamáhejte. Dojdu si pro vaši dokumentaci,“ oznámím jí a odejdu dřív, než začne odpovídat.

Anebo reagovat na podnět, nebo jak se to ještě říká.

Zpráva v dokumentaci obandážované ženy je stručná. Uvádí se v ní: „*st. p. kraniektomie z důvodu septického meningeálního abscesu st. p. lingvální absces st. p. elektivní kosmetický zásah + st. p. laparotomie, apl. kalvy*“.

Jinými slovy: nechala si udělat piercing jazyka, zanítil se jí a infekce se rozšířila až do mozku. Museli jí rozříznout hlavu, aby se k zánětu dostali, a pak vyříznutou část lebky odstranili a vložili ji pod kůži na břicho, aby kost přežila, než se uvidí, jestli je s infekcí definitivní amen.

Označení piercingu jako „kosmetický zásah“ je trochu přitažené za vlasy, protože piercing nemá za úkol zlepšit vzhled člověka. Člověk se k tomu odhodlá v zoufalé snaze po něze a je ochotný dát se nehorázně zhyzdit jen proto, aby mohl vystrkovat jazyk s reklamou, že umí dráždivě sát a lízat.

Panebože, pomyslí si. Tak blbou náladu jsem dlouho neměl.

Ve snaze dokončit zmapování neznámé situace, jinak řečeno stavu členů pokoje 808W, si nechám přinést i dokumentaci osteosarkomové slečny.

Nedozvím se nic objeveného: spoustu „atypických“ procesů a „vysoké pravděpodobnosti“ různých průběhů. Právě stehno těsně nad kolenem občas krvácí. Jindy nekrvácí vůbec. Za pár hodin jí hodlají uříznout nohu až pod bokem.

Ty nejhorší, nejkrutější věci se dějí lidem.

Vyřídím papírové záležitosti spojené s přijetím obandážované slečny, ale ani je nestačím dokončit, a už na mě huláká pager, abych makal do pokoje vévody Mosbyho a pana Zadka.

Náplň mé práce vlastně vypadá takhle: Akfal a já máme každý týden přijmout třicet nových pacientů na oddělení. Délku jejich pobytu nechává nemocnice na nás. Je jasné, že nás čas tlačí, abychom je vylifrovali co nejdřív, jinak bychom se o ně museli starat. Na druhou stranu víme, že když se propuštěný pacient dostaví do čtyřiceti osmi hodin po propuštění na pohotovost, musíme ho okamžitě přijmout zpátky. Když se na pohotovost dopraví řekněme až čtyřicet devět hodin po propuštění, jsou posláni na oddělení a jsou umístěni na pokoj tak, jako by přišli poprvé. V takové chvíli platí pravděpodobnost jedna ku pěti, že se stanou problémem někoho jiného.

Umění spočívá v tom, že je nutné vystihnout ideální okamžik, v němž se pacient nachází v natolik rozumném stavu, že přežije čtyřicet devět hodin za hranicemi nemocnice, a právě v té chvíli ho propustit. Zní to hrozně – a je to hrozné – jenže ve chvíli, kdy tohle přestaneme s Akfalem dělat, se naše práce změní v nerealizovatelný úkol.

Beztak máme skoro nemožnou práci. Nějaké velké zvíře z pojišťovny se tak dlouho vrtalo v čase, až přišlo na hranici, za níž nás nemůže dotlačit – na oněch čtyřicet devět hodin, chcete-li – a dělá všechno, co je v jeho silách, aby nás za touhle hranicí udržel. Mezi přijetím nových pacientů a propuštěním nynějších, přičemž přijímání i propuštění je samozřejmě spojené s hrůzostrašným papírováním, máme sotva dost času na to, abychom se zabývali pacienty pobývajícími na oddělení.

Znamená to, že jakákoli další návštěva po ranní kontrole – jako je to u pana Zadka a vévody Mosbyho – je bohapusté plýtvání časem. Jediný důvod k návštěvě je akutní, řešitelný problém.

Tahle možnost je vždycky největší, takže se znovu vrhám na požární schodiště a řítím se chodbou do jejich pokoje.

V místnosti je hotový dav: supervizor, Čching Čching, všichni čtyři medicí a vedoucí lékařka. Ještě dva rezidenti, které neznám. Jeden je snědý a atraktivní, ale zároveň vypadá jako šílenec. V ruce drží obrovskou injekční stříkačku. Druhý se tváří otráveně.

„Ani omylem,“ ohrazuje se vedoucí lékařka proti rezidentovi se stříkačkou. „Ne, pane doktore.“ Stojí mezi ním a postelí.

„Dobrý den,“ ozvu se a natáhnu ruku se zatnutou pěstí k panu Zadkovi, abych ho pobídl k našemu uvítacímu gestu, ale pacient se ani nehne, jen mě pozoruje. „Odkud jste?“ zeptám se rezidentů.

„Z infekčního,“ odpoví ten se stříkačkou.

„Patologie,“ odpoví ten druhý. „Vy jste mě nechával vyvolat přes pager?“

„Jo, asi před hodinou,“ odpovím. „Vy jste mě teď taky nechal zavolat, ne?“

„To jsem byl já,“ ozve se jeden medik.

„Kolega chce udělat biopsii lézí,“ sdělí mi hlavní lékařka. Má na mysli rezidenta z infekčního.²⁹

„Dobře,“ přikývnu.

„Dobře?“ vyjekne vedoucí lékařka. „U pacienta jsme zjistili neznámý patogen, který se dál šíří, a vy hodláte riskovat ještě výraznější rozšíření?“

„Chci zjistit, co to je,“ odpovím.

„Napadlo vás, že byste měl informovat Centrum pro prevenci a kontrolu nemocí?“

„Ne,“ pronesu stručně. Po pravdě.

„Patogen se už rozšířil z glutea do horní části hrudi,“ řekne kolega z infekčního. „Kam dál se může rozpínat?“

„Co třeba přes celé mé oddělení?“ zaječí vedoucí lékařka.

Zasáhne hubeňoučký patolog. „Proč jste volal i mě?“ zeptá se.

Vedoucí lékařka ho ignoruje. Podívá se na supervizora. „Co si o tom myslíte vy?“

Lékař se mrkne na hodinky a pokrčí rameny.

„Jdu na to,“ prohodí lékař z infekčního.

Vedoucí lékařka sebou trhne. „Počkejte –“

Lékař obkrouží paži kolem ní a popojde k pacientovi. Dvakrát poklepe panu Zadkovi na hrud'. Při druhém klepnutí se ozve jekot. Lékař zanoří jehlu napravo od bolestivého místa a rychle zatáhne za píst. Pacient ječí pořád víc a víc. Stříkačka se plní krví prolévanou žlutou tekutinou.

„Do háje s vámi!“ zařve vedoucí lékařka.

²⁹ ■ Léze“ je nespecifické, ale velmi užitečné (implikuje totiž přímo kráter hnisu) označení jakékoli odchylky.

Lékař z infekčního vytáhne jehlu a otočí se k ní s domýšlivým výrazem, jenže podcení vzdálenost mezi nimi. Vlastně stojí hned vedle sebe. Vedoucí lékařka chytí záklon a padá. Natáhne ruku, popadne lékaře za ruku a kácejí se oba.

Přímo na mě.

Uhnu stranou, ale nechtěně dupnu medikovi na nohu. Mladík zakvílí. Narazím do zdi. Snažím si ochránit tvář, takže zvednu předloktí. Zasáhne mě do něj padající doktor z infekčního. Jehlou. Jsme na jedné hromadě.

Svět se na chvíli zastaví.

Začneme se sbírat. Ostatní ode mě couvají. Podívám se na předloktí. Mám do ruky zapíchnutou jehlu. Stříkačka je prázdná, píst až dole. Začínám cítit ukrutnou bolest, která bývá po velké injekci typická, protože odděluje vrstvy tkání. Vykrouťím stříkačku z ruky.

Sundám z ní jehlu a hodím ji do odpadkového koše na ostré předměty. Koš je připevněný na zdi za mnou. Pak popadnu lékaře z infekčního za předek chirurgické halenky a hodím mu do kapsy stříkačku. „Seškrábněte z toho, co půjde, a proveďte analýzu,“ houknu na něj. „Vezměte s sebou patologa.“

„Vždyť já ani nevím, proč tu jsem,“ zakvílí patolog nešťastně.

„Nenuťte mě, abych vám ublížil,“ varuju ho.

„Pane doktore,“ napomene mě supervizor.

„Ano, pane doktore?“ odpovím se zrakem upřeným na lékaře z infekčního.

„Dáte mi pětiminutový náskok?“

„Před deseti minutami jste odešel,“ odseknu.

„Jste člověk s duší, toho si cením. Nashle,“ odpoví a odejde.

Ostatní stojí jako sochy.

„Dělejte, vy pitomci!“ zařvu na ně.

Vydám se na ústup, ale mezi dveřmi si uvědomím, že je něco v nepořádku. Něco jiného.

Postel vévody Mosbyho je prázdná. „Kde je vévoda?“ zeptám se.

„Asi se šel projít,“ odpoví medik za mnou. „Má bilaterální gangrénu nohou,“ ohradím se. „Nikam by se nedobelhal.“

Zato běhání mu jde na jedničku.

Už jsem se určitě zmiňoval o tom, že Porno byl zamilovaný do sestřenice Denise. Miloval ji vlastně odjakživa.

Byla o dva roky mladší. Porno o ní mluvil bez ustání, obyčejně v souvislosti se studií *Zlatá větev*. Vyprávěl mi, jak je nespravedlivé, že nemůžou být s Denise spolu jen kvůli nesmyslnému americkému předsudku, který nemá opodstatnění ve vědecké, ba dokonce ani historické realitě. Sicilané prý říkají „sestřenice jsou pro bratrance“, což je nejen historicky přesnější vyjádření, nýbrž i skvělá rada.³⁰ „Američani mají rádi přesně to, co nesmějí dělat,“ naříkal bez ustání.

Když jsme oba odmaturovali, vydali jsme se přes státy jižně od Los Angeles až do Palos Verdes k Denise na návštěvu.

Její otec Roger byl bratr Pornovy matky. Pojal podezření v okamžiku našeho příjezdu, a tajný fakt, že se Porno i Denise snažili, jak mohli, aby se každou chvíli někam ulili a vyspali se spolu, mu na nedůvěřivosti jediné přidával.

Denisina matka Shirl nepůsobila tolik problémů, tedy ne Porno ani Denise. Naopak se zaměřila na mě. Zjevně ji rozpalovalo vědomí, že její synovec ustavičně souloží s její dcerou. Pro mě to byl zatraceně velký problém. Rozhodně netvrdím, že jsem se choval jako světec.

Díky bohu, že Roger v domku pro hosty přistihl Porna a Denise, ne mě a Shirl. Roger okamžitě vyhodil Porna z domu. Denise štkala. V určitém ničemném pohledu to bylo romantické.

S Pornem jsme se vydali na ústup až na Floridu. Tvářili jsme se, jako bychom tam chtěli od samého začátku. Několik večerů za sebou jsme povečeřeli s mým otcem a to nám bohatě stačilo. Silvio prodá-

³⁰ Z lékařského hlediska to není tak jasné. **Žena**, která počne potomka s bratrance, asi o dvě procenta zvyšuje riziko, že se jí narodí dítě s vrozenou vadou. (Pro srovnání pětatřicetiletá rodička zvyšuje riziko o jedno procento.) Potomek bratrance a sestřenice naopak může hodně vytěžít z vysoké šance udržení rodinné stability. Buď jak buď je lidský genom víc „uchovavý“, tedy daný rodově, než u kteréhokoli jiného savce. Znamená to, že si spolu příbuzní třetího stupně doteď sexuálně užívali víc než třeba krysy.

val lodě a nemovitosti. V daném období života se stále usmíval, rozhazoval paže a opakoval: „Kdo o těchhle věcech tolik ví? No, řekněte sami.“

Možná je v té fázi doted'. Naposled jsem s ním mluvil, když mě během procesu přišel navštívit do vězení.³¹

Porno lkal a zoufal si kvůli Denise celé léto. Dokonce i tehdy, když jsme někde byli s jinými holkami.

Rovněž se mu nedařilo vzkvétat ve sportovní kariéře. Jeho otec na mě pořád naléhal, abych ho vedl k bojovým uměním, jenže Porno na ně byl levý jako šavle. Snažil si chránit tvář a břicho tak, že se odvrátil, takže nepříteli nastavil záda, ledviny a zadní část lebky. Reflexy měl dobré, jenže bez pevné vůle se na nich nedá stavět.

V té době jsme si s Pornem rozmysleli školu a přihlásili se na státní vysokou v Northern New Jersey. Bydleli jsme na koleji v okrese Bergen. Oba jsme se smáli Pornově hlouposti, což šlo, protože jsem si ho vážil za jiné věci.

Denise jsem viděl ještě třikrát. Jednou ve foyer hotelu na Manhattanu, než odešla s Pornem nahoru do pokoje, aby uspokojili sexuální choutky. Nepamatuju si, co to bylo za rok. Podruhé a potřetí jsem ji viděl v srpnu 1999, večer před její svatbou a v den její svatby.

Bylo to čtyři a půl roku po výpravě do Polska. Mezitím jsem dokončil dvouleté studium (Porno odešel hned po roce), pomohl Pornovi rozjet nahrávací studio (zaplatil je David Locano) Rap Sheet Records a ukončit jeho provoz, pustil jsem se s Pornem do práce jako asistenti právníků v Locanově čtyřpartnerské firmě, ale nakonec nás odtud tři partneři vyrazili, protože jsme prý utráceli příliš peněz za pobavení klientů, zato samotné práce jsme moc neudělali. Tomu říkám férovka.

³¹ Měl bych přiznat, že jsem s rodiči přestal komunikovat nejen kvůli bezpečnostním opatřením, které mi nařídil WITSEC. S rodinnými příslušníky si můžete psát, nebo dokonce i telefonovat prostřednictvím virginské ústředny. Když budete tuto službu využívat dostatečně často, agenti poleví a poskytnou rodině přímý kontakt na vás. Já to prostě jen nikdy nezkusil.

V té době David Locano tvrdil sobě i mně, že nechce, aby se Porno přidal k mafii. Možná to byla i pravda, ale je třeba vyjít z předpokladu, že každý otec chce, aby jeho dítě bylo lepší než on nebo aby bylo jiné. Každopádně nám chtěl ukázat, o čem život je, a taky nás potřeboval potrestat za to, že jsme se dali vykopnout z firmy, takže jsme mazali do Brooklynu do závodu zpracovávajícího odpad. To mělo k dobrému činu fakt daleko.

Zprvė to bylo k trestu hodně vzdáleno. Sice tu byl puch a nuda, ale práce jako taková byla lehká. Měli jsme plno volna. Navíc nás odtud nemohli vykopnout, protože nás platili jedině za to, že máme něco společného s Locanem.

Někteří prostřáci byli docela fajn, hlavně nostalgici. Patřili k nim Sally Knockers a Joey Camaro.³² Krčili se před naondulovanými bídníky, kteří docházeli do zpracovny dvakrát třikrát týdně, aby měli nějakou tu kovovku k dobru. Zajímaví byli i další dělníci.

Napadá mě třeba Kurt Limme. Byl asi o deset let starší než my. Byl nepopíratelně atraktivní a taky se pěkně oblíkal, nechodil jako sedlák. Vypadal jako drsňák z Manhattanu, který se živí coby broker a užívá si se ženami podle libosti. Ve skutečnosti byl obžalovaný za vydírání, slízl to i za instalování vysílačů pro mobily. Přesto mi připadal dost pokrokářský.

Porno se na něj přilepil jako moucha na mucholapku. Zidealizoval si ho jako cynického a free drsňáka – možná i jako intelektuála. Připadalo mu, že se vezou na stejné vlně. Porno si myslel, že Limme dokázal strašně moc. Limme pocházel z mafiánsky neurozené rodiny, takže si zatraceně užíval, že ho uctívá syn Davida Locana.

Limme ho začal brát s sebou na nekončící akce do města. Mně osobně připadaly jako nákupy. Víím, že jsem měl Porna odrazovat a vštěpovat mu, že by neměl s Limmem trávit tolik času, mimo jiné i proto, že Porno jel s Limmem v kokainu, jenže tehdy jsem začal mít pravidelné zakázky od Locana, takže bylo fajn, že Porno má s kým být, když nejsem nablízku.

O zakázkách pro Locana vám toho moc nepovím. Nemůžu.

³² Patrně podle názvu písničky „Bitchin Camaro“ od satirické punkové kapely *The Dead Milkmen*. Odpovídalo by to, protože si pořád na něco stěžovala.

Ještě vám řeknu, že *kdybych* zabil deset jedenáct lidí – nemůžu o nich mluvit konkrétně, protože o nich policie neví, tudíž nejsou součástí dohody o mé imunitě –, tak jsem to spáchal přesně v té době. Netvrdím, že se to stalo, říkám *kdyby*.

Pak taky platí, že *kdybych* ty lidi zabil – *kdyby*, fakt jen *kdyby* –, museli by být do jednoho pořádní hajzlové. Takoví ti vyděrači, kteří vyhrožují, že vám vyvraždí celou rodinu. David Locano mě znal hodně dobře, takže mi nenabízel žádné ksindly.

V neposlední řadě bych každou takovou zakázku dotáhl do pořádného konce. Nikde bych nenechal povalovat nábojnice, nikde žádné otisky prstů, díry v alibi a tak. Většinou bych nikde nenechal ani tělo. Takže ať to na mě radši nikdo nezkouší.

Ale stejně...

Pořád jsme pracovali ve zpracovně odpadů, teda aspoň papírově, a jednou Porno zjistil, že se Denise bude vdávat.

Elisabeth Küblerová-Rossová svého času uvedla, že přijímání smrti prochází pěti stadii – popřením, vztekem, vyjednáváním, depresí a přijetím.³³ Jakmile se Porno dozvěděl o Denise, okamžitě se začal chovat jako mrzout a byl hrozně nervní. Pak začal hubnout a trávil čím dál víc času sám.

V té době jsem ho stejně moc nevídal, protože byl pořád někde s holkama, jel v drogách, poflakoval se s Limmem a každý z nás bydlel jinde (já si lebedil v domě prarodičů, on byl u rodičů), i když jsme si pořád drželi dvoupokoják na koleji v Demarestu. Týden před Denisinou svatbou nečekaně přestal chodit do práce a nepotkával jsem ho ani jinde. Večer před svatbou mi zavolał Kurt Limme.

„Pietro, neviděls Porna?“ zeptal se.

„Ne, tenhle týden se navíc neukázal v práci.“

„Naposled jsem ho viděl před třemi dny.“

Den předtím jsem shodou okolností obědval s Locanem, protože si dělal starosti s tím, že Limme bude mít na Porna negativní vliv.

³³ Uvádím „svého času“, protože tato stadia máme spojená právě s Küblerovou-Rossovou. Ve spojitosti s jejím jménem si však zpravidla neuvědomujeme, že později změnila postoj a dospěla k závěru, že se všichni reinkarnujeme. Kéž bych teď plácal nesmysly.

Věděl jsem, že ani Locano neviděl syna nějaký ten den. „Asi je u nějaké holky,“ usoudil jsem.

„To těžko, vždyť se Denise zítra vdává,“ opáčil Limme.

„Dobrý postřeh.“

„Ty, Pietro, mám o něj docela strach.“

„Proč?“ podivil jsem se. „Kolik má v sobě kokainu?“

„Já v kokainu nejedu a nikoho takovýho neznám.“

„Klídek,“ pronesl jsem. „Jen chci vědět, jestli jede v nějakým průšvih.“

Limme se odmlčel. „No, možná jo,“ odpověděl neochotně. „Jasně. Když se něco dozvím, zavolám.“

„Díky, Pietro.“

„Hm.“

Za dvacet minut zazvonil telefon. Myslel jsem, že je to zase Limme, ale překvapil mě Porno.

Měl zastřený hlas. „Kde jsi?“ zeptal se.

„Doma, vždyť mi sem voláš.“

„Jo, aha, zkoušel jsem všechna čísla. Oblíkní se, přijedu pro tebe v limošce. Mám pro tebe holku.“

Podíval jsem se na hodinky. Sice bylo teprve devět, ale tušil jsem problémy.

„No, já nevím,“ opáčil jsem. „Haló?“

Porno mezitím zavěsil.

Vnitřek limuzíny připomínal noční klub osvětlený bodovými světly. Nastoupil jsem. Chvíli mi trvalo, než jsem si zvykl na přítmí. Na měkké kožené sedačce vzadu seděl Porno – leskl se potem a byl bledý jako stěna, jen pod očima ne – a Denise. Vedle mě, naproti Pornovi, byla mladá blondýna s pěknou postavou, ale nápadně svalnatými rameny a širokým krkem. Pak jsem zjistil, že na střední škole, kterou dokončila čtvrt roku předtím, závodně plavala.

Porno měl oblek a rozhalenou košili. Denise si oblékla černé pouzdrové šaty. Blondýnka měla hodně divné šaty ze zeleného saténu. „Kristepane,“ hlesl jsem a předklonil se, abych dal Denise pusku na uvítanou. Auto nastartovalo. „Nedošlo mi, že dneska máš rozlučku.“

„Sluší ti to,“ odpověděla Denise. „To je Lisa.“

„Ahoj, Liso.“

Lisa mi dala pusu na tvář a vdýchl na mě horký vzduch prosycený alkoholem. Prý o mně hodně slyšela.

„Já o tobě taky,“ zalhal jsem.

„Lisa je družička,“ oznámil mi Porno.

„Fakt, jo?“ zahrál jsem si na užaslého.

Porno stiskl tlačítko interkomu. „Georgie, víš, kam jedeme?“

„Ano, pane Locano.“

„Kam jedeme?“ zeptal jsem se, když jsme se rozjeli.

„To je překvápko,“ odpověděl Porno.

Podíval jsem se na Lisu. Na dálku z ní zářilo „slabý článek“, alespoň pokud se informací týkalo, ale jen pokrčila rameny a naklonila se k Denise. Kamarádka jí totiž podávala lžičku s kokainem. Byla to divná chvíle.

Limuzína na první křižovatce zamířila na sever, takže tunel ve středu města vypadl ze hry. Denise mi nabrala kokain a Porno si připravil jointa.

„Radši se nejdřív napiju,“ ozval jsem se.

Cestou na Coney Island jsem se stačil totálně opít i zfetovat. Ostatní na tom byli dokonce ještě hůř. Porno mluvil o lžičkách s kokainem. Plácal o tom, kdo je vyrábí a zda se prodávají v soupravě. Řidič Georgie – znal jsem ho; měl culík a dokonalý oblek řidiče – zaparkoval na tomtéž parkovišti, kde jsem nechal auto, když jsem v roce 1993 zabil Rusy. Vystoupili jsme a on si přesedl dozadu. Byl připravený čekat.

Oznámil jsem Pornovi, že nechci do Malé Oděsy.

„Nejdeme do Malé Oděsy,“ namítl. Vzal Denise za ruku a vedl ji na promenádu. Zamířili k oceánu.

Promenáda na Coney Islandu určitě patří k těm nejširším na světě. Když je člověk zřízený jako my, cesta po promenádě trvá celou věčnost. A to jsme byli *nahoře*. Jakmile jsme slezli po schodech na pláž a holky si zuly lodičky s vysokými podpatky, Porno vytáhl z kapsy kalhot malou svítilnu a oznámil nám, že se vrátíme stejnou cestou, kterou jsme přišli, ale *pod* promenádou.

Stejně jako v té praštěné písničce Motownu.

„Ani náhodou,“ bránila se Denise. „Pořežu si nohy. Zítra se přece vdávám.“

„Neměj obavy,“ uklidňoval ji Porno. „Když si tě nevezme on, tak já jo.“

„Co když si píchnu do nohy jehlu od koksu?“

„Bude to stát za to.“

„Možná tobě.“

„Prostě pojď za mnou.“

Porno se vydal dál. Po nás se ani neohlédl. Denise šla za ním. Buď se přidáme, nebo se připravíme o výhodu Pornovy baterky. Lisa se taky rozhodla pro světlo. Poslední jsem šel já.

Procházel jsme nepřítel vzhlednou částí města. V písničce Motownu se nějak opomněli napůl viditelní bezdomovci, kteří od vás pajdají co nejdál, jako by se báli nějaké hrůzy tam dole, o které vědí jen oni.

Přesto nás Porno i v té tmě s pohybujícími se stíny a všemi těmi sloupy dovedl na druhou stranu docela rychle. Jako by se tam vyznal. V té chvíli jsem si myslel, že je kvůli Denisině svatbě tak zoufalý, že je mu úplně ukradené, co se děje s ním nebo s námi, ale když jsme došli na konec hrazení z řetězů, jejichž oka byla svisle protkaná plastovými proužky, hned věděl, kde je uvolněná část. Denise a Lisa si stěžovaly, jak je písek studený, a Porno mezitím odtáhl roh plotu a držel ho, abychom mohli projít. První šla Denise a najednou jsme se všichni čtyři ocitli zpátky pod světly newyorské noční oblohy.

Stáli jsme na asfaltu na konci nějakého komplexu, který vypadal jako kříženec elektrárny a univerzity. Prohlíželi jsme si nepravděpodobnou řadu válcovitých betonových budov, které měly dvě tři podlaží a v přízemí byly propojené nadzemními koridory. Budovy bez oken, ze zdí vycházely pouze trubky. Slyšeli jsme hučení a cítili divný zápach hniloby.

V dálce jsme postřehli i amfiteátr. Zespodu jsme viděli hliníková sedadla.

„Co je to, čistírna odpadních vod?“ zeptal jsem se. Neměl jsem tušení, kterým směrem od nás je naše parkoviště.

„Ani omylem,“ opáčil Porno. Zamířil rovnou k největší budově. Denise a Lisa si začaly obouvat boty a s klením hopsaly za ním.

Když jsme ho dohonili, Porno už stál u vchodu. Dokonce měl klíč.

Otevřeli jsme dveře. Ovanul nás horký vzduch, jako by někdo vydýchl. Byl cítit jako oceán. Koncentrovaný oceán.

Ve světle Pornovy baterky jsme rozeznali chodbu kopírující tvar vnější zdi. Připomínalo mi to vnitřní prostory ponorky: kovové trubky čerstvě natřené na modro, mokrý beton, plno ciferníků, nějaké nádrže. „Zavřete za sebou dveře!“ zavolal na nás Porno a vydal se chodbou. Vůně moře byla mnohem intenzivnější než na pláži.

„Porno, jsme v Akváriu?“ zeptal jsem se.

„Tak nějak,“ přikývl Porno. Počkal, až zavřu dveře.

„Co myslíš tím ,tak nějak‘?“

„Je to takový zadní vchod,“ prohodil.

Chodba skončila a nahradilo ji žluté kovové schodiště. Stoupalo podél stěny až do tmy. Za rohem stěny zmizely.

„Hrozně to tu smrdí,“ podotkla Lisa.

„Je to cítit jako přirození,“ hlesla Denise. Pěkně se rozjízďela, přidala se k Pornově uhozené náladě. Popadla ho za ruku a táhla ho po schodech nahoru.

Ne, nebylo to cítit jako přirození, spíš jako vstup do jeskyně, v níž spí obr.

„Podle mě to není moc dobrý nápad,“ prohodila Lisa.

Denise se na ni podívala z výšky a přiložila si ukazováček na rty. „Pšt. Pietro se o tebe postará.“ Mrkla na mě, ukazovákem a prostředníkem vytvořila tvar písmene „V“ a mezi prsty prostrčila jazyk. Denise a Porno nám zmizeli z dohledu. Zůstalo po nich jen mihotající se světlo baterky, posunující se po zdi.

„Do háje,“ zavrčela Lisa.

„Klidně můžeme zůstat tady,“ navrhl jsem.

„Jo, klidně.“ Ohlédla se po zmizelých kamarádech. Stěna zela tmou. Odhrnula si zpoceně vlasy z tváře. „Půjdeš první?“ zeptala se.

„Jasně.“ Vykročil jsem na první schod.

Zanedlouho jsme se ocitli ve tmě. Zpomalil jsem. Lisa se ke mně zezadu přitiskla a objala mě kolem pasu. Měla pevný stisk. Jen-

že sotva mě její blízkost začala vzrušovat, nohy mi ovál proud vzduchu. Uvědomil jsem si, že jsme nahoře.

„Denise!“ zasyčela Lisa.

„Pojďte dál,“ houkla na nás Denise hrdelním hlasem, který dozníval v ozvěně. Poslechli jsme ji a pokračovali dál obloukovou chodbou. Dávali jsme pozor, abychom se nepraštili do hlavy. Zanedlouho jsme zase viděli svět kolem sebe, i když Porno vypnul baterku. Místnost, do níž jsme vešli, měla totiž střešní okna.

„Místnost“ je možná špatné slovo, ale ať to bylo cokoli, bylo to obrovské a šestihranné. Rošty z kovových mříží obkružovaly celý prostor jako balkon. Uprostřed vznikl volný prostor asi devět metrů dlouhý.

Dva metry pod roštem se rozprostírala voda. Byla nejen uprostřed, nýbrž i přímo pod námi. Voda se leskla v odrazech světla, ale jinak byla černá jako noc.

Nacházeli jsme se nad obrovskou vodní nádrží.

Celý barák byl vlastně vodní nádrž.

Porno a Denise se nakláněli přes zábradlí. Porno stál za ní a objímal ji kolem pasu. „Co myslíš?“ zeptal se.

„Kde to jsme?“ plácl jsem do ticha. Můj hlas se rozezněl jako v kostele.

„Nad nádrží se žraloky.“

„Je tu i truhla z *Andrey Dorie*?“

„Jo, byla tu, ale to je dávno.“

Užasl jsem. Několikrát jsem viděl nádrž se žraloky zespod, skrz sklo. Jako dítě. Zespod vypadalo Akvárium jako obrovský uzavřený prostor. Najednou mi došlo, že to byla iluze, kterou navozovaly koridory mezi samostatně stojícími nádržemi.

Stáli jsme nad největší nádrží. Pamatoval jsem si ji jako záplavu obřích, hrůzostrašných živočichů, kteří proplouvali kolem skleněných stěn s mrtvolným výrazem. Nepotřebují vidět na cestu. Uprostřed nádrže byla na pískovém ostrůvku truhla s pokladem z *Andrey Dorie*.

„Co je s tou truhlou ze zaoceánského parníku *Andrey Dorie*?“ zeptal jsem se.

„Nějaký chytrák ji otevřel při živém vysílání celostátního programu. Tehdy ještě nebyla kabelovka.“

„Nekecej. Co v ní bylo?“

„Co bys myslel? Ta truhla trčela na dně žraločí nádrže celé naše dětství. Byla plná bláta.“

Lisa si odkáslala. „Jsou tam žraloci i teď?“ zeptala se.

„Liso, je to žraločí nádrž,“ připomněla jí Denise.

Porno znovu zapnul baterku a namířil proud světla na hladinu. Světlo se jen odráželo.

„Co kdybychom rozsvítili?“ navrhl jsem. Hned pod střešními okny byla na podpurných trámech zavěšená těžká oblouková světla.

Porno namířil baterku na trámy. Poté baterku zhasl. „Nejspíš ne, světla jsou napojená na časový spínač.“

Lisa sklopila zrak a podívala se na nohy. „Je ta věc bezpečná?“ pípala.

Porno vyskočil a celou vahou dupl na podlahu. Rošt se rozezněl a zachvěl.

„Zdá se, že jo,“ přitakal.

„Díky, Adame,“ hlesla Lisa. „Budu zvracet.“

„Hned to bude dobrý,“ uklidňoval ji Porno. Prošel kolem výčnělku, pak minul otevřený, samostatně stojící kovový regál, nacpaný potápěčskými obleky. Bylo tam i několik kyslíkových bomb. Došel k úseku, který nebyl chráněný zábradlím, jen žlutou nylonovou páskou. Uvolnil jeden konec pásky.

„Adame, co to děláš?“ vyděsila se Denise.

Couvl jsem. Byl to instinkt – člověk se na to nemůže dívat bez rýpnutí strachu, že spadne dolů.

„Sjedu s rampou nad hladinu,“ odpověděl Porno.

Rampa byla složená na roštu. Porno stiskl tlačítko a rampa se začala hýbat.

Zaujala kýženou pozici. Její pohyb doprovázelo dunění. Nebyla umístěna vodorovně s hladinou, ale byla k ní natočena v úhlu pětáctýřicet stupňů. Trvalo to celou věčnost. Rošt se chvěl a zdálo se, že nás vhodí do vody.

„Koukejte, potápěčské obleky,“ nadhodil Porno. „Jde si někdo zaplavat?“

Mlčeli jsme.

„Ne?“ řekl užasle. „No, tak já tedy půjdu sám. Rád se smočím.“
Vstoupil na rampu.

„Nedělej to, Adame!“ vykřikla Denise.

„Děláš si srandu, ne?“ vyjekla Lisa.

Přidal jsem se i já. „Porno, koukej z té rampy vypadnout.“

Natáhl jsem se k němu a chtěl ho stáhnout zpátky, ale nedokázal jsem vstoupit na část roštu bez zábradlí.

Porno si sedl a krabím krokem se sunul na konec rampy. „Dejte mi někdo ruku, bojím se,“ vykřikl rozdováděně.

„Ani omylem,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Já jdu,“ rozhodla se Denise. Popošla blíž a lehla si na břicho. Vztáhla ruku k Pornovi. Nakonec ale musela odvrátit pohled. Chytil ji za ruku a začal posunovat nohu k volnému prostoru.

„Nech toho, Porno,“ varoval jsem ho.

Něco zavrčel. Mezi hranou rampy a vodní hladinou bylo asi pětadvacet centimetrů, takže když se chtěl držet Denise za ruku a současně strčit nohu do vody, musel se co nejvíc natáhnout.

Zaplácál špičkou boty o hladinu a rychle se vrátil na rampu. „Vidíte?“ pronesl vítězoslavně. „Není to žádná věda.“

Vzápětí se ve vodě – na místě, kam předtím plácál botou – ozval výbuch. Následoval další. Během vteřin zvířila hladinu nádrže obrovská kluzká těla. Vypadala jako příšerně velcí hadi lezoucí jeden přes druhého v kbelíku.

„Sakra! Zatraceně!“ vykřikl a sápal se po rampě až ke zdi. Popadl Denise do náruče.

Voda se vařila, vlny šplouchaly a všude byli samí žraloci. Jeden se otočil a protnul hladinu ploutví. Ve třpytící se vodě se odráželo mokré, lesklé tělo.

Konečně se hladina uklidnila a žraloci se uklidnili.

Porno se rozesmál. „Do háje, to byla síla,“ hlesl pobaveně. „To byla ta nejhroznější věc v mém životě.“

Denise ho praštila do hrudi. Znovu ji objal a políbil.

I mně srdce bušilo jako pomatené. Uvědomil jsem si, že se s Lisou objímáme kolem pasu.

Porno přejel Denise rukama po zádech. „Tak jo,“ podotkl na mou a Lisinu adresu. „Kterou stranu si vyberete?“

„Co? To se tu jako máme spolu *vyspat*?“ lekla se Lisa.

„Jo, takže směle do toho.“

„Kristepane.“

„O romantiku nejde,“ ohradil se Porno. „Prvořadě jde o pud, nic víc. Je to tak, Denise?“

„Jasně,“ přikývla.

„Tak co, kterou stranu si vyberete?“

„Denise –,“ ozvala se Lisa nejistě.

Denise po ní sekla pohledem a zařvala: „Ksakru, vyber si stranu!“

Lisa ji poslechla. Tu s potápěčskými obleky a regálem.

Dalo se na něm totiž sedět a objímat se a nakonec i souložit. Člověk se přitom nemusel dívat dolů skrz mříž roštu, rovnou na vodu. Stačilo ji cítit.

Jak mladý nebo šílený nebo neotrkaný musí člověk být, aby si zasouložil na místě, na které přísně pohlíží Satanovo oko?

Neobhajuju nás. Můžu jediné zdůraznit, že jsem čtyřiaadvacet hodin poté potkal Magdalenu a můj život se od píky změnil.

Na sesterně u pokoje pana Zadka a vévody Mosbyho ke mně přijde dítko v oblečení dobrovolníka. Je to student z místní střední školy a doufá, že se dostane na medicínu a stane se neurochirurgem. Chce se stát dědečkem, který celý život dře, aby rodině zajistil materiální nadstandard. Možná se mu to podaří. Vím to, protože jsem se ho ptal, proč nosí afro vystříhané do tvaru mozku.

„Pane doktore –“

„Nemám čas,“ odbudu ho.

„Nic nechci, jen vyřizuju, že jsem odvezl pacienta dolů na rehábků.“

Na fyzioterapii? Zarazím se. „Jakého pacienta?“

Mladík se podívá na desky s klipsem. „Mosbyho.“

„Kdo vám řekl, abyste ho tam odvezl?“

„Vy. Bylo to v rozpisu.“

„V rozpisu? Sakra. Jak jste ho tam dopravil?“

„Na vozíku.“

Zatraceně!

Nakouknu na sesternu. „Nesl někdo panu Mosbymu jeho rozpis, pak ho od něj vyzvedával a vrátil do přihrádky?“ Všichni čtyři přítomní se vyhýbají pohledu z očí do očí jako vždycky, když se něco stane. Připadám si jako v dokumentu o přírodních zákonitostech.

„Dovezl jste ho přímo na rehabilitaci?“ zeptám se mladíka.

„Ne, řekli mi, ať ho nechám v čekárně a že si ho vezmou sami.“

„Dobře. Chcete jet na výlet?“

„Jasně!“

Moji medicíni právě vycházejí z pokoje pana Zadka a vévody Mosbyho. Podívám se ně. „Poslouchejte,“ oslovím je, „jakmile se někdo zeptá, kde je Mosby, odpovězte, že na radiologii. Když namítnou, že radiologií už prošli, opravte se, že jste mysleli rehabilitaci. Taky mi ukradněte antibiotika, ať mám co jíst, až se vrátí výsledky z laboranky na to svinstvo, které do mě bodli. Potřebuju cefalosporin třetí generace, makrolid a fluoroquinolon. Taky budu potřebovat antiviro-

vé léky – seberte všechno, co vám přijde pod ruku.³⁴ Vymyslete nějakou kombinaci, která mě nezabije. Kdyby to nešlo, použijte to, co jsem napsal panu Zadkovi, a zdvojnásobte dávku, jasný?“

„Ano, pane doktore,“ odpoví jeden z nich.

„Prima. Hlavně nevyšilujte.“

Otočím se k mladíkovi s mozkovým afrem a pobídnu ho: „Pojďte se se mnou.“

Ve výtahu se mladíka znovu zeptám, jak se jmenuje. „Mershawn,“ odpoví. Radši po něm nechci, aby mi to hláskoval.

Pobídnu ho, aby si oblékl plášť. Já mám laboratorní plášť s visáčkou „dr. Lottie Luise“. Netuším, kdo je Lottie, ale nechává pláště na výhodných místech. Anebo nechávala.

„Mershawne, hlavně si nenechávejte propíchnout jazyk,“ varuju ho, když přistáváme v přízemí.

„Taková pitomost by mě fakt nenapadla,“ ušklíbne se.

Před nemocnicí sněží, tvoří se ledovka a sníh cáká na všechny strany. Viditelnost je, jak se říká, nízká.

Ani nevím, co jsem čekal – nejspíš stopy vozíku ve sněhu, když nad tím teď přemýšlím –, jenže chodník je posolený a jedním místem projde třicet lidí za minutu. Kromě toho vede asi padesát metrů podél budovy kovová střecha. Chodník je pocákaný od černé vody.

„Kudy mohl jet?“ pronesu nahlas. V duchu si myslím: Jestli se vůbec dostal ven tímhle východem, protože na každé straně budovy je alespoň jeden takový.

„Tudy,“ rozhodne Mershawne.

„Jak to?“

„Je to z kopce.“

³⁴ Antivirové léky nejsou antibiotika, protože viry nejsou na rozdíl od bakterií „biotické“, jsou tedy neživé. Představují jen části genetického kódu, které tělo poslouchá, protože ho vnímá jako příkaz, aby daného kódu vyrobilo víc. Pak se kód šíří v organismu. Některé viry, například HIV, organismus dokonce včlení přímo do DNA, aby se snáz kopírovaly, takže se stávají součástí organismu.

„No jo,“ houknu potěšeně. „Už teď jsem rád, že jsem vás vzal s sebou.“

Za rohem se chodník svažuje k řece ještě prudčeji. Mershawm kývne bradou směrem dolů. Jdeme dál.

Pár bloků odtud je asi osm metrů dlouhá plocha rozbředlého sněhu, kde by se mohla zachytit nějaká ta stopa. Prohlížíme si nějak moc stop po vozících, nebo tak přinejmenším vypadají. Všechny dráhy směřují ke kovovým dveřím zneuctěným graffiti. Okna jsou pobitá prkny. Stopy se ztrácejí přede dveřmi.

Zabuším na dveře. Mershawm si zatím pochybovačně prohlíží dům. „Jak je to možné?“ zeptá se.

„Skok o tyči,“ odpovím.

„Co je to?“

„To myslíte vážně?“

Nechápavě se na mě podívá.

„Bar pro gaye,“ odpovím.

Otevře padesátiletý černocho s prošedivělými vlasy a soudkovitým hrudníkem. Má flanelovou pracovní košili a bifokální brýle. „No?“ houkne na nás a trochu zakloní hlavu, aby si nás lépe prohlédl.

„Hledáme staršího černocho na vozíku,“ pronesu.

Muž nehybně stojí a píská si melodii, kterou neznám. Po chvíli naváže: „Proč?“

Tentokrát odpoví Mershawm: „Protože ani jeden z nás nedostal černocho k Vánocům a v Unii vozíčkářů jsou starší černoši vyprodání.“

Radši zasáhnu. „Je to pacient z nemocnice, utekl odtud.“

„Je mentál?“

„Ne, má gangrénu nohou. Ale je fakt, že demenci má taky.“

Muž se zamyslí. Zase si začne pískat.

„Nevím proč, ale mám dojem, že to s ním myslíte dobře,“ konstatuje nakonec. „Jel tamhle do parku.“

„Proč sem vlastně přijel?“ zeptám se zvědavě.

„Chtěl deku.“

„Dal jste mu ji?“

„Dal jsem mu bundu, která tu zbyla po nějakém zákazníkovi. Přehodil jsem mu ji přes ramena.“ rozhlédne se, zachvěje se a na pár vteřin přestane pískat. „To je všechno?“

„Jo,“ přikývnu. „Ale něco vám dlužíme. Měl byste jít s námi a nechat si vyšetřit tu rozedmu plic.“

Muž se podívá na mou visačku a nakrčí nos. „Díky, doktorko Luisová,“ pronese.

„Jmenuju se Peter Brown. Tohle je Mershaw. Dostaneme vás do nemocnice i z nemocnice zadarmo.“

Muž se sípavě rozesměje, až se rozkašle. „Spíš bych řekl, že tady dneska ještě jsem, protože jsem *nešel* do nemocnice,“ opáčí.

„To máte možná pravdu,“ přikývnu.

Jdeme dál. Mershaw se mě zeptá, jak jsem poznal, že ten muž má rozedmu plic. Předříkám mu seznam tělesných příznaků, které jsem u něj upozoroval. „Dám ti radu, Mershawne. Kdo píská?“

„Troubové?“

„Taky. Kdo ještě?“

Mershaw se zamyslí. „Lidé, kteří o něčem přemýšlejí a pak si podprahově vzpomenou na písničku k tématu. Třeba když vyšetřujete kraniální nerv a začnete si pískat ‚Hlavu vzhůru‘.“

„Přesně,“ přikývnu. „Jenže plno lidí si píská i proto, aby nevědomky zvýšili tlak vzduchu v plicích a do tkání se tak dostalo víc kyslíku.“

„Fakt, jo?“

„Jo. Znáš trpaslíky ze *Sněhurky*, kteří pracují v dole?“ Nějak to přijde samo, že mu začnu tykat. Nebrání se.

„Jasná zpráva.“

„Kdybys měl silikózu, pískal bys jako o život.“

„A sakra.“

„Přesně tak.“

Další kus cesty si připadám jako profesor Kosman.

Vévodu Mosbyho najdeme v besídce dlážděné plochými kameny. Z výšin parku Riverside je výhled na Hudson. Výhled je přímo parádní, ale řeka si za něj účtuje nemalou provizi, protože na lidi

posílá prudký mokrý vítr. Je to takový ten vítr, který cítíte až v průduškách. Vločky se stejnou intenzitou padají z nebe a vzlétávají ze země. Pan Mosby má vlasy i řasy obalené bělobou.

„Tak co se děje, pane vévodo?“ snažím se překřičet vítr.

Otočí se k nám a usměje se. „Nic moc, doktorku. Jak se máte?“

„Znáte Mershawna?“

„Beze všech pochyb,“ odpoví, ale ani se na něj nepodívá. „Doktorku, řekněte mi jednu věc. Proč je občas tolik důležité podívat se na řeku?“

Pokrčím rameny. „Nemám tušení. Tuhle lekci jsem na medicíně asi prošvihl.“

„Podle mě se každý z nás musí občas podívat na něco, co stvořil bůh. Kdyby kolem táborů pro válečné zločince vysázeli kytky, lidi by odtud třeba neutíkali.“

„Kdybych chtěl vidět něco, co stvořil bůh,“ ozve se Mershawn, „radši bych se koukl na nějakou pěknou holku.“

„Vidíte tu nějakou?“ opáčí Mosby.

„Teď ne.“

„V tom případě si budeme muset vystačit s řekou.“ Mosby si všimne Mershawnova sestřihu. „Chlape, co to máte na hlavě?“

Napadne mě, že bychom měli nějak zakročit, než nás Mosby přemluví, abychom šli s ním.

„Co kdybychom se vrátili do nemocnice?“ navrhnou.

Ve foyer zase zkusím sehnat Kosmana, ale je to spíš reflex. Psychicky se připravím na Světlušku, ale tentokrát zvedne telefon sám Kosman.

„Prosím. Ahoj, Carle –,“ spustí.

„Profesore Kosmane,“ oslovím ho.

„Ano?“ zeptá se zmateně. „Kdo volá?“

„Izmael,“ odpovím. „Okamžik, prosím.“ Otočím se k Mershawnovi. „Zvládneš to?“

„Určitě,“ přikývne.

„Dobře, věřím ti,“ odpovím a pronikavě se mu zadívám do očí. Někdy to pomůže. „Odvezte pana Mosbyho na fyzioterapii, počkejte dvacet minut a pak se zeptejte, proč pana Mosbyho nevzali. Když

vám budou tvrdit, že ho neměli v rozpisu, odvezte ho zpátky na pokoj a řekněte sestráám, že na fyzioterapii udělali chybu. Rozumíte tomu?“

„Pochopitelně.“

„Prima. Věřím vám,“ opakuju znova. Odvrátím se od něj a sundám ruku z mikrofonu. „Pane profesore?“

„Izmaeli! Nemůžu mluvit dlouho, čekám telefon. Co se děje?“

Co se děje? Jsem tak rád, že ho konečně slyším, až si nemůžu vzpomenout, kde jsem chtěl začít.

„Izmaeli?“

„Máme tady pacienta s karcinomem z prstencových buněk,“ konstatuju.

„To není nic pěkného.“

„Hm. Podstoupí laparotomii. Bude ji dělat doktor Přítel. Vyhledal jsem si ho a –“

„John Přítel?“

„Ano.“

„A to je váš pacient?“

„Ano.“

„Sežeňte na to někoho jiného,“ doporučí mi.

„Proč?“ podivím se.

„Protože nejspíš chcete, aby to ten pacient přežil.“

„Přítel je přece jeden z nejlépe hodnocených chirurgů gastrointestinálního traktu v New Yorku.“

„Možná v časopisech,“ opáčí profesor Kosman. „Nafukuje statistiky. Na operační sály si nosí vlastní krevní jednotky, aby nemusel nahlašovat transfuze. Ve skutečnosti je stejně děsivý jako mor.“

„Kristepane,“ zaúpím. „Nechtěl, aby pacient podepsal DNR.“

„Nedivím se. Když pacient skončí ve vegetativním stavu, Přítel ho totiž nebude muset nahlásit jako úmrtí.“

„Sakra! Jak ho z toho případu stáhnu?“

„Počkejte, projdeme si to,“ přemýšlí profesor nahlas. „Zavolejte do Cornellu a chtějte po nich, aby sehnali chirurga Lelanda Markera. Je specialista na gastrointestinální trakt. Nejspíš bude někde na horách, ale oni si poradí. Vzkazte mu, že jeho asistent potřebuje laparotomii a schovává se v Manhattanské katolické, aby utekl tisku. Do-

dejte, že si vymyslel falešné jméno, a udejte jméno vašeho pacienta. Marker se sice příšerně naštvě, až to zjistí, ale pak už bude pozdě a bude se muset do té operace pustit.“

„Na to asi nemáme čas,“ ohradil jsem se. „Přítel má operovat za pár hodin.“

„Tak mu nasypete do kafe GHB.³⁵ Podle toho, co jsem o něm slyšel, si toho možná ani nevšimne.“

Opřu se o stěnu. Zvoní mi v uchu a pokouší se o mě závrat’.

„Pane profesore,“ hlesnu. „Strašně moc potřebuju, aby ten pacient přežil.“

„To zní, jako by někdo potřeboval větší odstup, ne?“

„Ne, nutně potřebuju, aby přežil *tenhle* pacient.“

Profesor Kosman se odmlčí. „Izmaeli, je všechno v pořádku?“

„Ne,“ hlesnu. „Hlavně z toho musím vysekat tohohle pacienta.“

„Proč?“

„To je na dlouhé povídání, prostě musím.“

„Měl bych se o vás bát?“

„Ne, to by nepomohlo.“

Ozve se další mlčení. Profesor přemýšlí, co by se dalo dělat.

„Tak jo,“ ozve se. „Vyřídíme to rychle, ale jen proto, že mám na drátě několik dalších telefonátů. Zavolejte mi, až budete mít čas říct mi, co se děje. Nechte mi vzkaz. Zatím byste se měl jít umýt.“

„Cože? Já? Naposled jsem operoval na medicíně. A už tehdy mi to zrovna dvakrát nešlo.“

„Ano, pamatuju si to,“ odpoví. „Buďte klidný, horší než John Přítel nejste. Hodně štěstí.“

Vzápětí zavěsí.

³⁵ GHB (gamahydroxybutyrát; gama-hydroxymáseňá kyselina) je látka zneužívaná jako rekreační droga. Bývá známá jako tekutá extáze. (Pozn. překl.)

Na Denisině svatbě, 13. srpna 1999, jsem poznal Magdalenu. Hrála tam na violu ve smyčcovém sextetu. Za normálních okolností hrála v kvartetu, ale její agentka pracovala pro vícero kvartet, a když chtěl nějaký člověk sexteto, což bývá běžné při svatbách, agentka dala jedno dohromady a bylo to. Vždyť i na Denisině svatbě bylo sexteto. Po večeři přišel ke slovu a k hudbě dýdžej.

Byla to velká svatba. Konala se na Long Islandu v soukromém klubu, jehož členy byli ženichovi rodiče. Denise se rozhodla, že ji uspořádá na východě, kde žila většina jejích příbuzných. Porno a já jsme seděli asi kilometr od ní.

Každý celkem automaticky počítal s tím, že dávám pozor na Porna a mám za úkol udržet ho buď příliš střízlivého, nebo příliš opilého, aby nevyrobil nějaký průšvih. Byla to celkem dřina a hlavně to bylo pořád dokola. Byl jsem skoro stejně zdrchaný jako on a měl jsem plné zuby toho jeho věčného nařikání. Napůl jsem si říkal, že kdyby to myslel opravdu vážně, *měl* by ztropit scénu a odvléct Denise pryč. Měli by se vykašlat na tradici i na rodinu a projednou být věrní těm jeho nesmyslům o *Zlaté větvi*.

Jenže rituály nás všechny promění v ublbané tupce. Jsme stejní jako ti ptáci, kteří spí s hlavou natočenou dozadu, protože jejich předci spali s hlavou pod křídly. Plútarchos říkal, že přenášení novomanželky přes práh je hloupé, protože nevíme, že ten počin poukazuje na znásilnění sabinských žen – a to je nějaký *Plútarchos*, který žil před dvěma tisíci lety. Pořád kreslíme smrtku s kosou. Měli bychom ji znázorňovat, jak řídí John Deera a drandí za svým cílem.

Možná i proto nedokázal Porno předstoupit před přítomné osazenstvo a nabourat obřad s tisíciletou tradicí. Stejně mi z toho bylo nanic a vlhkost vzduchu tomu vůbec nepomáhala. V jednu chvíli jsem měl Porna plné zuby, nechal ho u baru a šel jsem si od něj odpočinout.

Vtom jsem spatřil Magdalenu.

Nejspíš vám do toho nic není, ale jestli o ní přece jen chcete slyšet, prosím, poslužte si.

Tělesný vzhled: černé vlasy, ty jí uprostřed čela vybíhaly do špičky; šikmé oči, malá postava; hubená jako lunt kromě nohou, posílených z joggingu. Před ní jsem měl rád blondýny. Všem nakopala zadek.

Měla na sobě bílou halenku, ale snesla by menší, takže si vyhrnula rukávy a měla i rozepnutý knoflík u krku. Byly jí vidět klíční kosti. Při hraní si svazovala vlasy sametovou stuhou, ale kudrnatým pramínkům na čele se vždycky podařilo vyklouznout. Když jsem ji spatřil poprvé, trčely jí nahoru jako antény.

Ten den byla bledá, ale kdykoli strávila nějaký čas na sluníčku, opálila se dohněda, jako by pocházela z Egypta nebo z Marsu. Pásek bikin se rozpínal mezi vystupujícími kyčlemi a trochu jí vepředu odstávaly, jak byla hubená, takže za bikiny snadno vklouzla ruka. Měla plné rty. Každého, koho jsem kdy zabil, bych pro ty rtíky klidně zabil znovu.

Nic z toho o ní nic nevypovídá. Dokonce si ji ani nebudete umět představit.

Pocházela z Rumunska. Narodila se tam, ve čtrnácti se přestěhovala do Států, což je dost pozdě na to, aby se nedržela cizího přízvuku. Byla horlivá stoupenkyně katolické víry. Každou neděli chodila do kostela a při modlení jí nad horním rtem vždycky vyrazil pot.

Možná vám přijde divné, že někdo – jediný člověk, koho jsem tolik miloval, byl silně nábožensky založený. Já na ní ale miloval i tu víru. V její přítomnosti bylo těžké prosazovat, že svět nezná kouzla. Byla naprosto nedogmatická. Fakt, že ona je katolička a já ne, vnímala jako boží vůli, ostatně jako všechno ostatní. Bůh si přál, abychom byli spolu, a nikdy by ji nepřiměl milovat někoho, koho nemiloval i on.

Když jsem před známostí s Magdalenou přemítal o katolické víře, napadaly mě zaprášené ikony, zkorumpovaní papežové a *Exorcista*. Tam, kde jsem si představoval nepřírozené dřevěné sochy svaté Magdaleny, si ona představovala samotnou svatou Magdalenu na skotských loukách, s motýly. To, co Magdalena znamenala pro mě, byla Panna Maria pro ni. Nikdy jsem na to nežárnil. Prostě jsem byl vděčný, že můžu být s ní.

Když už mluvíme o sabinských ženách, tak nejradši jsem Magdalenu nosil. Když jsem bydlel na koleji v Demarestu a Porno byl ustavičně pryč, dělával jsem to celé hodiny. Nosil jsem ji na rukou. Nahou. *Netvor z černé laguny*. Někdy jsem si položil pravou paži na nohu a ona si na ni sedla a objala mě kolem krku. Jindy jsem se zapřel o zeď a ona si sedla přede mě, stejně si přehodila nohy přes moje předloktí a já ji mohl lízat od přirození až ke krku a okusovat jí vystupující kyčle i žebra.

Ani tohle líčení vám nenabízí konkrétní představu.

Věděli jsme to v okamžiku, kdy jsme se na sebe podívali. Připadá vám to hrozné? Copak se to stává mně nebo vám denně?

Sotva jsem ji spatřil, nemohl jsem si pomoci a pořád jsem na ni zíral. Nejdřív jsem se bál, že jsem si stoupl na místo, které při hraní přitahovalo její zrak, proto jsem se přesunul jinam, ale její oči mě sledovaly i tam. Když právě nehrála a odložila violu, trochu pootevřela ústa.

Náhle se za mnou zjevil Porno a pronesl: „Hele, ten idiot jde pryč sám.“

„Kdo?“ podivil jsem se a stále jsem zíral na Magdalenu.

„Denisin manžel.“

„Idiot“ bylo tehdy Pornovo oblíbené slovo, přivedl ho k němu Kurt Limme. Nejdřív ho používal ironicky, jako by si dobíral fandý italsko-amerického stylu, ale časem se na něj to slovo nalepilo a zůstalo. Hlavně že jím nepoukazoval na gaye.

„Hm,“ pronesl jsem.

„Budeme ho sledovat, co říkáš?“

„Ne, díky.“

„Jak chceš,“ odsekl. „Půjdu sám.“

Za pár vteřin jsem si ulevil „do háje“, vstal jsem a vydal se za ním.

Porno právě zacházel za cateringový stan. Šel jsem tam taky.

Ve tmě jsme spatřili Denisini novomanžela, samotného. Kouřil jointa. Byl to blondáček s culíkem a brýlemi bez obrouček. Pracoval

jako počítačový animátor nebo tak něco. V Los Angeles. Myslím, že se jmenoval Steven, ale koho to zajímá, co?

„Cože? On hulí marjánku?“ zděsil se Porno.

Novomanžel vypadal na šestadvacet, takže byl o čtyři roky starší než my a o šest starší než Denise. „To jsi ty, Adame?“ ozval se.

„To si piš,“ houkl Porno.

„Ty jsi ten mafiánský bratránek?“

„Cože?“ hýkl Porno.

„Asi jsem se spletl. Co děláš?“

„Děláš si ze mě srandu?“ zařval na něj Porno.

Chlápek odhodil nedokouřeného jointa a vrazil ruce do kapes. Udělal na mě dojem. Kdyby tam byl Porno sám, hravě by si s ním poradil. Jenže Porno nebyl sám.

„Stačí slovo a Pietro ti rozmašíruje hlavu tak, až si uvidíš na drážku,“ vyhrožoval mu.

„To těžko,“ zasmál se novomanžel a položil Pornovi ruku na rameno. „Je trochu opilý,“ podotkl jsem na Pornovu adresu.

„To vidím,“ odpověděl chlápek suše.

Porno do mě strčil pěstí. „Trhněte si. Oba,“ doporučil nám.

Vzal jsem Porna za předloktí. „Hod' se do klidu,“ upozornil jsem ho. „Koukej popřát novomanželům hodně štěstí.“

„Jděte se vycpat,“ houkl Porno. Novomanželi řekl: „Koukej se k ní chovat slušně.“

Novomanžel byl natolik moudrý, že neodpověděl. Odtáhl jsem Porna zpátky na hostinu.

Posadil jsem ho k našemu stolu a donutil ho spolknout dva Xanaxy. Pak jsem ho nechal napospas osudu a šel se dívat na sexteto.

V devět večer se přestalo hrát, nadvládu převzal dýdžej a mohlo se tancovat. Všechny členky sexteta vstaly a uklízely nástroje.

Přešel jsem k jevišti. Magdalena se zarděla. Do očí se mi nepodívala. „Dobrý den,“ oslovil jsem ji.

Ztuhla. Ostatní na nás upřely pátravý pohled.

„Mohl bych s vámi mluvit?“ zeptal jsem se.

„Nesmíme mluvit s hosty,“ upozornila mě její kolegyně. Hrála na cello. Dolní čelist jí přečnívala přes horní.

„Můžu vám zavolat?“ zkusil jsem to jinak.

Magdalena zavrtěla hlavou. „Ne, nezlobte se.“ Tehdy jsem poprvé zaslechl její přízvuk.

„Můžu vám dát svoje číslo? Zavoláte vy mně?“

Podívala se na mě.

„Ano,“ odpověděla.

Postával jsem na různých místech jako opařený. Přišel ke mně Kurt Limme.

„Koukal jsem, že se snažíš být užitečný,“ prohodil.

„Ahoj, nevěděl jsem, že jsi taky pozvaný.“

„Přišel jsem podržet Porna. Je to pro něj rána.“

„Jo, já vím. Byl jsem s ním celou noc.“

Limme pokrčil rameny. „Měl jsem práci. Spal jsem s jeho tetou v mobilním záchodu.“

„Se Shirl?“ zeptal jsem se.

Nervózně se zavrtěl. „Jo.“

„No potěš,“ odpověděl jsem. „Doufám, že byla opilá.“

Ve skutečnosti mi to bylo srdečně ukradené.

Love was in the air. Ve vzduchu se vznášela láska.

Následující tři dny jsem strávil v Demarestu, bušil do boxovacího pytle a čekal, až mi Magdalena zavolá. Když namísto ní zavolal David Locano a požádal mě o schůzku ve starých ruských lázních na 10. ulici v Manhattanu, vůbec jsem neváhal, abych aspoň trochu zabíjel čas.

Locano tehdy chodíval do lázní pravidelně, protože vycházel z předpokladu, že FBI nemá mikrofon, který by přežil úmorné vedro v páře. Považoval jsem to za přehnaně optimistický názor – bylo to před 11. zářím, kdy jsme všichni zjistili, nakolik je FBI pod vedením Louise Freeha neschopná – ale šli jsme do toho.

Mně osobně bylo v páře celkem fajn. Nebylo v ní zrovna čisto, ale našim setkáním dodávala auru starověkého Říma.

„Adam bude mít byt na Manhattanu,“ oznámil mi Locano. Vypadal zdeptaně. Zachumlal se do osušky a předklonil se.

„Jo,“ prohodil jsem. Posadil jsem se vedle něj.

„Hodlals mi to říct?“

„Myslel jsem, že to víš.“

„Byls tam?“

„Jo, byl jsem se tam s ním podívat.“

Udiveně zamrkal. „Proč mi to neřekl?“

„Nevím, zeptej se ho.“

„Hm. Jenže on se mnou moc nemluví, ani když jsme spolu.“

„Prožívá těžké období.“

To byla pravda. Porno trávil veškerý čas s Limmem. Mně to nijak nevadilo, měl jsem vlastní plány a navíc mi i lichotilo, že Porno se současně bouří proti svému tátovi i proti mně. Dával mi tím najevo, že mě považuje za člověka, který má na něj vliv. A on ho měl na mě.

Jeho otec se na tu záležitost díval jinak. „Může za to ten ubožák Limme,“ hlesl. „Chce donutit Adama, aby šel do toho s ním.“

„Na takovou šaškárnu mu Porno neskočí,“ opáčil jsem.

Pomalů přikývl. On ani já jsme mu nevěřili. „Nechci to,“ zdůraznil Locano.

„Já taky ne.“

Ztišil hlas do šepotu. „Sám víš, že by musel někoho zabít.“

Chvilí jsem počkal, než si to nechá projít hlavou. „Šlo by mu zajistit výjimku?“ zeptal jsem se.

„Radši bych nepokoušel štěstí,“ povzdychl si Locano. „Takovéhle úlevy jsou vyloučené.“

Jo, ta informace mi byla dobře známá.

Stejně jsem ztuhl, když mi ten fakt připomněl.

„Co teda můžeme udělat?“

„Nesmíme dopustit, aby došlo na lámání chleba.“

„Jistěže ne, ale jak to uděláme?“

Locano odvrátil pohled a něco zašeptal. Nerozuměl jsem mu.

„Prosím?“ pípl jsem.

„Chci, abys zabil Limma.“

„Co?“

„Zaplatím ti padesát táců.“

„Ani omylem. Myslel jsem, že mě znáš líp a takovouhle práci bys po mně nikdy nechtěl.“

„Sto tisíc. Řekni si, kolik chceš.“

„Já takovéhle věci nedělám.“

„Není to jen kvůli Adamovi. Limme je zrádce.“

„No a? Mně na něm nezáleží.“

„Je chladnokrevný vrah.“

„Nepovídej.“

„Střelil do ksichtu ruského prodavače.“

„Aby ho mafie vzala do party?“

„Záleží na tom?“

„Jo, záleží, a hodně. Tvrdíš mi, že Limme před pěti lety, nebo kdy vlastně, někoho zastřelil. Co je mi po tom? Měl by za to natáhnout brka, nebo aspoň skončit ve vězení, ale já kvůli tomu nemám právo zabít ho. Ani ty na to nemáš právo. Jestli máš pocit, že by za to měl zaplatit, zavolej policii.“

„Moc dobře víš, že nemůžu,“ ohradil se.

„Já zase nemůžu zabít někoho jen proto, že je špatný vzor pro Porna. Koho jsi zabil ty, aby ses dostal do party, když jsme u toho?“

Zkameněla mu tvář. „Do toho ti nic není,“ odsekl.

„Jak myslíš,“ pokrčil jsem rameny.

„Zatraceně, co to do tebe vjelo?“ povzdychl si. Vzápětí dodal:

„Slyšel jsem, že jsi měl na Denisině svatbě tichou chvíli s Limmem.“

„Jo, asi půl minuty jsme si nadávali. Nesnáším ho.“

„Zato Adam ho zbožňuje,“ zavrtěl Locano hlavou. „Bud' ho kvůli němu zabijou, nebo zavrou do lapáku.“

„Asi jo,“ přikývl jsem. „No, víš, nejspíš jsi na tohle měl myslet před dvaceti lety.“

Co jiného jsem mu měl říct?

Byl to táta nejlepšího kamaráda. Když se s takovým člověkem setkáváte denně, začnete se k němu chovat jako k vlastnímu tátovi. No, přinejmenším si ho spojujete s představou, jak by měl táta vypadat. Začnete věřit, že vás má rád a že mu můžete věřit, a dokonce se s ním bavíte o dost soukromých věcech.

Nikdy vás nenapadne *Tohle je zabiják a navíc mu to pálí. Jestli ho našteješ, máš po srandě. Stačí lusknout prsty.*

Jinak řečeno vás tohle nikdy nenapadne včas.

Po návratu domů na mě čekal vzkaz.

„Ahoj, tady Magdalena.“ Dýchala zrychleně, jako by se snažila mluvit potichu. Následovala odmlka a pak zavěsila. Nic víc. Nenechala mi číslo.

Málem mě trefilo. Přehrál jsem si vzkaz pětkrát nebo šestkrát, zavolať jsem Barbaře Locanové, po ní Shirl. Měl jsem z Limma těžkou hlavu. Shirl mi dala kontakt na organizátorku svateb na Manhattanu, která sestavila sexteto.

Organizátorka mi do telefonu v autě oznámila, že nerozdává čísla kvůli „ochraně soukromí“. Ještě dodala: „Určitě si zajistíte skvělý orchestr, až budete pořádat vlastní svatbu.“

Na další den jsem si s ní domluvil schůzku u ní v kanceláři. Tvářil jsem se, že mě zajímá cenová kalkulace. Začala se mnou flirtovat a nabízet se. Neřešil jsem, jestli to myslí vážně nebo ne, ale udělal jsem prostě všechno, co chtěla. Vůbec jsem nad tím nepřemýšlel.

Mnohem snazší bylo získat Magdalenin rozvrh na další dny. Měl jsem pocit, že mi její agentka Marta dala Magdalenin rozvrh jako reklamní pozornost, za niž jí takové věci stojí. Je vidět, že agentky nikdo nepronásleduje.

Většina akcí, na nichž měla Magdalena hrát, se konala v soukromých domech, které mohly, ale nemusely být tak velké, abych tam pronikl bez povšimnutí. Nakonec jsem se rozhodl pro svatbu v parku Fort Tryon v horní části Manhattanu. Začínala totiž až za soumraku. Když jsem dorazil na místo, našel jsem obrovský stan vedle kamenné restaurace, stojící uprostřed parku. Nešlo o nic velkého, ale svatba probíhala v neformálním duchu, a jakmile přišlo prvních pár lidí, vmísil jsem se mezi ně. Měl jsem oblek, protože jsem – správně – předpokládal, že v parku Fort Tryon nikdo nebude pořádat smokinovou svatbu.

Magdalena měla na sobě tutéž bílou halenku a černé kalhoty, jaké nosí servírky. Dával jsem si pozor, aby mě nezahlédla, ale po začátku přestávky, když si šly členky sexteta zakouřit kousek do parku, jsem se vydal rovnou k ní. Právě se bavila s cellistkou u jejich dočádky.

„Ahoj,“ oslovil jsem ji.

„Ahoj,“ odpověděla cellistka. Ostražitost v hlase násobila dojem z jejího předkusu.

„To je v pohodě,“ pronesla Magdalena.

Cellistka se ozvala v jazyce, který jsem nedokázal ani identifikovat, Magdalena jí cosi odpověděla. Usoudil jsem, že obě mluví stejnou řečí.

„Budu tamhle,“ oznámila cellistka Magdaleně i mně a poodešla. Zadívali jsme se na sebe.

„Chrání tě před celým světem,“ podotkl jsem nakonec.

„Hm. Jen nevím proč.“

„Já ji naopak chápu.“

Usmála se. „Snažíš se navázat hovor?“

„Ne. No, trochu. Chci tě poznat.“

Naklonila hlavu a zavřela jedno oko. „Víš o tom, že jsem Rumunka?“

„Ne, nevím o tobě vůbec nic.“

„Stejně by to nefungovalo, myslím Rumunka s Američanem.“

„Neřekl bych.“

„Já taky ne,“ přidala se ke mně.

Pro každý případ jsem se zeptal: „Kdy tě můžu vidět?“

Odvrátila pohled. Povzdychla si. „Bydlím u rodičů,“ oznámila.

Strnul jsem. Je jí snad šestnáct? Nereálné to nebylo. Stejně tak jí mohlo být třicet, protože působila dojmem věkové nekonečnosti podobně jako upír nebo anděl.

Upřímně řečeno by mě ale nezastavilo ani šestnáct let.

„Kolik ti je?“

„Dvacet. A kolik tobě?“

„Dvacet dva.“

„Prima,“ usmála se. „Dokonalá kombinace.“

„Co kdybychom někam vyrazili hned teď?“ navrhl jsem.

Položila mi silné štíhlé prsty na hřbet ruky. Propletli jsme si prsty.

Když se pak po čase před spánkem dotýkala týmiž prsty mých varlat, vzpomínal jsem na ten večer v parku. Tehdy však namítla: „Nemůžu.“

„Kdy se uvidíme?“

„Nevím. Zavolám ti.“

„Potřebuju, abys mi zavolala.“

„Zavolám. Bohužel máme jen jeden telefon.“

„Zavolej odkudkoli. Kdykoli. Pořád máš moje číslo?“

Odříkala mi ho nazpaměť. Pochopil jsem, že mě to bude muset uspokojit.

Neozvala se celý týden. Šílenost. Přesměroval jsem telefon do zaměstnání a pak se tam řítil jako blázen, abych Magdalenu neprošvihl. Bezdrátový telefon jsem nosil s sebou všude. Kdykoli mi zavolal někdo jiný, bez váhání jsem zavěsil.

Zavolala v neděli v noci. Dělal jsem kliky ve stoji na rukou a řval u toho. Venku lilo jako z konve. Překulil jsem se na zem a popadl telefon.

„Prosím?“

„Ahoj, tady Magdalena.“

Ztuhl jsem. Byl jsem celý propocený. Tep mi div neroztrhal konečky prstů a nějak jsem si nemohl vzpomenout, jestli jsem se před minutou cítil podobně nebo ne.

„Jsem rád, že voláš,“ zaskřehotal jsem.

„Nemůžu moc mluvit, jsem na večírku. V pokoji pro hosty. Slouží jako šatna, tak aby si někdo nemyslel, že jsem sem přišla vybírat peněženky.“

„Musím tě vidět.“

„Já vím. Taky tě potřebuju vidět. Přijdeš za mnou?“

„Přijdu,“ odpověděl jsem.

Večírek se konal v luxusním domě v Brooklyn Heights. Čekala na mě pod markýzou domu na druhé straně ulice, aby na ni nepršelo. Jakmile jsem ji zahlédl, zatočil jsem na volné místo u hydrantu před domem. Rozběhla se ke mně. Violu odložila na zadní sedadlo a sedla si vedle mě. Už jsem byl odpoutaný.

Líbali jsme se nekonečně dlouho. Bylo to náročné, protože jsem se na ni potřeboval dívat, ale současně jsem ji chtěl líbat.

Položila mi hlavu na prsa. „Chci tě, ale nemůžu s tebou spát,“ řekla.

„To je v pohodě.“

„Jsem panna, víš? Líbala jsem se s pár kluky, ale nic víc.“

„Miluju tě,“ vydechl jsem. „Nezáleží na tom.“

Vzala mou tvář do dlaní a pátravě se mi zadívala do očí, jako by se chtěla ujistit, že to myslím vážně. Znovu mě začala líbat, tentokrát tisíckrát naléhavěji. Zaslechl jsem rozepínající se zip. Položila mi ruku k sobě do klína. Pak odsunula bavlněné kalhoty.

Přirození měla jako v ohni a neskutečně vlhké. Přitiskla stehna k sobě, až mi prsty zajely k ní dovnitř.

Porno byl pro. Magdalena byla nehraně upřímná a nikdy se neshazovala. Porno sice byl úplně jiný, přesto tyhle cennosti obdivoval na ostatních a navíc si uvědomoval, jak jsou vzácné. Když jsme jednou byli sami, řekl mi: „Je pro tebe jako stvořená. Stejně jako byla Denise pro mě.“

Někdy jsme spolu kouřili marjánku. Magdalena tvrdila, že nic necítí, ale pak jí začala klesat víčka, vrhla se na mě, líbala mě na krk a šeptala: „Vezmi mě do ložnice.“ Na druhé straně seděl Porno a houkl: „Koukejte mazat, dívám se na televizi.“

To se dělo až později, když jsem zase bydlel s Pornem v jednom bytě.

Co se vlastně stalo?

Jednoho říjnového večera jsem přišel domů a Porno seděl u mě v obýváku a v ruce držel zbraň. Robustní osmatřicítku. Byl jsem běhat, chodili jsme společně s Magdalenou, ale právě v tu chvíli buď hrála s kvartetem, anebo byla ve večerní škole, kde studovala účetnictví.

Porno nenamířil zbraň na mě, ale ani ji neodložil.

„Co je?“ houkl jsem.

„Tys ho zabil?“ zeptal se.

Vypadal děsně. Byl bledý, hubený a takový nějaký těstovitý.

„Koho?“ zeptal jsem se. Pomyslel jsem si: *Zatraceně, David Locano je mrtvý.*

„Kurta.“

„Kurta Limma?“

„Jiného Kurta neznáš.“

„Jak tohle můžeš vědět? Neviděli jsme se celé týdny!“

„Udělals to?“

„Ne, nezabil jsem ho. Ani nevím, že je mrtvý. Co se stalo?“

„Někdo ho trefil do ksichtu, když stál mezi dveřmi svého bytu.“
Dodal, že bydlel v Tribece. „Vypadalo to, že toho člověka pozval dál.“

„Co říká policie?“

„Prý to nebyla krádež.“

„Co když se přičinil strýček Roger?“ rýpl jsem si. Shirlin manžel.

„Mám se už smát?“

„Můžeš. Ne, promiň.“ Blesklo mi hlavou, jestli jsem Kurta přece jen nezabil a nezapomněl na to. „Co táta?“

„Prý jsi s ním o tom nemluvil, takže pokud jsi to udělal, pustil ses do toho na vlastní pěst.“

„Prima,“ povzdychl jsem si. Přisunul jsem si židli od stolu. „Jen si sednu, takže na mě nestřílej.“

Jakmile jsem dosedl, Porno odhodil revolver na konferenční stolek. „Jdi do háje, nepřišel jsem tě zabít,“ odpověděl. „Prostě se bojím, že teď půjdou po mně.“

„Kdo?“

„Nevím. V tom je ten problém.“

„Aha,“ prohodil jsem. „Kurta je mi líto.“

„Stejně mě tím nezastaví.“

„Nezastaví tě před čím?“

Odvrátil se ode mě. „Od toho, abych zvládl iniciačku,“ odpověděl.

„Netušil jsem, že to máš v plánu,“ opáčil jsem.

„Ale tušil.“

„Máš pravdu, asi jo. Není to nejlepší nápad, možná bys ho teď měl pustit z hlavy.“

„Nejde o nápad, ale o realitu. Jdu do toho.“

„Cože? Chceš někoho zabít, jen abys udělal dojem na bandu všiváků?“

„Kurt by si přesně tohle přál.“

„Kurt je mrtvý.“

„Právě. S tím, kdo ho zabil, si to osobně vyřídím.“

„Myslíš si, že jeho vrahovi záleží na tom, jestli se staneš mafiánem?“

„Jdi do háje, nevím!“ vykřikl. „Vždyť ani nevím, kdo ho zabil!“
Odmlčel se. „Kdo vlastně jsi, že mě takhle vyslýcháš? Ty ses za své prarodiče pomstil, ne?“

„To neznamená, že jsem jednal správně.“

„Ale jsi rád, žeš to udělal, ne?“

„To neznamená, že by ses měl zařídit stejně.“

„V čem je rozdíl?“

„Mezi tebou a mnou?“

„Jo.“

„Kristepane,“ zaúpěl jsem. Nehodlal jsem se v tom pitvat. „V první řadě jsem měl konkrétní obět, nezabil jsem nikoho jen tak, z plezíru.“

Pornovi se viditelně ulevilo.

„Snad je jasný,“ ozval se naoko dotčeně, „že nezabiju nikoho nevinnýho. Nejsem pitomec. Najdu někoho, kdo si to zaslouží. Jako třeba ty kluky, které ti našel táta. Zaměříme se na někoho, kdo si říká o trest smrti.“

„Fakt?“

„Fakt. Jestli chceš, nejdřív to řeknu tobě.“

„Tak jo,“ odpověděl jsem po chvíli váhání.

Nic víc jsem neřekl, jen *tak jo*.

Co vy na to?

Byl to slib?

V první řadě zamírím pro antibiotika a antivirové léky, které mi medicí uvážlivě připravili do kelímku na moč.

„Pane doktore, možná byste měl nejdřív zkontrolovat –“
 „Na to nemám čas,“ ohradil jsem se. Na lednici navolím identifikační číslo náhodného pacienta a vezmu si láhev s vodou obsahující pětiprocentní dextrózu.³⁶ Odkousnu víčko a zapiju prášky.

Co když mají medicí pravdu a já se předávkuju?

Stejně bych si zase o tolik nezkrátil život.

Ubíhající čas mě pekelně děsí. Mírím do ordinace proslaveného chirurga.

Na chodbě sedí zakaboněný Přítelův rezident a opírá se o zeď. Sekne po mně pohledem, vstane a odejde.

Interval mezi klepáním a odseknutím „co je?“ mě málem dožene k tomu, abych začal mlátit hlavou o dřevěnou stěnu. Neodpovím a rovnou vejdu.

Ordinace smluvních lékařů se snaží vypadat jako opravdická ordinace. Je v ní k dispozici masivní dubový stůl, zpoza něj lze sdělovat špatné zprávy. Na zdi se opakuje sekvence diplomů, které zdálky vypadají líp, než byste si mysleli.

Přítel sedí u stolu. Na kraji stolu sedí zástupkyně farmaceutické firmy Stacey a tulí se k němu. Je vidět, že ji má přítomnost zaskočila. Přítel postřehne, že se na ni dívám, a tak natáhne ruku a položí ji Stacey na stehno těsně pod lem kratičkových šatů. Vidím ještě dál.

„Co je?“ zeptá se Přítel netrpělivě.

„Chci asistovat u operace pana LoBrutta.“

„Nepovídejte. Proč?“

„Je můj pacient, rád bych pomohl.“

³⁶ Většina lahvové vody v nemocnici obsahuje pět procent dextrózy. Cílem je zabránit tomu, aby se na účtu pacienta objevilo „litr pitomé obyčejné vody“ 35 dolarů“.

Přítel se zamyslí. „Dobře, proč ne. Když tam nebudete vy, bude tam můj rezident, takže o nic nepřijdu. Řekněte mu, že zaujmete jeho místo, ano?“

„Dobře, skočím za ním,“ přitakám.

„Začínám v jedenáct a nebudu na vás čekat.“

„Samozřejmě.“

Stacey na mě vrhne výmluvný pohled, ale na to, abych rozluštil jeho význam, zatím nemám dost síly.

Odcházím.

Spočítám si, že jestli chci stihnout Squillantův zákrok, musím vměstnat čtyři hodiny práce do sto dvaceti minut a další čtyři hodiny práce do dalších dvou hodin po operaci. Snadno si spočítám, že budu muset medikům přidělit víc odpovědnosti, než je obvyklé a legální, a taky si budu muset ohlídat, abych pořád měl pod jazykem moxfane. Snažím se dostat etickým zásadám, takže medikům žádný moxfane nenabídnou.

Pustíme se do práce. Obcházíme pacienty. To je slabé slovo. Budíme je, svítíme jim do očí baterkami a ptáme se jich, jestli ještě žijí. Děláme to v tak rychlém sledu, že dokonce i anglicky mluvící pacienti nechápou, co to plácáme a děláme. Vyměníme vaky s nitrožilní výživou, poklepeme jim na tepny a bodneme jim léky do žil. Pak prolétneme jejich dokumentaci. Pacienti jsou na uzavřené sekci pro tuberkulózu, kam se nesmí bez převleku a masky, vykašleme se na postupy zacházení s nebezpečnými látkami, vpadneme dovnitř a vyřídíme své záležitosti co nejrychleji.

Když už mluvíme o nebezpečných látkách, tak se ještě vyhýbáme dvěma týmům: bezpečnosti práce a kontrole infekčních nemocí. Oba se mě snaží uhnat, aby mě mohly vyslechnout kvůli bodanci se vzorkem pana Zadka. Teď mě místo vpichu skoro nebolí a stejně na takové blbiny nemám čas.

Na každém kroku znovu a znovu zjišťujeme, že nemocnice hostí fascinující kombinaci úspěchanců a pomalých lidí, kteří se těm druhým ani nestačí vyhýbat.

Dokonce zachráníme i pár životů, lze-li tak nazvat změnu chybně stanovené medikace. Obvykle se sestra chystá někomu podat miligramy na libru namísto miligramy na kilogram, ale příležitostně se setkáme i s něčím exotičtějším, třeba sestrou podávající pacientovi combivir, který se dává lidem s HIV, namísto combiventu, určeného pacientům s obstrukcí dýchacích cest.

Několikrát nás pacienti požádají, abychom jim pomohli se složitým rozhodováním, v jehož důsledku buď přežijí, nebo umřou. I tohle vyřídíme fofrem. Když se nabízí jasné řešení, trkne nás hned, a když ne, stejně nemůžeme nic moc vymyslet. Na to jsou na internetu plnohodnotní ztřeštěnci.

„Běžte domů,“ doporučím medikům, jakmile skončíme. Máme asi minutu a půl k dobru.

„Pane doktore, mohli bychom se podívat na tu operaci?“ zeptá se jeden z nich.

„Proč?“ podívám se.

Hm, pomoc by bodla.

Společně se řítíme do čistého předsálí operačního sálu.

Anesteziolog je na místě, zato Přítel nikde. Sestra se ptá, proč tam jsem a jestli vyřídím papíry a přivezu pacienta, zatracená práce.

„Vyřídím“ papíry rychlostí a čitelností seizmografu. Pak nařídím medikům, aby vyhledali něco o operaci dutiny břišní, a osobně vyrazím pro Squillanta.

„Primáčk! jsem tě ke zdi, Bearclawe, co?“ nečekaně prohodí, když čekáme na výtah. Leží v posteli na kolečkách.

„Ani omylem.“

„Myslím tím, že jsem ti dal větší sodu, než jsem měl v plánu.“

Znovu stisknu tlačítko. „Neříkejte.“

„Fakticky. Myslel jsem si, že Porto je v Argentině.“

„Tomu nerozumím.“

„On je zatím tady, v New Yorku. Právě jsem to zjistil.“

„Ne, ptám se, kdo je Porto.“

V duchu uvažuji nad tím, že je to asi jeden z Pornových mladších bratrů, jenže těch se člověk bát nemusí.

Bud' mám pravdu, nebo je to zase nějaká pitomost s přezdívkami.

„Pardon, kamaráde,“ zasměje se Squillante. „Porno. Zapomněl jsem, že jste kámoši.“

„Co?“

Výtah přistane v našem patře. Je narvaný. „Okamžik,“ podívám se na Squillanta.

„Všichni ven,“ nařídím osazenstvu výtahu. „Pacient má králičí chřipku.“ Jakmile jsou pryč a za námi zaklapnou dveře, použiju stejné tlačítko jako Stacey, aby výtah nejel nahoru ani dolů.

„Koukejte vysypat, o čem to celou dobu tlacháte.“

„Přece o Pornovi,“ zatváří se jako nevinátko. „Začali mu říkat Porto, protože ten kluk nemůže zakotvit v žádném přístavu.“

„Ne, Porno je mrtvý. Vyhodil jsem ho z okna.“

„Jo, vyhodil.“

„Jo, přesně tak.“

„Jenže on to přežil.“

Jeho slova mi vyrazí dech. Vím, že to nemůže být pravda, ale šestý smysl se tomu přesvědčení brání.

„Blbost,“ vypadne ze mě. „Byli jsme v šestém patře.“

„Taky netvrdím, že z toho byl bůhvíjak nadšený.“

„Děláte si ze mě srandu.“

„Přisahám na svatou Terezu.“

„Porno fakt žije?“

„Jo.“

„A je tady?“

„Ano, v New Yorku. Myslel jsem, že je v Argentině. Byl tam docela dlouho, učil se bojovat s nožem.“ Squillante mluví čím dál tišeji. „Aby měl nad tebou navrch.“

„Hm, to je fakt paráda,“ hlesnu.

„Chápu. Promiň. Říkal jsem si, že nebudeš mít moc času, kdybych natáhl brka. Ted' si myslím, že to nebude tak hrozný. Jestli umřu, budeš mít pár hodin na to, abys vypadl z města.“

„Díky za ohleduplnost.“

Snažím se nedat Squillantovi pár facek, proto radši praštím otevřenou dlaní do tlačítka „stop“, a přiblížím tím operaci.

Na začátku listopadu mě Magdalena vzala k nim domů, aby mě představila rodičům. Bydleli v Dyker Heights v Brooklynu. Předtím jsem tam nikdy nebyl, přivedla mě tam až Magdalena.

Jejího bratra jsem už znal. Byl to vysoký blondák, studoval na střední škole, bez výjimky nosil fotbalový dres a byl pradiivně stydlivý, ačkoli mluvil asi šesti jazyky a narodil se skoro osm tisíc exotických kilometrů daleko. Jmenoval se Christopher, ale říkalo se mu Rovo kvůli příjmení Niemerover.

Brácha byl tedy známá tvář, zato rodiče jsem měl spatřit poprvé. Byli světlovlasí i statní jako Rovo. Magdalena vedle nich vypadala, jako by ji vychovali chrti.³⁷ Otec byl zaměstnaný v metru, zastával post vedoucího směny na stanici Grand Central, ale v Rumunsku působil jako zubař. Matka pracovala v pekárně, která patřila jejich kamarádovi.

K večeři se podávaly špagety, nikoli rumunské jídlo. Prý to bylo „ze zdvořilosti“ a touhy poukázat na skutečnost, že Magdalena a já jsme úplně jiní. Seděli jsme v jídelně neúnosně úzkého tříposchodového obecního dvojdomku. Všechno v jídelně – předložky, hodiny z tmavého dřeva, nábytek, zažloutlé fotky v rámečcích – pohlcovalo světlo. Magdalena a já jsme seděli u jedné strany stolu. Naproti nám se usadil Rovo a na každém konci stolu jeden z rodičů.

„Kdy jste se začal zajímat o Rumuny?“ zeptal se otec krátce poté, co jsme se pustili do jídla. Měl knírek, přichystal si na mě kravatu

³⁷ Magdalena vypadala jako Římanka, jinak řečeno jako žena, kterou by středověcí Evropané označili za cikánku, protože se domnívali, že Římané přišli z Egypta. Přišli však z Indie. Případá mi vtipné, že Rumunsko, z historického pohledu jedna z nejvíce rasistických zemí na světě – v roce 1910, po zrození první politické strany, která se primárně orientovala na nenávisť vůči Židům, byla liberální i konzervativní strana oficiálně „antisemitská“ – patří k národnostně nejpestřejším zemím, protože se nachází v horské soutěsce, jíž v historii prošla každá armáda. Vtipné to určitě není pro toho, kdo od každého vtipu očekává legraci.

a něco, co připomínalo odepínatelný límeček, ale mohlo to být i něco jiného.

„Když jsem poznal Magdalenu,“ odpověděl jsem.

Snažil jsem se nevyvolat konflikt a jednat zdvořile, ale neměl jsem s tím moc zkušeností a situace se nevyvíjela nejlíp.

Magdalena se navíc neustále dobývala ke mně na klín, aby rodičům ukázala, že je to mezi námi setsakramentsky vážné.

„Jak se to vlastně stalo?“ zeptal se otec.

„Na svatbě,“ odpověděl jsem.

„Netušil jsem, že kvarteto je tak společenské.“

Nepouštěl jsem se do detailů, že ten večer šlo o sexteto. Nechtěl jsem ho opravovat a taky jsem před ním nechtěl říkat „sexteto“.

„Bylo to sexteto,“ zasáhla Magdalena.

„Aha.“

Magdalenina maminka se usmála a zatvářila se dotčeně. Rovo protočil panenky. Na židli sklouzával níž a níž, až se zdálo, že hodlá skončit na zemi.

„Mluvíte rumunsky?“ vyzvídal otec dál.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Víte vůbec, kdo je prezidentem Rumunska?“

„Ceașescu?“ pronesl jsem s otazníkem na konci, ale jistotou v srdci.

„Upřímně doufám, že to nemyslíte vážně,“ podotkl.

Nechápal jsem, o co mu jde. „Myslím. Komédie o Rumunsku je moje druhé já.“

„První je sarkasmus, jak vás tak poslouchám. Víte, naše Magdol není žádná americká poběhllice, se kterou byste se mohl muchlat v autě na parkovišti.“

„Tati, prosím tě,“ zasáhl Rovo. „To je odporný.“

„Tušil jsem to,“ ozval jsem se.

„Mám pocit, že s mou dcerou nemáte nic společného.“

„S ní nemá nikdo nic společného,“ navázal jsem. „A to je tragická chyba.“

„Má pravdu,“ zasáhla matka souhlasně. Otec po ní sekl pohledem.

Magdalena vstala a políbila otce na čelo. „Tati, vždyť jsi směšný,“ oznámila mu. „Jdu teď k Pietrovi. Vráťím se zítra nebo pozítří.“

Zbytku rodiny tím vyrazila dech.

Vyrazila dech i mně, ale zase ne natolik, abych se nechopil šance, nepopadl ji za ruku a neodvlekl ji odtud.

Zhruba v té době mě David Locano znovu pozval na schůzku do ruských lázní. Od poslední návštěvy mě sice na nohách trápila mykóza, ale šel jsem.

„Díky, že jsi řekl Pornovi, že jsem zabil Limma,“ prohodil jsem, když jsem si sedal vedle něj.

„Nic takového jsem mu neřekl, pouze jsem ho ujistil, že jsem to neudělal já.“

„Opravdu?“

„Jo. Prý si s ním vyrovnal účty nějaký konkurent, kterému vyfoukl vysílač.“

Ani jsem nevěděl, proč se vlastně ptám. Ať Limma zabil Locano nebo někdo najatý, Locano nemá důvod říkat mi pravdu. A proč by mě měla zajímat? Sice jsem ho odmítl zabít, ale to neznamená, že nad ním musím brečet.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Mám pro tebe kšeft.“

„Hm?“

Předem jsem se rozhodl, že nekývnu na žádnou nabídku. Budu ho odmítat pořád dokola, dokud nepochopí, že jsem s tím definitivně seknul.

Magdalena totiž změnila můj pohled na věc. Sice netušila, že vraždím lidi, ale pochopila, že mám co do činění s pěknými darebáky. Radši nechtěla znát podrobnosti. To mi stačilo.

„Takovouhle nabídku neodmítneš,“ řekl mi předem. „Prokážeš totiž světu obrovskou laskavost.“

„Jenže –“

„Jsou to grázlové.“

„Dobře, ale –“

„Navíc to bude ideální akce, na kterou můžeš vzít Adama.“

Vytřeštil jsem na něj oči. „Děláš si srandu?“ zděsil jsem se.

„Chce do party, takže musí absolvovat vstupní zkoušku.“

„Měl jsem dojem, že tvým cílem bylo udržet Adama co nejdál od mafie,“ ohradil jsem se.

Sotva jsem vyslovil slovo „mafie“, Locano se rozhlédl kolem. „Nepřeháněj ten slovník, kamaráde,“ varoval mě. „Zdi můžou mít uši i tady.“

„Mafie, mafie, mafie,“ opakoval jsem naschvál.

„Nech toho! Kristepane.“

„Nemám zájem,“ řekl jsem. „Nechci do toho jít ani sám. Skončil jsem.“

„Ty končíš?“

„Jo.“

Stačilo to říct nahlas a dostavila se zaplavující úleva. Představoval jsem si, že to bude mnohem těžší. Jenže jsem netušil, jak na mé oznámení Locano zareaguje.

Zadíval se do prázdna. Povzdychl si. „Tvoje ztráta mě bude moc mrzet, Pietro.“

„Díky,“ odpověděl jsem.

„Doufám, že na mě ani na Adama nehodláš zanevřít se vším všudy?“

„Ptáš se, jestli s tebou zůstanu v kontaktu? Jasně.“

„Fajn.“

Mlčeli jsme. První prolomil ticho on. „Víš co? Aspoň ti řeknu, o co jde.“

„Fakt nemám zájem.“

„Nejsem hluchý. Přesto to chci zkusit. Můžu ti to aspoň říct?“

„Proč?“

„Protože pak podle mě změníš názor. Netvrdím, že to musíš udělat, jen si myslím, že to tak nakonec dopadne.“

„O tom pochybuju.“

„Nevadí. Prostě mě poslouvej. Tahle věc se hodně podobá té akcičce s Virziovými, ale je stokrát náročnější.“

Došlo mi, že to nechci ani slyšet.

„Klidně mluv,“ přikývl jsem. „Ale počítej s tím, že mě nepřesvědčíš.“

„Víš, jak se z holky stane prostitutka?“ zeptal se mě Locano.

„Četl jsem *Daddy Cool*.“

„S tím se jdi vycpat, to je plk ze šedesátých let. Ted' je hromadně dovážejí z Ukrajiny. Proběhne konkurz na modelky, pak je pošlou do Mexika, kde je zmlátí a znásilní jako na běžícím pásu. Jede v tom samozřejmě i heroin, aby jim holky neutekly. Upozorňuju tě, že se bavíme o čtrnáctiletých holkách.“

„Jedeš v tom taky,“ konstatoval jsem.

„Ani omylem,“ bránil se. „Jde o to, že nikdo, s kým spolupracuju, nehodlá nic takového dál tolerovat, jenže nemáme moc možností, když se zásadní část odehrává za hranicemi Států.“

Byl to nesmysl už na první poslech, ale jen jsem prohodil „hm“.

„Poslední dobou se objevil chlápek, který totéž provozuje tady, konkrétně v New Jersey. Víš, kde je okres Mercer?“

„Jo.“

„Stejně ti to ukážu na mapě.“

Otevřel dveře a do místnosti se vehnal studený vzduch. Vešel muž s ručníkem kolem pasu.

„Omluvte nás na minutku,“ vybídl ho Locano.

„Prosím?“ podivil se muž ruským přízvukem.

„Buďte tak hodný a přijďte za deset minut. Musíme něco vyřídit.“

„Sem přece může každý,“ ohradil se muž, ale odešel.

„Kde jsem skončil?“ prohodil Locano.

„Nevím,“ odpověděl jsem.

„Jo, okres Mercer. Makají tam tři chlápci: otec a dva synové. Říkají tomu Farma. I ted' vozí holky nejdřív do Mexika a pak je sem pašují v nákladácích, ale bití a znásilňování probíhá až tady. Zvyšuje se tak pravděpodobnost, že cestu zvládne víc holek. Nakonec jich stejně moc nepřežije, to si možná ani neumíš představit.“

„Jde i o plnění norem?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě. „Ne, vůbec ne. Konfrontuju se s grázlami dřív než ostatní. Jakmile jsem se o tom dozvěděl, rozhodl jsem se, že tomu udělám přítrž. Řekl jsem o tom lidem, se kterými dělám, jednoznačně mě podpořili.“ Odmlčel se. „Odměna je sto dvacet tisíc dolarů.“

„Nemám zájem.“

„Jo, vím. Jen ti chci ukázat, že tuhle záležitost bereme vážně. Těch sto dvacet tisíc dolarů by bylo pro tebe, o Adama bych se postaral osobně.“

Málem jsem na ten důležitý detail zapomněl. „Proč chceš poslat Adama právě do téhle akce?“ napadlo mě.

„Protože jsem tu Farmu dával dohromady.“

Tím, že dával Farmu dohromady, myslel tohle:

Několik měsíců předtím objednal majitel farmy, Karcher starší a křestním jménem Les, instalátorskou firmu, aby protáhla trubky z kuchyně do laminátové přístavby, kterou se syny postavil vedle hlavní budovy. Instalatéři se domnívali, že bude sloužit jako výrobní opíatů, takže se porozhlíželi po čemkoli, co by mohli ukrást. Nejvíce se soustředili na pachy. Dovedly je do další budovy v zadní části dvora, kde objevili něco, co připomínalo rozkládající se nahé tělo mladé ženy. Mouchy kupící se na těle však byly tak tlusté, že si nemohli udělat nezlomný názor.

Když se vyděšení instalatéři vraceli k dodávce, jeden z nich nakoukl oknem do Karcherovy kanceláře, kde uviděl skřípec. Vypadal, jako by ho někdo převezl ze středověké mučirny.

Instalatéři byli tak vyklepaní, až málem zavolali policii. Na poslední chvíli si uvědomili, co by bylo užitečnější, a předali informaci místní mafii. Odtud se novinka dostala k Locanovi. Kdyby člověk uvěřil Locanově historce – moc jsem se snažil –, ukázalo by se, co jsou Karcherovi zač, ačkoli Farma prodávala prvotřídní zemědělské produkty téměř dva roky.

Ne že by na tom tolik záleželo. Mafie chtěla Karchera oddělat. Buď někdo, kdo předtím nic netušil, prokoukl a rozhodl se k činu, nebo někdo usoudil, že cokoli, co stačí objevit parta trvale zfetovaných instalatérů, přinese mnohem víc starostí než užitku.

Buď jak buď, Locano se bleskově rozhodl, že mi tuhle věc přiklepne, abych pomohl Pornovi s iniciační zkouškou. Poslal instalatéry zpátky, aby dokončili zakázku, ovšem nařídil jim, aby prostor mezi hlavní budovou a přístavbou nevyzdívali, ale použili karton.

Instalatéři prý zpevnili karton voskovým papírem, aby se po natření nekroutil. Zakrytý prostor byl beztak nízko u země a nebyl zevnitř vidět, takže ho Karcherovi nemohli objevit. Jakmile se Porno a

já dostaneme do přístavby, snadno pronikneme do hlavní budovy a zastřelíme Karchera a jeho syny ve spánku.

Locano dokonce vymyslel plán, jak se do přístavby dostaneme. Kluk, který každý týden vozil Karcherovi velkou objednávku zeleniny, souhlasil s tím, že nás tam za pět táců a menší výpomoc propašuje v nákladáku. Kluk i instalatéri tvrdili, že na farmě nejsou psi.

Jak jsem se k té zakázce nakonec dostal? To je pro mě dodnes záhada. Ještě nikdy jsem nekývl na plán, který vymyslel někdo jiný, natož abych do něj zatáhl ještě někoho, a v případě, kdy o plánu, který měl tolik proměnných, o nichž jsem nic netušil, vědělo plno lidí. Když si na tu akci vzpomenu, říkám si, že jsem měl tehdy nějakou obluzenou mysl. Anebo mám špatnou paměť, kdo ví.

Chtěl jsem Magdalenu a chtěl jsem vypadnout. Bylo mi jasné, že se to ani ono neobejde bez obětí. Kromě toho jsem se dost nenáviděl, a uvědomoval jsem si, že si svobodu, o Magdaleně nemluvě, ani trochu nezasloužím.

Možná jsem Davidu Locanovi pořád věřil. I kdybych mu nedůvěroval vzhledem k sobě, nepochyboval jsem o tom, že je dost chytrý a prozíravý na to, aby ochránil Porna. Musel jsem se spolehnout, že nikdo s Locanovými zkušenostmi by nás nehodil do jámy lvové.

Ani nemluvě do takové zpropadené jámy, jaká se z Farmy vyklubala.

Magdaleně jsem řekl všechno.

Musel jsem. Nemohl jsem se dívat na to, že mě miluje, i když mě vůbec nezná. To by bylo stejné, jako bych se díval, jak miluje někoho jiného, a nechal se požírat žárlivostí. Celou dobu jsem snil o jiném životě. I o jiné minulosti. Kéž bych mohl být obyčejný popelář.

Realita však byla jiná. Proto jsem jí o všem řekl. Sice jsem se strašně bál, že se na mě vykašle, ale nemohl jsem jinak.

Nedala mi kopačky. Celé hodiny probřečela a musel jsem jí pořád dokola vyprávět o lidech, které jsem zabil. Potřebovala slyšet, že to byli grázlové a s největší pravděpodobností by ve vraždění pokračovali. Jako by si sama před sebou potrebovala obhájit lásku ke mně.

Řekl jsem jí i o plánované vraždě Karchera a jeho synů na Farmě. Slíbil jsem, že pak už nezabiju nikoho, leda člověka, který by jí vyhrožoval. Když Farma mým přičiněním skončí, utnu Locanovi tipec a budu mít od něj pokoj. Musím to udělat, abych zachránil spousty lidských životů.

„Proč nezavoláte policii?“ zeptala se.

„To nejde,“ odpověděl jsem s větší jistotou, než jsem cítil.

„V tom případě bys to měl udělat co nejdřív,“ podotkla.

Myslela tím, že chce, abych měl tu hrůzu co nejdřív z krku, ona se o mě nemusela dál dělit s ďáblem a mohla mi začít odpouštět.

„Aby neumřely další dívky,“ dodala.

To byla ta nejhorší věc. Nemohl jsem podrýt Locanovu „důvěru“ a zavolat policii. Nějak mi ale nedocházelo, že každý další den znamená riziko pro řadu holek, které bych měl zachránit.

Pramení z toho, že když se člověk hodlá zachovat nelidsky, měl by aspoň přehodit svědomí na někoho jiného.

„Musí to proběhnout ve čtvrtek,“ řekl jsem jí. „Ten den totiž vozí Karcherovi zeleninu.“

Magdalena se na mě mlčky podívala. Nejbližší čtvrtek bude za čtyři dny. Za tak krátkou dobu se nestihneme připravit.

Porušil jsem další pravidlo a vešel jsem do neproniknutelné mlhy. Byl to jen jeden špatný krok z mnoha.

„Uděláme to už tenhle čtvrtek,“ rozhodl jsem se.

Dvě sestry, anesteziolog a já popadneme Squillantovo prostěradlo a přemístíme pacienta z pojízdné postele na operační stůl uprostřed místnosti. Nejde o to, že by Squillante byl extra těžký, ale operační stůl je tak úzký, že je třeba umístit pacienta přesně na střed, jinak spadne. Squillantovi beztak ustavičně padají paže dolů. Skočím pro područky, abych mu paže podepřel.

„Omlouvám se,“ pípne, když šroubuju područky ke stolu.

„Sklapněte,“ doporučím mu skrz ústenku. Squillante jako jediný člověk v místnosti nemá chirurgický oblek, ústenku ani čepici.

Anesteziolog mu do kapačky zavede první várku, kombinaci léků proti bolesti, samotné anestezie a látku narušující tvorbu paměťových stop. Poslední látka se podává pro případ, že by anestezie zabrala, ale analgetikum ne, a Squillante by strávil celou operaci při vědomí, ovšem nemohl by se pohnout. Aspoň si nebude nic pamatovat, takže se s námi nebude moct soudit.

„Budu počítat pozpátku od pěti,“ oznámí mu anesteziolog. „Až řeknu jedna, budete spát.“

„Copak jsem nějaký mrně?“ zlobí se Squillante.

Za dvě vteřiny spí jako nemluvně a anesteziolog mu zasunul do krku ocelový laryngoskop, zakřivený ve tvaru zobáku jeřába. Za pár okamžiků byla na místě i dýchací hadice a Squillante, jak anesteziolog podotkl, „si může užít plastový orální sex“. Anesteziolog zkontroluje přívod kyslíku, strčí Squillantovi něco do očí a přelepí mu zavřená víčka. Pak vloží Squillantovi hlavu do pytle, z něhož vykučuje jen dýchací hadice. Squillante vypadá jako mrtvola připravená na výuku mediků, protože i ona se několik prvních měsíců ukládá do pytle, aby nevyschla, než na ni přijde řada.

Odvezu Squillantovo opuštěné lehátko na chodbu. Zanedlouho ho někdo ukradne a podstrčí je dalšímu pacientovi. S výměnou prostěradla se patrně zdržovat nebude. Dobře, ale jak mám lehátko zabezpečit? Zámkem na kolo? Vrátím se a pomocí suchého zipu připevním Squillantovi ruce a nohy k úchyťům. Vypadá to jako v nějakém hororu. „Pouští se do toho stolu elektrika?“ prohodím. Někdo se zasměje. Dojdu pro podložku a vyklenu mu záda.

Sestra rozstříhne anděla a odhalí tím skutečnost, že mu šourek dosahuje až k polovině stehén. Připomíná zástěru. Sestra se natáhne pro elektrický holicí strojek, další sestra balí pacientovi nohy do něčeho, co připomíná nafukovací matraci. Pokud si potom někdo vzpomene a stiskne tlačítko, matrace se nafoukne horkým vzduchem a Squillante nám při operaci nepromrzne na kost.

„Pane doktore,“ osloví mě medik.

„Chcete se taky připravit na operaci?“ zeptám se.

„Ano!“

„Tak se jděte umýt,“ odpovím. Druhému medikovi oznámím: „Zjistěte střední smrtící dávku při defenestraci.“

Vzápětí požádám pomocnou sestru, aby mi vytočila doktora Přítele.

Přítel zvedne telefon po pátém zazvonění, je nějaký udýchaný. Namísto „prosím“ nebo jakékoli jiné přijatelné reakce vybafne: „Nejsem otec. Kecám. Tady Přítel. Kdo volá?“

„Brown,“ odpovím. „Váš pacient je skoro připravený.“

„Neříkal jste, že je připravený?“ podotkne Přítel jízlivě, když se konečně objeví na sále. Za ním přichází Stacey. I ona má masku a čepičku. Přítel má zvednuté ruce, hřbetem natočené dopředu. Kape z nich voda.

Squillante je připravený. Jen ho ještě nikdo nepřikryl.

Když se pacient před operací přikryje, znamená to, že se zakryjí všechny části těla kromě místa, kde se bude operovat. Většina chirurgů bývá u samotného aktu přikrývání přítomna, aby se třeba nestalo, že pacient omylem leží na břiše.

Většina chirurgů však nechodí na operaci v gumovkách až ke kolenům. Na rozdíl od Přítele. To nebude dobré znamení.

Jo, mimochodem, mytí rukou, které právě Přítel absolvoval a které jsem konal tři čtvrtě hodiny před ním, je nejlepší část operace. Dochází k němu v chodbě. Bokem strčíte do ocelového umyvadla, abyste pustili vodu. Navzdory chladnému vzduchu okamžitě teče vzorně horká voda. Otevřete balíček s houbičkami s roztokem, který vyndáte ze zásobníku (houbičky jsou napuštěné jódem nebo osmisla-
bičným syntetickým sterilizačním přípravkem, který vyrábí Martin-

Whiting Aldomed – rozhodnutí je na vás, ale jód smrdí trochu líp), umyjete si špínu z rukou a zpod nehtů. Vždycky se musíte mýt směrem nahoru, od konečků prstů k loktům, a voda vám nesmí stékat zpátky na prsty. Mytí má trvat pět minut. Běžně jsou to tři minuty a připadáte si jako na dovolené, pohoda. Vypnete vodu. Houbu necháte v umyvadle. Příštích několik hodin nebudete totiž dělat *vůbec nic* podřadného.

Právě teď se nás pět umytých osob na operačním sále – doktor Přítel, sálový zdravotník, instrumentář, můj medik a já – doslova nemůže poškrábat na zadku. Dokonce nesmíme zvednout ruce nad úroveň krku, ani je svésit pod úroveň pasu, a podobně se nesmíme dotknout ničeho, co není modré.³⁸

Doktor Přítel si utře ruce do modrého ručníku, následně předvede taneček, při němž prostrčí ruce rukávy papírového pláště, který mu drží sálový bratr, poté si navlékne rukavice a pak strhne z přední části pláště kartonovou kartičku (dotýká se pouze modré poloviny), tu podá pomocné sestře. Ta kartu uchopí a vy se jednou otočíte dokola, aby se uvolnila šňůrka pláště a mohli jste ji uvázat. Přítel dělá, co může, aby při tom rituálu vypadal znuděně, ale nebaštím mu to. Nejspíš si to vždycky užívá jako poprvé.

„Vezmu si drátěnky,“ oznámí. Instrumentářka otevře balíček s drátěnými rukavicemi a položí je na velký modrý stůl instrumentářky. Přítel si je vezme a oblékne si je přes gumové rukavice.

Třeskne klouby prstů o sebe. „Ještě pár Dermagelů.“ Mrkne na mě. „Riziko přenosu HIV Pacient měl prstýnek na malíčku. Podle mých vlastních pravidel si gayové zaslouží drátěnky.“

Sálový bratr, malý Filipínek, protočí panenky v sloup.

„Ale nepovídejte,“ ozve se Přítel. „Dotkl jsem se vás? Tady je zakázáno používat slovo ‚gay‘? Tohle si vyřešte v osobním volnu, teď se pusťme do práce.“ Otočí se na pomocnou sestru a prohodí: „Constance, pusťte hudbu, prosím.“

³⁸ Nabízí se logický paradox, podle něhož by mělo být všechno modré na operačním sálu sterilizované, jenže naše oblečení, které je sice taky modré, bylo od posledního praní alespoň jednou v rychlém občerstvení. Co k tomu dodat? Věda není dokonalá.

Sestra přejde k reproduktoru na vozíku a zanedlouho zpívají U2 o tom, jak Martina Luthera Kinga zastřelili čtvrtého dubna brzy ráno. Martin Luther King byl však zastřelený večer, i kdybyste se řídili dublinským časem, jenže album největších hitů U2 patří k medicíně a člověk si na to zvykne. Pouští si je každý chirurg-běloch nad čtyřicet. Naučíte se být vděční za Coldplay.

Sálový bratr a já rozložíme na Squillante modrý papírový přehoz a protrhneme papír nad pupkem. Na odhalenou pokožku přiložíme polymerový čtvereček napuštěný jódem. Rozlije se po kůži.

Přítel mezitím pochoduje kolem stolu se sešíváčkou a přišije papírový přehoz k pacientově pokožce. První setkání se sešíváčkou na operačním sále je pořádný šok, ale způsobená škoda je vzhledem k poškození v důsledku operace minimální.

Stoupenci staré školy na to přísahají. A lidé, kteří chtějí být jako oni, tedy také přísahají.

Přítel dokončí úkon. Na operační sál se vrací můj druhý medik a zašeptá mi: „Střední smrtící dávka při defenestraci je pět pater, pane doktore.“

Střední hodnota smrtící dávky znamená, že v padesáti procentech způsobí daný podnět smrt. Defenestrace znamená vyhození z okna. Student mi tedy sděloval, že když z pátého patra vyhodíte sto lidí, polovina z nich přežije.

„Do háje,“ ulevím si. Porna jsem vyklopil ze šestého patra. Jaká je smrtící dávka o patro výš? Proč mi nikdy nic nevyjde? „Jaká je nejčastější příčina smrti?“ zeptám se.

„Ruptura aorty,“ odpoví medik.

„Díky.“ Aorta je naše největší tepna a v podstatě představuje dlouhý hubený balonek, který pedofilové kroutí do podoby líbivých zvířátek.³⁹ Vzhledem k tomu, že je ten balonek plný krve, je pochopitelné, že při nárazu praskne. „Co dál?“ vyzvídám.

„Poranění hlavy a krvácení z natržených orgánů,“ odpoví medik poslušně.

„Slušná práce,“ pochválím ho.

³⁹ Podle všeho doufají, že nepříjemně pískavý zvuk odežene rodiče.

Přemýšlím jako zběsilý. V puse se mi nahromadí žluč. Pusu mám plnou žluči tak půl hodiny, protože jsem tehdy spolkl poslední čtyři Moxfany. Přinejmenším jsem plný energie.

„Laborka obsahu té stříkačky ještě není hotová,“ dodá medik.

„Nedělejte si s tím starosti,“ mávnu rukou. No jo, předloktí mi pulzuje, ale vzorek pana Zadka je dávno v koši. Pokud se vůbec do laboratoře dostal. Přidělal by totiž pět minut práce hned několika lidem.

„Jdeme na to,“ zavelí Přítel. Dokopá kovový schůdek ke Squillantovu pravému boku a vystoupí na schod. Medik dokope schůdek o kousek dál. Postavím se k levému boku pacienta. Instrumentář už stojí na schůdku v čele stolu a má připravené podnosy na otočných ramenech držáku.

„Tak, vážení,“ osloví nás Přítel. „Pacient už absolvoval SPZPP. Určitě bychom se k němu kvůli tomu rádi chovali co nejlíp, podobně jako by byl polda a my makali v drive-thru. Jenže my nepracujeme v drive-thru, jsme profíci.“

„Co znamená SPZPP?“

„Soud pro zanedbání povinné péče,“ odpoví Přítel. „Před devíti roky dostal odškodné.“⁴⁰

Jsem rád, že se medik zeptal, protože mi taky nebylo jasné, o co jde. Navíc se nemůžu soustředit. Moxfane mi právě navodil hodně divný pocit. Připadalo mi, jako bych ztratil vědomí, ale jen na tisíci-nu sekundy.

„Señore?“ houkne Přítel.

Ten nepřijemný pocit radši setřesu.

„Fixu,“ houknu.

⁴⁰ Lidé si myslí (a jejich právní zástupci je v takovém názoru ochotně podporují), že soud pro zanedbání péče je akce bez rizika, protože se devadesát procent případů vyřeší ještě před zahájením soudního procesu. Problém je, že soudem se nedá jen vyhrožovat, protože ve většině států nařizuje zákon o osobní újmě tak malý trest (například v New Yorku je to dva a půl roku), že vás nebude brát žádná pojišťovna vážně, dokud nepodáte trestní oznámení a nepodepíšete místopřísežné prohlášení. V tom okamžiku si navíc potvrzujete doživotní nálepku ustěžovaného a patrně i hádavého potíziisty, anebo (především z pohledu zaměstnavatelů, kteří jsou primárními příjemci těchto údajů) skutečně nemocného člověka.

Za vteřinku se mi v ruce ocitne propiska se sejmutým víčkem. Netuším, jestli víčko sundal sálový bratr a podal fixu instrumentáři neuvěřitelně bleskovým pohybem, anebo jsem na chvíli odpadl a pár vteřin mi uniklo. To je jedno, stejně mě z toho mrazí.

Upřu zrak na Squillantovo břicho. Předpokládám, že řez povede svisle, protože jediné případy, kdy jsem byl svědkem příčných řezů, byly císařské řezy. Netuším, jak dlouhý ten řez bude, ani kde by měl začínat.

Zamávám propiskou ve vzduchu nad prostředkem břicha, jako bych se rozhodoval, až se Přítel vzdá a podotkne: „Tady to bude dobré, hlavně už něco dělejte.“ Z daného místa narýsuju čáru, která vede těsně pod žebra až ke stydké kosti. Pupek obkroužím. Rozřezaný pupík se totiž zatraceně špatně napravuje.

Vrátím fixu instrumentáři a zavelím: „Skalpel.“

Ten den, kdy jsme s Pornem vyrazili na Farmu, nás kluk ze zeleniny vyzvedl u benzinky asi patnáct kiláků odtud. Byli jsme domluvení na půl třetí odpoledne. Dorazil jsem na místo v šest ráno, abych zmapoval poldy. Odpoledne přijel ten kluk, šel k telefonnímu automatu a čekal, až zavolám. Došel jsem k němu, postavil se za něj a položil mu levé předloktí přes hrud'. Popadl jsem ho za bradu. Ztuhl.

„Všechno v pohodě,“ uklidňoval jsem ho. „Klidně si vydechni, ale neotáčej se a nekoukej na mě. Přesně takhle to bylo naplánovaný.“

„Jo, jistě,“ pípl kluk.

„Teď tě pustím. Jdeme k autu.“

Nastoupili jsme. Sedl jsem si hned za něj. „Nech okýnko stažený a vynuluj kilometrovník. Až ujedeme deset kilometrů, řekni mi.“ Poté jsem se přemístil na korbu a sedl si zády k řidiči. Nohama jsem se zapřel o bedny se zeleninou. Měl jsem kšiltovku „U MASS“, mikinu s kapucí, kterou jsem si předtím natáhl na hlavu, a dlouhý kašmírový kabát. Chtěl jsem vypadat jako neidentifikovatelný houmle-sák.

Zatočili jsme na prašnou cestu a kluk na mě zavolal, že máme za sebou skoro deset kilometrů. Upozornil jsem ho, aby zpomalil. Před námi se z lesa vynořil Porno. Byl oblečený stejně jako já, ale nevy-padal tak hrozně. Připomínal mi Araba. Celkem slušně zamaskoval ukradené auto, zahrabal ho do roští u silnice.

Podal jsem mu ruku a pomohl mu nahoru. Namáčkli jsme se na levou stranu korby, protože bezpečnostní kamera byla vlevo. Cesta byla pořád horší. Porno se na mě lepil a hřál mě jako teploučká deka.

Dojeli jsme k bráně. Zaslechli jsme hučení elektrického plotu. Za chvíli se z reproduktoru ozval mužský hlas: „No, kdo je tam?“ Zněl jako nosový hlas George Bushe, který se stal v Americe mezi otrávenými bělochy neobyčejně populární.

Řidič odpověděl: „Tady Mike, jedu z Cost-Barn.“

„Vykleš se, ať tě vidím.“

Mike se nejspíš vyklonil. Ozval se elektrický motůrek a brána se hlučně otevřela. Pokračovali jsme. Postřehl jsem, že horní část plotu lemoval ostnatý drát ohnutý *dovnitř*.

Nákladník chvíli nadsakoval do kopce, pak opět zastavil. Kluk vystoupil a otevřel korbu. Dělal, co mohl, aby se na nás nedíval, a jakoby nic vyndal bedny s velkými konzervami potravin a lahvemi čisticích přípravků. Vypadal nervózně, ale zase ne tak moc, jak jsem se předtím bál.

Jakmile nám zmizel z dohledu, vzadu jsem seskočil z korby. Porno za mnou.

Přední stranu domu lemovaly dřevěné překrývající se dřevěné desky. Vpředu jsem viděl čtyři okna, dvě napravo a dvě nalevo od vchodových dveří. Další dvě byla v patře. Po levé ruce jsme měli zelenou budovu, do níž měli Locanovi instalatéři natáhnout vodu. Zadní strana nákladního vozu byla natočená přímo k budově, abychom měli únikovou cestu o několik metrů kratší.

Řidič stiskl zvonek. Rozběhl jsem se k domu a zastavil se u krajního okna. Opřel jsem se zády o zeď. Porno ztěžka přistál vedle mě. V tom okamžiku se otevřely dveře. Otráveně jsem přitiskl ukazovák ke rtům. Porno zdvihl palec na omluvu. Kluk vešel dovnitř a my se rozběhli kolem domu dál.

Přicházela část, při níž mohly nastat největší problémy. Postranní část domu měla taky dvě okna dole a dvě nahoře, stejně jako na čelní straně. Jediný rozdíl bylo zadní okno v přízemí, na jeho místě totiž začínala přístavba. Vcházelo se do ní zezadu. Museli jsme přístavbu oběhnout, což znamenalo, že se ocitneme na ráně a několik vteřin nás může zahlédnout kdokoli, kdo by stál u oken na té straně.

Rozhodli jsme se, že nebudeme tolik riskovat, a v podřepu proběhneme podél domu. Pocit, že se na nás někdo dívá, byl hodně silný, ale předem jsem varoval Porna, aby nekoukal napravo ani nalevo a mazal. Navíc jsem věděl, že lidi můžou spatřit prakticky cokoli a následně sami sebe přesvědčit, že nic neviděli. Naopak lidské tváře bývají nezapomenutelné, protože polovina zrakové mozkové kůry začne makat jako šílená, jakmile narazí na obličej. Proto jsme běželi k přístavbě se sklopenou hlavou, a netušili jsme, jestli nás někdo viděl, nebo ne. Odtáhl jsem dvě prkna, abychom se protáhli dovnitř.

Vnitřek přístavku byl zelený, protože strop byl stejně průsvitný jako stěny. Vstup byl zakrytý jen modrou látkou zataženou přes vchod. Ze stěny sousedící s hlavní budovou koukala trubka. Přesně tak jsme byli domluvení. Na zemi stála ocelová baterie, z níž vedla vodovodní hadice. Na zablácené podlaze jsem zahlédl odtokový kanálek.

Opatrně jsem vykoukl ven. Prostor za domem byl dlouhý asi tři sta metrů. Zakončoval ho plot s ostnatým drátem. Uviděl jsem několik piknikových stolů a vybetonovaný prostor na grilování. Zhlédl jsem roh další přístavby z umakartu. Napadlo mě, jestli tam našli tu mrtvou dívku.

Nepátral jsem po tom, co to bylo za holku, jak se jmenovala a odkud přišla. Přišel jsem udělat svoji práci, nechal jsem se přemocť řečmi. Mohl jsem jen doufat, že před samotnou vraždou narazím na přesvědčivá fakta.

Bouchla zadní dvířka korby, mladík nastartoval a vzápětí na něj promluvil nějaký muž hlasem, který zněl naprosto běžně. Usoudili jsme, že nás nikdo neviděl.

Znamenalo to, že nejtěžší část jsme měli mít za sebou. Čekala na nás ta nudná část, dvanáct hodin čekání, než budeme moci projít dírou ve zdi a zastřelit dva lidi. Přešel jsem ke kohoutku a sedl si na zem. Pod sebe jsem strčil cípy svrchníku.⁴¹

Porno zůstal stát, chodil sem a tam a za pár minut jsem si připadal docela trapně. Připadalo mi, jako bych měl mít suprovou práci v kanceláři jak ze škatulky, ale když za mnou přijde synek, vidí, že jsem tlachal, celý den a celou noc prosedím někde v blátě a pak se vkradu do domu cizích lidí, jen abych je trefil do hlavy.

Začal jsem přemýšlet, jak se vlastně stalo, že se můj život vydal tímhle směrem.

Vždyť byly doby, kdy jsem četl knížky a choval jsem veverku.

„Pietro,“ zašeptal Porno a zatřásl se mnou. „Potřebuju...“

S tím se muselo na dvanáctihodinové čekačce počítat. Jenže my tam byli teprve pět minut.

„Tos nemohl jít v lese?“ zasyčel jsem.

⁴¹ První pravidlo z *Příručky nájemného vraha*: nikdy se nesnaž ušetřit oblečení.

„Vždyť jsem byl,“ opáčil.

„Tak jdi, no,“ mávl jsem rukou.

Porno si stoupl do rohu a rozepnul si kalhoty. Jakmile moč začala stékat po umakartu, ozvalo se rachocení, jako by někdo bubnoval na ocelový bubínek. Porno přestal.

Rozhlédl se. Zkusil pár kapek do bláta těsně před zeď. Ozvalo se cákání. Zase přestal. Začínal se tvářit zoufale.

„Klekní si,“ doporučil jsem mu.

Porno zkoušel různé pokleky a kleky a nakonec si lehl na bok do bláta a močil na zeď kývavými pohyby, jako by se ovíval vějířem.

Dělal mi starosti. Porno byl dost imunní vůči studu jako většina lidí z branže, ale i ten měl určité hranice. Cesta od studu ke vzteku je navíc zatraceně krátká.

Porno našťěstí oklepal penis a jen houkl: „Sakra, doufám, že FBI neumí zjistit DNA z moči.“⁴²

Za pár vteřin dodal: „Do háje. Koukni.“

Přešel jsem k němu a podíval se. V zelenkavém světle nebylo nic moc vidět. Přesto byly všude na zemi patrné otisky podrážek. *Všude* – i tam, kde jsem seděl.

Byly to boty dospívající holky. Vlastně dospívajících holek.

Sice to nebyl pádný důkaz, ale každopádně to bylo víc než podezřelé.

Vzápětí se otevřely vchodové dveře hlavní budovy a ozval se chlapecký hlas: „Tati, pustím psy, jo?“

Vzhledem k tomu, že se některé věci odhalují neuvěřitelně pomalu, je zarážející, že se jiné věci objasňují nečekaně rychle. Bleskově nám došlo, že když jsou psi zavření kvůli instalatérům a dodavatelům, budou to asi pěkné bestie.

Po vlně nereálnosti a šoku přišel vztek. Dostal jsem se sem, takže si musím poradit tak, abych se dostal i odsud.

⁴² Za běžných okolností neumí, protože zdravá moč neobsahuje buňky.

A pokud z vás padá tolik buněk, že by je dokázala z bláta vylovit i tak špatná laborka jako u FBI, bude strach z vězení patřit k vašim nejmenším obavám.

Z jedné kapsy jsem vylovil zbraň, ze druhé tlumič a se sotva slyšitelným cvakáním jsem zbraň připravil k okamžitému použití. Na stěně se vzápětí objevila silueta dvou obrovských dobrmanů.

Později jsem zjistil, že se jim říkalo „královští dobrmani“. Vznikají křížením dobrmana s dánskou dogou, pak se kříží zase zpětně, až z dánské dogy zbude jen velikost. „Ksakra,“ klel jsem jako dlaždič.

Stejně jako všichni normální lidé mám rád psy. Psa rozčílíte mnohem obtížněji než člověka. Fakt. Jenže v tu chvíli nám bylo jasné, že je musíme zabít.

Psi začali čenichat kolem rohu zdi, kam si předtím Porno ulevil. Pak jeden z nich začal strkat do prken. Druhý se zastavil a začal vrčet.

Vchodové dveře se zabouchly. Znamenalo to, že člověk, který do nich strčil, je buď venku, takže ho musíme fofrem umlčet, anebo zašel dovnitř, takže by nemusel z toho, co se bude dít, nic slyšet.

Každopádně jsme museli zasáhnout.

Pes stojící dál trochu štěknul. Byla to předehra štěkání. Přes prkna jsem ho dvakrát střelil do hlavy. Pes se skácel na záda. Poté jsem dvakrát střelil do hrudi toho druhého. Padl na všechny čtyři a kníkal.

Rychle jsem doplnil zásobník a současně poslouchal dění kolem. Tlumič sice rány ztišil, jenže výstřely rozezvučely umakart a pořád drnčel. Díry po kulkách měly sežehnuté hrany jako opálená látka.

Vchodové dveře se zase otevřely.

Tentýž chlapecký hlas zavolal: „Ebay! Xeno!“

Přešel jsem k východu z přístavby v zadní části budovy.

„Ebay!“ ozvalo se znovu, tentokrát blíž.

„Oddělám ho,“ zasyčel Porno.

„Ne!“ zasyčel jsem varovně.

Jenže Porno se přesto rozběhl ke stěně přístavby. Zbraň měl namířenou před sebe.

„Ne!“ zařval jsem.

Bylo to jako zpomalená scéna z akčního filmu. Porno vši silou vrazil ramenem do umakartu ve spoji. Desky povolily a Porno vzniklým otvorem ve tvaru V vystřelil. Stěna se vzápětí pružně vrátila zpátky a odmrštila Porna doprostřed místnosti.

Ve filmu by se ale trefil. A taky by si nezapomněl připravit tlumič.

Výstřel zněl jako srážka aut, při které je člověk v kufru jednoho z nich. Vystřelil jsem z přístřešku a řítil se k přední části přístavby. Málem jsem skočil do tratoliště psí krve. Viděl jsem, jak se zabouchly vchodové dveře domu. Nestihl jsem to.

„Dostal jsem ho?“ zeptal se Porno. Přišel za mnou.

„Neřekl bych,“ odušil jsem. „Vběhl do domu.“

„Zatraceně. Co budeme dělat?“

My? Naplánoval jsem tuhle pitomost já?

„Jdeme na to,“ rozhodl jsem.

Za domem se nevyznáme a v domě taky ne. Kromě zamaskované díry ve zdi se tam ti chlápci vyznají podstatně lépe, než by se to kdy povedlo nám.

Vběhl jsem do přístavby. Rozkopl jsem zeď kolem kohoutku a odházel natřený karton.

Díra byla až směšně malá, příčně měřila tak šedesát centimetrů. Navíc až poté, co jsem násilím ohnul vodovodní potrubí z cesty.

Měl jsem co dělat, abych se do díry vmáčkl. Hlava šla první. Když jsem vlezl dovnitř, tělem jsem zaclonil veškerý přívod světla. Nahmátl jsem trubky na straně a posunoval se do útrob pachu plísňe.

Tváří jsem shodil hromadu poloprázdných plastových lahví. Vzápětí jsem ucítil chlór a jar. Málem jsem se rozesmál.

Otevřel jsem dvířka skříňky a vysoukal se zpod kuchyňského dřezu.

Světlo bylo oslepující. Na jedné straně jsem zahlédl široký sporák a na druhé řeznický špalek. Rychle jsem vstal.

Řeznický špalek nebyl žádný módní výstřelek na efekt, byl potřísněný zaschlou krví a k němu byl na jedné straně připevněný obrovský mlýnek na maso. Na každé straně špalku stála žena. Obě na mě vytřeštěně civěly.

Jedné bylo asi padesát, druhé asi polovina. Obě se tvářily jako člověk, který měl všechny kosti na tváři zlomené aspoň jedenkrát a současně se musel obejít bez lékařské asistence. Starší žena vypadala podstatně hůř.

Obě byly ozbrojené. No, tak trochu. Starší žena držela v obou rukou nůž a druhá popadla těžkou železnou mřížku ze sporáku. Obě vypadaly pořádně vyděšeně.

Namířil jsem na ně zbraň a pomohl Pornovi vstát. „Opatrně,“ upozornil jsem ho. „Máme dvě divačky. Nestřílej na ně, jo?“

Jakmile je spatřil, okamžitě na ně zamířil. „Divačky?“ zděsil se. „Vždyť jedna má nůž.“

„Nasad' si tlumič,“ doporučil jsem mu. „Kde jsou ty holky?“ zeptal jsem se žen.

Mladší ukázala na podlahu. Starší jí začala nadávat, ale když si všimla, že se na ni dívám, zmlkla.

„Ve sklepě?“

Mladší přikývla.

„Kolik je kromě nich v domě lidí?“

„Tři,“ pronesla ochraptělým hlasem.

„Včetně vás dvou?“

„Kromě nás.“

„Vy jste od policie?“ zeptala se starší žena.

„Ano,“ ujistil jsem ji.

Mladší vydechla. „Díky bohu.“ Rozplakala se.

„Musíme jít,“ oznámil jsem Pornovi. Podíval jsem se na ženy. „Zůstaňte tady. Jestli se pohnete, zabijeme vás.“

Nebylo to moc policejní, ale budiž. Vycouval jsem do chodby s kobercem, otočil se a pádil dál.

Chodba byla nepříjemně úzká, pod stropem byly navíc police se vším možným od starých spacích pytlů po staré stolní hry. Chodba dvakrát zahýbala. Ucítil jsem cigaretový kouř. Na konci chodby byla korková nástěnka se zažloutlými fotkami z rodinné dovolené a nejspíš i milostných aktů, ale nebyl jsem si jistý a nezastavoval jsem, abych se podíval.

Z chodby se vcházelo do zaneřádné haly. Na jedné stěně byly nám známé vchodové dveře. Z haly vedly další dvojce dveře a taky schodiště do patra. Po mé pravici nebyly pořádné dveře, ale jen klenutý průchod, zato ty druhé byly opravdové. Jenže zavřené. Doběhl mě Porno.

Namířil jsem zbraň na klenutou chodbu a pak na galerii v prvním patře. Zády jsem nacouval k zavřeným dveřím, podřepl a otevřel je.

Byla to šatna plná gumovek. Zase jsem zavřel.

Mezi šatnou a hlavními dveřmi byl na stěně obrázek Ježíše. Působil jako pěst na oko. Šel jsem se na něj podívat. Bylo to dálkové ovládání na interkom a příjezdovou bránu.

Napadlo mě, že bychom prostě mohli vzít roha. Otevřeli bychom bránu a vypadli ven, na druhou stranu plotu.

Museli bychom však běžet přes neotevřenou plochu a s tím ti druzí nejspíš počítali. I kdybych to zvládl, s Pornem jsem počítat nemohl. Naznačil jsem mu, aby šel za mnou, a prošel jsem klenutým průchodem.

Ocitli jsme se v místnosti v pravém předním rohu budovy. Přikrčili jsme se pod okno jako předtím. Opatrně jsme vykroukli ven oknem na druhé stěně. Viděli jsme na přístřešek. V místnosti byla televize s velkou obrazovkou, gauč, vzpěračská lavička a police s medailemi a trofejemi, podle motivů za skateboarding. Nad pohovkou byl zarámovaný plakát Arnolda Schwarzeneggera z jeho kulturistické éry.

Když jsem si prohlížel vybavení, koutkem oka jsem zahlédl pohyb za oknem. Vrhł jsem se k zemi a strhl s sebou Porna.

Byl to vysoký hubeňour. Přicházel z přístavby a mířil k hlavnímu vchodu. Rázoval krokem, který si člověk osvojí buď v armádě, nebo při sledování akčních filmů. V rukou držel hliníkovou zbraň na rozhánění nepokojů a mířil jí na přístavbu.

„Padejte dozadu!“ křikl. Asi myslel prostor za přístavbou.

Měl divný hlas. Kromě toho byl vyhublý na kost. Tváře a čelo měl poseté pupínky, jaké vidíte i na pět metrů.

Kristepane, lekl jsem se. Vždyť mu není víc než čtrnáct.

Zvedl jsem hlavu právě včas, abych srazil Pornovu zbraň. Nad mojí hlavou totiž namířil na kluka a chtěl ho dostat.

„*Co blbneš?*“ rozčílil se.

Strhl jsem ho na zem. „Nestřílej, dokud mi o tom neřekneš, nestřílej do skla, když ho mám před ksichem a když objekt s někým mluví, počkej, až zjistíš, kdo to je. Hlavně nezabíjej děti. Jasný?“

Do očí se mi nepodíval. Znechuceně jsem ho strčil do zad. „Ne abys vstal,“ pronesl jsem znechuceně.

Ozval se mužský hlas: „Randy, zkoukni to!“ Zněl jako hlas z reproduktoru u brány.

Vzápětí se ozvala palba z automatické zbraně. Mířila přímo na zeď, za níž jsme se schovávali. Zakryli jsme si uši, ale současně se snažili mít připravené zbraně.

Nadzdvihl jsem se, abych nakoukl ven.

Přístavba byla pryč. Rozcupovaný umakart se skácel k zemi jako domeček z karet. Vypadalo to, jako by uprostřed vybuchla puma. Koukl jsem z okna na stejné straně, kde byl východ. Spatřil jsem kluka se zbraní, stál asi metr ode mě a koukal jsem na něj z profilu. Kdyby se podíval dovnitř, asi by mě uviděl. Neudělal to. Vydal se k bývalé přístavbě.

Přidali se k němu další dva muži. Jeden z nich byl asi osmnáctiletý nebo devatenáctiletý. Měl kalašnikova.

Druhý muž byl zhruba ve středním věku a tvářil se krvelačně. Měl baseballovou kšiltovku a letecké brýle s netónovanými skly. Měřil zhruba metr pětasedmdesát a na první pohled oplýval takovým tím tvrdým tukem, o kterém se toho na medicíně moc nedozvíte, zato se s ním v práci vydatně setkáváte u chlápků, kteří si oblíbili barové rvačky. Nesl cosi jako řetězovou pilu, ale namísto čepele jsem zahlédl kulomet. Z celé té věci se kouřilo. Nic takového jsem v životě neviděl.⁴³

Oba muži i ten kluk kopali do rozvalin přístavby. Po chvíli si nejstarší z nich všiml díry v domě. „Zjevně jsme je nedostali,“ zařval. Došlo mi, že ani jeden z nich nemá ochranná sluchátka na uši.

Pochopil jsem, že co nevidět popojdou blíž k domu. V takovém případě bychom se museli vyklonit z okna a zastřelit je.

Porno klečel vedle mě a pronesl: „Musíme je zastřelit.“

Měl pravdu. Dospěl jsem k taktickému rozhodnutí. „Vezmi si toho tlust'ocha, já se postarám o kluky.“

Dali jsme se do toho. Okno vzalo za své.

⁴³ Pro fanoušky zbraní: z té věci se vyklubala šedesátka GE M134, „motorová zbraň“ Predátor. Používaly se v ní prázdné uranové projektily, které bylo možné sehnat asi jen v Číně.

Chtěl jsem střelit oba kluky do nohou – v ideálním případě do holeně nebo lýtky – a počítal jsem s tím, že táta je tak tlustý, že ho Porno nemůže minout.

Problém byl v tom, že *já* se nemohl střelit. Ono trefit někoho do nohy není zas tak jednoduché. Než jsem trefil staršího Karcherova kluka do holeně a mladšímu ustřelil nohu, vystřílel jsem skoro celý zásobník.

Porno nakonec vystřílel úplně celý zásobník, ale starého Karchera netrefil ani jednou. Karcher se naštval a šel po nás tou motorovou pilou.

Strčil jsem do Porna, aby couvl, a okamžitě se ozval už známý řev. Kolem nás mizely kusy zdi, u níž jsme se krčili, jako by někdo mávl kouzelným proutkem a bylo to.

Kolem nás se vznášel prach z omítky, lítaly šrapnely a nebylo nic vidět. Porno se mi vykroutil ze sevření a někam zmizel. Přikrčil jsem se a mazal od mizejícího rohu budovy. Schoval jsem se za rozbořenou zeď. Rozkašlal jsem se a současně si uvědomil, že skoro nic neslyším.

Po nějaké době, nevím přesně po jaké, se domem začal prohánět listopadový vítr a vyčistil vzduch. Zdi v přední a postranní části domu byly prakticky celé pryč. Chyběly i velké kusy stropu, bylo vidět až do ložnice. Ze zbytku jedné zdi crčela voda z prasklé trubky. Viděl jsem až na druhou stranu haly. Obrázek Ježíše i kontrolky za ním byly nenávratně pryč.

Karcher stál u trosek schodiště. U nohou mu ležel Porno. Musel se přetočit na záda.

Porno pořád držel zbraň a právě ukazoval Karcherovi, že v ní nemá jediný náboj.

„Ted’ máš pořádný průšvih, kamaráde,“ zahřměl Karcher. Pochopil jsem, že se mu sluch vrací podstatně pomaleji než mně.

„Tebe si vychutnám, ty budeš umírat zatraceně pomalu. Sežereš se kus po kusu.“

Vysvobození je Kmotrem pro úchyly.

Pochopil jsem, že Karcherovi unikl zásadní fakt. My byli dva.

Pomalu jsem vstal a jednou ranou jsem mu prostřelil hlavu.

O tom, co se stalo pak, jste četli. Mohli jste vidět i rekonstrukce, dávali je v televizi.

Starší syn Corey, kterého jsem zasáhl do holeně, vykrvácel. Mladšímu Randymu jsem udělal tlakový obvaz a mohl to přežít, kdyby ho Porno nestřelil do hlavy, než jsem došel pro auto. Vítej v mafii, Adame „Porno“ Locano.

Když jsme naložili těla do kufru, vyšly ty dvě ženy a pozorovaly nás. Ta starší padla na kolena a začala naříkat, mladší jen upřeně zírala. V noci se části těch mrtvol ocitly v šesti dětských rakvích. Postaral se o to technik v ústavu soudního lékařství v Brooklynu. Dlužil mafii službičku za neúspěšné sázení na *Oscary*. Všech šest rakví bylo pohřbeno na hřbitově Potters Field pro neznámé a chudé lidi.

Před odjezdem z pozemku jsme našli co nejvíc ukrajinských dívek. Jednu jsem objevil na polici u Karchera v „kanceláři“. Nemohl jsem ji probrat a klidně bych ji odvezl do nemocnice, kdybych nevěděl, že ji tam policisté dopraví rychleji.⁴⁴

V patře, v ložnici jednoho ze synů, jsem objevil živou, svázanou dívku.

Naštěstí se ta místnost nenacházela nad obývánkem s tou velkou televizí. V přístěnku na pozemku jsme našli další dvě mrtvé, spoutané holky.

Do sklepa, kde byl zbytek dívek, se vcházelo zezadu. Větší smrad jsem zažil až pak na medicíně.

Zastavili jsme u benzinky a použili tentýž telefon, u kterého na mě čekal ten kluk. Zavolali jsme poldům a řekli jim, co a kde mají čekat. Locanovi jsme zavolali z mobilu. Když jsme se zbavili těl Karcherových, odjeli jsme domů, osprchovali se, Porno se opil a zfeťoval a já šel za Magdalenou.

Od začátku střelby jsme si s Pornem řekli sotva pár slov. Oba jsme byli z té události otřesení a stejně tak jsme oba věděli, že zastře-

⁴⁴ Asi by mělo být vyřčeno, že při důkladném okukování se dal na prknech police přečíst nápis **FOBI**", konkrétně na těch, která nebyla moc pokálená a zakrvácená.

lit zraněného čtrnáctiletého kluka stačí na to, aby se naše přátelství ocitlo v troskách. Na takovou věc se navíc nezapomíná.

Za dva týdny mě zatkli za vraždu dvou manželek Lese Karchera.

Instrumentářka mi podá drobný skalpel. Zlehka jím přejedu středem čerstvě nalajnovaného břicha. Barva, jódová vrstva a pokožka se rozskočí a vznikne asi třicetimetrová štěrbina. Na vteřinku, než se rána zalije krví, mi stěny břicha obalené tukem připomenou sýr. Vráťím skalpel sestře. Při téhle operaci ho už nebudu potřebovat. Skalpely sice řezou čistě, ale krvácení nezastaví.

Přítel pronese: „Svorku.“

Já pronesu: „Bovie a odsávačku.“

„Bovie“ je elektroauter, přístroj ve tvaru pera, z něhož na jednom konci vede kablík a na špičce je kovový proužek. Vypadá jako miniaturní bičík na dobytek, takže je velká škoda, že ho pojmenovali podle vynálezce Bovieho, a ne podle dobytky.⁴⁵

Bovie nejen řezá, ale i vypaluje, takže umí uzavírat cévy. (Mimo jiné za sebou zanechává proužek škaredě zuhelnatělého masa, proto se nepoužívá na řezání kůže.) Cílem je odsát krev z rány, rychle najít narušené žíly a spéct jejich zakončení. Musíte to udělat fofrem, protože po odsátí získáte na zmapování situace zlomek vteřiny. Pak je to zase jen samá krev.

Podám odsávačku medikovi, protože při nadměrném používání nebude vypadat tak hloupě jako někdo jiný. Jakmile odsaje krev, pátrám po vyskakujících kapkách krve, pak si jednu vyberu a snažím se ji vymýt elektrickým proudem, aby se za pár vteřin nerozprýštila.

Tímhle tempem bude operace trvat několik dní a navíc se moje vědomí a bezvědomí začíná střídat bleskovou rychlostí, jako bych ladil rádio a vlny se měnily každou tisícinu vteřiny. Z čela mi kape pot do Squillantovy rány.

Konečně se Přítel začne nudit a začne v ráně štrachat svorkou, která vypadá jako kleště z jehel. Chopí se tepen, které nevidím, takže nemusím dělat nic jiného, než se dotýkat boviem té svorky a uzavírat tak tepny vodivostí proudu.

⁴⁵ Přístroj, který vysokofrekvenčním elektrickým proudem permanentně uzavírá tepny, žíly a tkáně. (Pozn. překl.)

Když zastavíme krvácení, Přítel se zanoří do lepkavé membrány v dolní části rány a roztáhne čelisti svorky, čímž membránu roztrhne. Pak mi podrží pár dalších cév, abych je uzavřel.

Při té práci se podívá na instrumentáře, asi dvacetiletého černo-cha. „Takže na operačním sále se nesmí říkat slovo ‚gay‘, jo?“ prohodí. „Je tu nějak moc zranitelných lidí. Nejdřív musím požádat o povolení. Úplně jsem zapomněl, že se vždycky a všude musíme na všem dohodnout.“

Instrumentář neodpoví, proto se Přítel obrátí na mého medika. „Víte, co znamená kolaborativní medicína?“ zeptá se.

„Ne, pane doktore,“ odpoví.

„Znamená deset hodin nezaplacené všivé práce týdně. Těšte se na to, mládenče.“

„Ano, pane doktore,“ pronese medik zdvořile.

Přítel se opět podívá na instrumentáře: „Smí se tady říkat ‚černoch‘? Anebo si musím vymyslet jiné slovo?“ odmlčí se. „Co třeba ‚umělci dříve označovaní jako negři‘? To tady smím říkat? Nebo taky potřebuju svolení?“

Měl bych zdůraznit, že operační sály jsou kromě stavenišť poslední bezpečná místa na zemi pro sexisty, rasisty či kohokoli jiného s Tourettem a podobně. Hulvátí totiž učí takové lidi zachovat klid pod tlakem okolností. Kdyby sociologové chtěli v současné době zjistit, jak vypadala pracoviště v padesátých letech, měli by se vydat na operační sál.

„Co říkáte, Scotte?“ prohodí Přítel na adresu instrumentáře.

Scott ho přeměří mrazivým pohledem: „Mluvíte se mnou, pane doktore?“

„Jestli jo, tak ani nevím proč,“ odsekne Přítel. Odhodí zakrvácenou svorku rovnou doprostřed stolu s nástroji. „Hotovo, jdeme na to.“ Zanoří prsty do rány, nakloní se nad ní a rozevře ji doširoka, jako kdyby vybíral z obří kapsy v peněžence poslední drobné. Jsou vidět Squillantovy řepově rudé břišní svaly. Mezi nimi vede jasně bílý pruh. Povede tudý další řez, protože tím pruhem neproudí téměř žádná krev.

„Screening karcinomu negativní,“ zavolá Přítel na hlavní sestru, sedící u počítače. „Virchow-Troisierova uzlina taky není zduřelá, ale musíte mi věřit.“⁴⁶

Použiju bovie na bílý pruh.

„Budete postupovat podle japonských, nebo amerických směrnic pro lymfatické uzliny?“ zeptá se medik.

„To se uvidí,“ odpoví Přítel. „Jsme v Japonsku?“

„V čem spočívá rozdíl?“ zeptá se druhý medik.

„V Japonsku se celý den rýpou v uzlinách, aby provedli preventivní resekci,“ odpoví Přítel. „Mají tam totiž socializovaný systém zdravotní péče.“ Oddělí stejně vypadající pruhy svalů od sebe. „Retraktor,“ pronese. „Jsme tam.“

Instrumentář začne montovat retraktor, velkou smyčku, která se umísťuje do rány, aby ji udržel otevřenou.

Čekáme. Přítel se zatím podívá na nesterilního medika. „Nebojte, k nám se ty socializované žvásty taky dostanou co nevidět,“ ujistí ho. „Stacey, zkontrolovala bys mi pager?“

„Jistě, pane doktore,“ odpoví. „Kde ho máte?“

„V kalhotách.“

Téměř každý zrak v místnosti se sklopí. Stacey přejde k Příteli a poplácá ho po zadku.

„V přední kapse,“ usměrní ji.

Nejspíš jsem se už zmínil o tom, že chirurgické kalhoty i haleny jsou oboustranné. Zadní kapsy kalhot jsou vpravo venku a přední kapsy jsou vlevo *uvnitř*.

Stacey zajede Příteli pod halenu a zamíří k rozkroku. Přitom na mě mrkne a zatváří se, jako by dosáhla velkého vítězství.

„Nic tam není,“ pronese nakonec.

„*Tohle* jsme věděli už dávno,“ podotkne sálový bratr.

Všichni se rozchechtají. Přítel zrudne a pak nad úrovní masky zflekatí. Vytrhne instrumentáři retraktor z ruky a surově ho vrazí Squillantovi do břicha.

„Víte co?“ prohodí, když je hotový. „Nechte toho. Jdeme makat.“

⁴⁶ Téma: rakovina!

Přesně tak. Nějakou dobu neslyšíme nic jiného než pípání Squillantova EKG. Každé pípnutí mi připadá jako budík po nekonečně dlouhém spánku. Začíná mi cukat předloktí, v němž mám vzorek pana Zadka.

Každopádně postupujeme dál. Nejdřív se prodereme skrz Squillantova střeva. Každá smyčka střev má k ruce tenkou vrstvu tkáně, která ji zásobuje krví a tak dále. Ve výsledku po sobě střeva kloužou jako žraloci v nádrži, ale nemůžete je rozmotat jako lano. Musíte se jimi probírat jako kartami otočného telefonního seznamu.

„Opačný Trendelenburg,“ ozve se Přítel.⁴⁷

Opačný Trendelenburg nám pomůže odstranit střeva z cesty. Konečně se pracujeme ke Squillantovu žaludku.

Podobně jako u první fáze nespočívá náročnost zásahu v odstranění žaludku, protože takový aztécký kněz zvládne vyndat pět žaludků tak, aby mohl už v poledne sedět na duně. Hlavní výzvou je dostat krvácení pod kontrolu – je třeba najít a odříznout asi deset tepen, které vstupují do žaludku jako paprsky kola – a nenechat Squillanta vykrváčet. Přítel se chopí druhého bovie a začne se věnovat tepnám na své straně. Já pečuju zase o ty své.

„Vy jste ale srandovní sebranka,“ začne Přítel nanovo. „Kolik let praxe vlastně mám? Jedenáct? Patnáct? Se střední školou ještě víc. A na co? Abych trávil celé dny s bandou nevzdělaných troubů, vdechoval částice genitálních bradavic a sledoval, jak první polovina mého platu jde bývalce a druhou polovinu schlamstnou úředníci ve zdravotních pojišťovnách v Americe. No, vy ty částice taky vdechujete, o to nejde.“

Jeho pohyby začínají být nějaké trhavé. Anebo mi to tak jen připadá v tom rychlém sledu bdění a spánku.

„Na druhou stranu,“ naváže Přítel, „zachraňuju lidské životy, třeba jako tady toho primitiva s prstýnkem na malíku. Celý život se cpe hovězím, kouří jako fabrika a dřepí na zadku.“

⁴⁷ „Obrácený Trendelenburg“ znamená, že pacient má nohy níž než hlavu.

„Trendelenburg“ znamená, že nohy jsou výš než hlava. Žádný chirurg na světě by ani za nic neřekl „nohy výš“ nebo „hlavu výš“. To je pro případ, že vám nebylo jasné, proč vaše operace slepého střeva trvala čtyři hodiny.

„Šití,“ ozvu se a začnu podvazovat větší arterii. Steh mi praskne v ruce. Požádám o další nit.

„Ten zpropadený trh s hovězím a připitomělý pojišťovny,“ zuří Přítel. „Al-Cowda a teroristi z pojišťovny. Kvůli nim mám ze života peklo a jiní se flákají. Vsadím se, že takový tabákový průmysl je bez potíží. Nepochybuju o tom, že plno věcí, které jsem nikdy nedělal, je fajn zábava. Třeba když jsem studoval medicínu, vy jste se courali v parku, kouřili trávu, poslouchali Marvinu Gaye a rozdávali si to mezi sebou.“

Tentokrát utáhnu steh opatrněji. Drží. Překvapuje mě, jak rychle se mi připomněla staříčká dovednost, zvlášť když mi prsty jedné ruky začínají tuhnout. Asi platí, že všechno, co vás někdo naučí dělat nejprve na noze mrtvého prasete, pak na noze mrtvého člověka a posléze na noze živého člověka, se vám nejspíš vryje do paměti natrvalo.

„Šití,“ ozve se i Přítel. Instrumentář mu podá nit, ale ta se zamotá Příteli mezi prsty. Přítel ji nervózně setřese do Squillantova otevřeného břicha.

„Víte, čím jsem měl být?“ zeptá se Přítel. „Měl jsem se stát obchodníkem s hady. Práce je v podstatě stejná, jen vám za ni víc zaplatí. Namísto toho zachraňuju životy lidem, kteří doufají, že umřou u mě na stole, aby ode mě zase jiní vysoudili i slipy. Každý si přece nejvíc ze všeho přeje vykopnout královnu pěšákem.“

„Pane doktore?“ osloví ho sálový bratr.

„Co je?“ houkne Přítel.

„Kdo je v téhle partii královna?“

Zpoza masek se znovu ozve smích.

„Jděte do pekel,“ rozzlobí se Přítel a hodí po sálovém bratrovi zbylou nit. Je moc lehká, nedoletí daleko. Obloukem se snese k zemi.

Chvilí trvá, než si uvědomíme, že se Přítel druhou rukou, v níž drží bovie, dotkl Squillantovy sleziny.

No, vlastně se jí boviem nedotkl, ale přímo ji rozpůlil. S vytřeštěnými očima zíráme na tu spoušť. Rána se zalije krví a vzápětí začne krev stříkat.

„Sakra!“ zařve Přítel a ucukne boviem.

Slezina je v podstatě pytlík s krví o velikosti pěsti a nachází se nalevo od žaludku. U tuleňů, velryb a závodních koní je velká a hromadí se v ní zásobní množství okysličené krve. U lidí shromažďuje staré nebo poškozené krvinky. Rovněž obsahuje místa, kde se kupí a následně klonují protilátky, aktivované infekcí. Bez sleziny můžete žít naprosto spokojeně. Přicházejí o ni lidé, kteří přežijí autohodu nebo mají nedostatek srpkovitých erytrocytů. Rozhodně by ale neměla znenadání prasknout, protože do ní vede zhruba stejně tepen jako do žaludku, takže z prasklé sleziny může člověk hodně rychle vykrvácet.

Přítel vytrhne kabel bovie ze zdi a mrští přístrojem o zem. Současně zaře: „Svorky! Fofrem!“

Sálový bratr pouze konstatuje „Bovie je v háji“ a na podnos hodí několik svorek. Přítel jich pár popadne a snaží se spojit okraje sleziny.

Svorky okamžitě vystřelí a vezmou s sebou i většinu tkáně z povrchu sleziny.

Ze Squillanta prýští krev.

„Co tam děláte?“ houkne na nás anesteziolog zpoza zástěny. „Krevní tlak mu klesl pod přípustné minimum!“

„Jděte se vycpat!“ zaře Přítel a společně se vrháme do akce.

Popadnu svorky a začnu lovit tepny. Zatím jen ty velké, protože jiné skrz gejzír krve nevidím.

Přítel mi dokonce nevynadá, když zasvorkuju levou gastroepiploickou tepnu, která vede do sleziny podél spodní části žaludku. Možná si toho ani nevšiml. Jakmile se zaměřím na samotnou slezinou tepnu, větvící se od aorty jako vodní kohoutek, praští mě do ruky s takovou silou, až málem sám zabiju Squillantovi.

„Co to ksakru děláte?“ zaře.

„Snažíme se o hemostázi,“ odpovím.

„Spíš mi tu motáte arterie, ne?“

Zadívám se na něj.

Náhle mi dojde, že podle něj bude možné zachránit Squillantovi slezinu. Proto ji nechce podvázat a odstranit.

Když ji totiž zachrání, nebude muset nahlásit její otevření jako komplikaci.

Na Squillantově monitoru krevního tlaku se spustí alarm. „Koukejte ho srovnat!“ houkne na nás anesteziolog.

Natočím se ke Squillantovi ramenem, kdyby Přítel zase napadlo vyvádět, a znovu se natáhnu ke slezině tepně. Podaří se mi ji uzavřít asi tři centimetry za aortou. Ztráta krve ze sleziny ochabne na mělký, široký potok. Alarm varující nás před nízkým krevním tlakem zmlkne.

„Šití a jehlu,“ procedí Přítel skrz zatnuté zuby.

Pustí se do šití Squillantovy rozdrásané sleziny a formuje ji do tvaru ošklivého žmolku. Asi v polovině práce se mu zlomí jehla.

„Stacey!“ vyjekne Přítel. „Řekni těm blbům, ať se naučí vyrábět pořádné jehly, nebo přejdu ke konkurenci.“

„Ano, pane doktore,“ odpoví Stacey z dost velké vzdálenosti. Druhý pokus drží lépe. Anebo se Přítel uklidnil a nerve jehlu takovou silou. „Můžu dostat jednu ze svých arterií?“ zeptá se mě.

„Nebude to držet,“ varuju ho.

„DEJTE MI TU PITOMOU SLEZINNOU ARTERII!“

Uvolním obě části svorky. Slezina zvolna nabývá na objemu.

Poté praskne podél sešitého spoje a na všechny strany vystříkne krev. Přítel mrští svorkou o zeď a já opět uzavřu arterii.

„Svorka na podlaze,“ pronese instrumentář konverzačním tónem.

„Vyjmu slezinu,“ oznámím.

„Jděte se vycpat, udělám to sám,“ rozohní se Přítel.

„Potřebuju transfuzi,“ ozve se anesteziolog.

„Dobře!“ zařve Přítel. „Napojte ho, Constance.“

Constance otevře box s ledem, na němž je nesmývatelnou fixou napsáno „Přítel“. Připraví dvě jednotky krve.

„Je to zkontrolovaný?“ zeptá se anesteziolog.

„Dělejte si svoji práci,“ doporučí mu Přítel.

Přítel a já společnými silami odstraníme Squillantovi slezinu. Zabere nám to asi hodinu a půl. Přítel s ní pak vyšle jednoho z mých mediků na patologii, aby se mohl ohánět tvrzením, že ji vyňal záměrně, protože měl podezření na rakovinu. Musím uznat, že je to slušný protitah.

Konečně se dostáváme k odstranění žaludku. Jde to pomalu, ale bez emocí. Předtím jsme ucpali asi půlku arterií, takže nemá co krváčet. Má štěstí, že mu do jater a tračníku teče vůbec nějaká krev.

Napojení dvanácterníku ke střevům je horší, než bychom se snažili sešít dvě vařené ryby k sobě. Nakonec zvládneme i tuhle část.

Když se konečně vypořádám z operačního sálu, Přítel stojí na chodbě, pije dietní kolu a hladí po zadku vyděšenou sestru.

„Nezapomeňte na význam dobrodružství,“ prohodí na mou adresu.

Nejsem si jistý, že bdím. Poslední půlhodinu jsem přetrpěl jen díky slibu, že se natáhnu, jakmile to bude jen trochu možné. Možná jsem tedy usnul a teď sním.

„Vy jste se snad zbláznil,“ hlesnu.

„V tom případě mě těší, že nám nevládne demokracie,“ pokračuje. „Tady je totiž zadkokracie a já jsem její král.“

Druhou část věty sděluje sestře. Je mi to jedno.

Propotácím se kolem něj a jdu dál.

Vzbudím se. U hlavy mi pípá budík, který mi tím kraválem připomíná couvající nákladák. Taký slyším nějaké hlasy.

Ležím v nemocniční posteli. Netuším proč ani kde. Všude kolem mě jsou zástěny, jen za mnou je zeď.

Probudí se i budík na hodinkách. Konečně mi to dojde: dal jsem si šlofíka. V pooperační místnosti. Vedle mě leží Squillante.

Prudce se posadím a odsunu zástěnu mezi sebou a jím.

Kolem něj se nakupilo plno lidí. Sestry, lékaři a u nohou postele i obyčejní lidé. Agresivní rodinní příslušníci, napadá mě. Chtějí vědět, jak to dopadlo. Hladina hluku je příšerně vysoká.

Byl totiž vyhlášen kód. Krizový stav.

Mrknu na EKG. Křivka přestane létat nahoru a dolů a ustálí se na přímce. Spustí se další alarm. Zdravotnický personál pokřikuje a hází si stříkačky. Zapichují je do různých částí těla.

„Dejte mu šok! Dejte mu šok!“ vykřikne nějaký laik.

Nikdo mu nedá šok. Nemá to smysl. Šok se totiž dává lidem, kteří mají srdeční rytmus špatný, nikoli nulový. Proto se ten stav nazývá „defibrilace“ místo „fibrilace“.

Squillante se neprobírá. Lidi z intenzivní péče se pomalu začínají vzdávat a odstrkávají od postele civilisty, aby měli alespoň něco na práci.

Snažím se zjistit, který z nich je Jimmy. Má Davidu Locanovi do Beaumontského federálního nápravného zařízení v Texasu poslat zprávu, že Squillante zemřel. Zrakem ulpím na chlapíkovi v obleku. Vytahuje z kapsy mobil a odchází z místnosti. Je tam moc lidí, nemůžu dělat nic.

Přejdou k čelu postele a vytrhnu výtisk Squillantova EKG. Křivka je vcelku normální, změnila se až před osmi minutami, kdy začala létat nahoru a dolů jako šílená.

I tvary hrotů mají k normálu daleko. Jako by chtěly něco napsat. Dojdu k červenému koši na kontaminovaný odpad a odnesu ho za zástěnu k posteli, na které jsem předtím ležel. Vysypu na ni obsah koše.

Netrvá dlouho a mezi všemi těmi stříkačkami a zakrvácenými čtverečky nacházím dvě prázdné ampulky označené „Martin-Whiting Aldomed“.

Byl v nich draslík.

Obě manželky Lese Karchera se jmenovaly Mary, i když té mladší se doma důvěrně říkalo „Cecík“. Policisti a záchranáři našli starou Mary před domem. Nechali jsme ji tam s Por-nem. Měla rozbitou hlavu, patrně mřížkou ze sporáku, protože ležela kousek od ní. Podle federálů na ní nebyly žádné otisky, zato halda mozkové tkáně staré Mary. Cecík zmizela.⁴⁸ A všichni tři Karcherovi taky. Na rozdíl od nich po ní nezbyla ani kapička krve.

Docela dávalo smysl, že mě federálové neobvinili z vraždy Karcherovců, jak se začalo říkat Lesu Karcherovi a jeho synům, ale z vraždy obou Mary. Obě ženské vzbuzovaly totiž mnohem víc soucitu a navíc se našla mrtvola alespoň jedné z nich. Kdyby případ nešel do kytek, mohli na mě kdykoli vybalit i vraždu Karcherovců.⁴⁹

Moje obvinění z vraždy obou Mary současně byl i celkem špatný tah, protože jsem je nezavraždil. Důkazy poskytnuté obžalobou budou buď falešné, nebo záměrně špatně interpretované tak, aby porota nemohla přijmout „alternativní vysvětlení“ znějící: Cecík po všech letech týrání praštila starou Mary do hlavy a utekla se dvěma sty tisíci dolarů. Tuto verzi prý slyšela jedna z ukrajinských dívek.

⁴⁸ Ach jo, nechce se mi označovat ji „Cecík“, ale říkal jí tak každý, chápete? Dokonce i prokurátor a jednou se to jméno ozvalo i u soudu, ačkoli se nějakým záhadným způsobem nedostalo do zápisu.

⁴⁹ Tvrzení, že nikdo nemůže být ve Spojených státech dvakrát souzený za tentýž trestný čin, je pěkná blbina. Člověka totiž můžou soudit dvakrát za totéž - jednou u federálního a podruhé u státního soudu. Například můj proces před federálním soudem vycházel z haldy obvinění: vražda prvního stupně; zabití prvního stupně, vražda střelnou zbraní během násilného činu nebo obchodu s drogami; vražda při únosu; vražda na objednávku, vražda v souvislosti s vydíráním, vražda v souvislosti s týráním, vražda související s dlouhodobou trestnou činností nebo obchodováním s drogami, případně vražda federálního, státního či lokálního výkonného úředníka v souvislosti s omamným účinkem drog; vražda související se sexuálním zneužíváním dětí; vražda se záměrem zabránit svědectví svědka, oběti či informátora. Vysoký počet obvinění měl pojistit, že mě porota odsoudí alespoň za něco, a v neposlední řadě mi měl zajistit hodně dlouhý pobyt ve vězení. Už tehdy si federálové ponechali možnost soudit mě kvůli dalším obviněním a předhodit mě státnímu soudu.

Oficiálně prohlašuji:

Cecíku, jestli se to takhle fakt stalo, chápu tě. I kdyby ses schovala někde na dosah, každý den v deníku *New York Post* četla novinky o mém procesu a bavila se tím, že bys mě z toho mohla snadno vysekat, ale neuděláš to – o tom ale pochybuju – je tvé počínání na-prosto pochopitelné.

Jen si nejsem jistý, že bych smýšlel stejně, kdyby to dopadlo jinak.

Můj „tým obhájců“ tvořila dohromady firma Moraday Childe, jmenovitě Ed Louvak alias „Metropolitní Johnnie Cochran“ a Donovan Robinson alias „Jediný člen týmu obhájců, který vám zavolá zpátky, ačkoli ostatní si účtují zhruba 450 dolarů za hodinu, jen aby si poslechli váš vzkaz“.

Donovan teď pracuje jako odborný poradce starosty San Francisca – *Zdravím, Donovane!* – a je asi o pět let starší než já, takže tehdy mu bylo osmadvacet. Byl chytrý, ale vypadal jako tele – *Pro-miň, Donovane, vím, jaké to je!* –, což je přesně to, co od obhájce potřebujete. Udělal, co bylo v jeho silách, aby mi pomohl. Asi věřil, že jsem nevinný, aspoň z uváděných obvinění.

Právě Donovan jako první upozornil na to, že jsem byl obviněn z vraždy, již předcházelo týrání, ačkoli takové obvinění nebylo podložené žádnými důkazy, a navíc měl soud k dispozici přímé svědectví několika ukrajinských dívek, které se buď osobně účastnily několika trýznivých událostí, nebo při nich přinejmenším pomáhaly. Člověk by si myslel, že obžaloba nebude takovéhle věci pokoušet.

Jednou za mnou Donovan přišel do vězení – vida, nevzpomínám si, že bych tam viděl Eda Louvaka – a oznámil mi: „Něco na tebe mají. Co?“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se.

„Mají k dispozici důkaz, který nám zatím tají.“

„Není to protizákonné?“

„Z technického hlediska je, ze zákona nám mají poskytnout všechny jim dostupné informace ‚včas‘. Jestli je to nějaký super buřt, tak to soudce stejně povolí. Sice se můžeme pokusit o zmatečné soudní řízení, ale patrně neuspějeme. Jestli tě napadá, co by na tebe mohli mít, ocenil bych, kdybys mi o tom řekl.“

„Fakt nemám tušení,“ odpověděl jsem. Po pravdě.

Jo, obhajobu platil David Locano, samozřejmě nepřímo. Nechtěl, aby vyšlo najevo pojítko mezi ním a mnou, a patrně si chtěl nechat otevřená zadní vrátka a zbavit se mě, kdybych začal být pro něj nebo Porna nepohodlný.

Tehdy pro to neměl jediný důvod. Věděli jsme, že federálové půjdou po Locanovi za podněcování k vraždě, dokud neprokážou, že jsem někoho zabil. Porno se kupodivu neocitl ani mezi podezřelými.

Locanovi se fakt podařilo úzkostlivě udržet Porna z dosahu vyšetřovatelů. Zakázal mu, aby mluvil o tom, že splnil úkol, dokud se situace neuklidnila na všech frontách. Locano se navíc za zdmi ruských lázní nikdy nezmnínil o Pornovi ve spojitosti s Karcherovci.

V mém případě si tak velký pozor nedával, protože federálové schrástili osmihodinovou nahrávku telefonních rozhovorů, v nichž na mě poukazoval označením „ten Polák“, například „*S bratry K. si starosti nedělej, ten Polák k nim jede příští týden na návštěvu*“. Každopádně to pro něj bylo natolik silné kafe, že se dost snažil, abych nebyl uznán vinným.

Federálové nám o těch nahrávkách řekli hned na začátku, aby mě popudili proti Locanovi. Ještě dodali, že dostali do vězení mafiána ochotného dosvědčit, že jsem nájemný vrah, který dělá pro Locana pravidelné zakázky.

Nakonec vsadili na zcela záhadné důkazy, pokud se Donovan nemýlil, a skutečně nás chtěli překvapit na poslední chvíli.

Mezitím jsem hnil ve vězení.

Geniální právník a spisovatel Wendy Kaminer tvrdí, že pokud konzervativce je znásilněný liberál, pak liberál je zatčený konzervativce. Asi si říkáte, že mafián není týpek, který by tohle pravidlo výmluvně dokresloval, což je asi fakt, ale stejně ještě něco dodám.

Zaprvé jste-li zatčení – zdůrazňuji, že *zatčení* – z hrdelního zločinu, nenabídnou vám kauci. Ve Federálním metropolitním nápravném centru pro severovýchodní oblast (FMCCNR) na Manhattanu, přes ulici od soudní síně, jsem byl osm měsíců, *než soudní proces vůbec začal*.

Zadruhé pokud nejste fakt drsný a známý mafián jako já, prošli byste ve vězení mnohem horšími věcmi než já. Například po mně nikdo nikdy nechtěl, abych spal vedle hliníkového záchodu bez víka, který ve dne v noci přetékal močí, výkaly a zvratky, a člověk nikdy nevěděl, kdy přeteče, až ho použije. Nikdy jsem nemusel „prát prádlo“ ani absolvovat jakoukoli jinou ponižující aktivitu, jíž si vězni dokazují nadřazenost nad ostatními a bojují proti nudě. Dokonce i dozorcí mi lezli do zadku.

V první řadě si pamatujte, že jsem nebyl ve výkonu trestu, ale ve *vazbě*, kam se umisťují lidé, kteří mají být považováni za *nevinné*. Kdyby mě v New Yorku zavřeli do vazby na Rikers Island (tam bych mazal, kdyby mě neobvinili federálové), věděl bych, že zatím nespecifikovali obvinění.

Možná si říkáte, že byste se tam nikdy nemohli dostat, protože jste běloši, takže právní systém maká ve váš prospěch; nikdy nekouříte trávu, nekrátíte daně ani nedáváte možnost lidem, kteří na vás mají políчено, aby vás dostali. Chyba lávky, do vazby se může dostat každý. Omyly jsou nevyhnutelné a člověk upadne do rukou policie, ani neví jak.

Navíc – i v New Yorku a bez ohledu na váš statut – je pravděpodobnost, že vás zatknou, asi 150krát větší, než že vás někdo přepadne ze zálohy.

Horká novinka na závěr: vazba je peklo.

Říká se, že ve vazbě je *kravál*. Jo, je. V psích kotcích bývá hrozný rámus, protože hluk nad devadesát decibelů bolí psy do uší, takže sotva začne jeden pes štěkat bolestí, přidají se i ostatní, a decibelů přibývá jako hub po dešti. Ve vazbě to není jinak. Vždycky je tam nějaký šílenec, který nemůže přestat křičet, a vždycky je tam nějaký přitroublý rádio, ale tyhle věci k tomu prostě patří.

Vězni navíc pořád plkají. Někdy to dělají jen kvůli tomu, aby se vzájemně zabavili. Ve vazbě jsou i takoví hlupáci, kteří vás překvapí povědomím o tom, jak se dýchá. Pořád se snaží na něčem vydělat prachy. Mají totiž neutuchající šanci, že narazí na někoho, kdo je ještě hloupější než oni: někoho vystresovanějšího, zfetovanějšího nebo debilnějšího, protože jeho matka v těhotenství pila a tak dále.

Vězni ale taky plkají, jen aby plkali. Informace jsou na tak zmatečném místě totiž základní klíč k přežití, ať je jejich kvalita jakákoli.

Hlavní hodnota diskuzí ve vazbě však spočívá v tom, že brání lidem *přemýšlet*. Jinak se to nedá vysvětlit. Vězeň se radši bude bavit s vězněm o čtyři cely dál, než by na dvě minuty sklapnul. Jako by nestačil ten kravál, když někdo vedle vás někoho bodá anebo znásilňuje, anebo si o zeď brousí podomácku vyrobenou stříkačku. Lidi, kterým začnete vyhrožovat *smrtí*, se s vámi budou bavit dál.

Doufají, že jim v bezmyšlenkovitosti toho bezútěšného místa řeknete něco, co byste neměli, a oni ten poklad odevzdají bachařům. Vězni ustavičně vykřikují, že nenávidějí *práskače*, že by lidi neměli *práskat*, pak vám řeknou, že si někam odskočí, a mažou někoho odkráglovat za *práskání*. „Práskač“ je jedno z nejoblíbenějších slov.⁵⁰ Všichni podvratáci, kteří se dušují, že by radši natáhli brka, než by něco práskli, však celý den nedělají nic jiného, než loví informace, k nimž by se dalo leccos prásknout. Chtějí si zkrátit dobu za mřížemi, lézt někomu do zadku nebo se vyhnout nudě.

Další oblíbené téma ve vazbě je odhadování, kdo kam poputuje.

Jako mafián a nájemný vrah bylo jasné, že se dostanu do jednoho ze dvou zařízení s nejvyšší ostrahou. Sice patří k nejhorším ve Státech, přesto jsou jako den a noc. V Leavenworthu je volný pohyb umožněn šestnáct hodin denně. Během celé doby se vězni smějí „stýkat“. Od června do srpna bývá stýkání asi hodně zajímavé, protože bachaři nechávají v horních patrech vypnutá světla. Nic jiného jim nezbyvá, protože v Leavenworthu bývá takové vedro, že vězni okamžitě zničí jakékoli rozsvícené světlo, aby nevznikal další zdroj tepla.

Naopak v Marionu platí úplně jiná pravidla. Zařízení je „ad seg“, administrativně segregované, což znamená, že vězni mají k dispozici miniaturní bílou celu s difuzním světlem, které se nikdy nezhasíná, a na nic jiného se tam ani nedá dívat. V cele tráví vězni třiadvacet hodin denně a zbylou hodinu využívají na sprchování, na

⁵⁰ Když se dá dohromady s „práskačkou“, vznikne zajímavá kombinace.

rázování v samotkovém výběhu tři a půl metru dlouhém, a taky ji tráví nasazováním a sundáváním pout na nohy, s nimiž se manipuluje prakticky při každé činnosti. Záhy vám v cele začne připadat, jako byste pluli v fluorescenční bílé nicotě, a říkáte si, že nic jiného stejně neexistuje.

Je-li Leavenworth oheň, pak je Marion led. Představují protiklad hobbesovského a Benthamova pekla. Paka, se kterými jsem byl ve vazbě, do jednoho tvrdila, že lepší je Leavenworth, protože v Marionu se člověk musí nevyhnutelně zbláznit. V Leavenworthu je fajn volný pohyb vězňů a vzhledem ke své mafiánské minulosti bych si tam zjednal respekt. Hlavně dokud budu mladý a ubráním se.

Jo, „respekt“ je třetí nejpoužívanější slovo ve vazbě, třeba: *„Chceš přes rypák, nebo co? Tý pankový čubě nebudeš říkat Carlos, v tom není respekt. Koukej jí říkat Rosalita. Drsnákům se prostě musí dávat najevo respekt!“* Tohle mi jednou řekl bachař.

Na základě všech informací jsem usoudil, že by mi víc vyhovoval Marion. Velkou hlavu jsem si z toho ale nedělal, protože rozhodnutí, jestli strávíte zbytek života v Leavenworthu, nebo v Marionu, není na vás. Vlastně o tom nerozhoduje nikdo, rozhoduje o tom náhodný výběr podle počtu volných postelí.⁵¹

Kromě toho jsem se hodlal vyhnout oběma místům. Byl jsem odhodlaný pustit se do práskání a čehokoli, co pomůže.

Byl jsem ochotný říct federálům všechno, co vím o mafii a hlavně o Davidu Locanovi. No jo, Porna jsem měl kdysi rád jako bráchu, jeho rodiče pro mě byli důležitější než vlastní táta a máma. Jenže Magdalenu jsem miloval tak moc, že bych kvůli ní zaprodal nejen Locanovy, ale kohokoli. Za jedinou hodinku strávenou s Magdalenou o samotě. Kdekoli.

Jen jsem nevěděl, jak dlouho mám čekat. Kdybych do toho praštil moc brzy, mohl bych si mafii zbytečně popudit proti sobě. Kdybych čekal přehnaně dlouho, mohli by mě odsoudit, a pak by se dohoda prosazovala zatraceně těžko.

⁵¹ Jeden brooklynský ranař mi jednou řekl, že si člověk může zajistit teplý místečko v Leavenworthu, když si předem nechá „vyčistit“ postel, jinými slovy nechá někoho oddělat. Připadá mi to jako pořádná blbost.

Locanovi part'áci byli dost chytří, aby přímo nevyhrožovali Magdaleně – a vlastně ani mně –, protože museli vědět, že kdyby se do toho obuli, okamžitě bych začal řešit, jak si to s nimi vyřídit, a nikdy bych se nevzdal. Na druhou stranu toho moc říkat nemuseli. Byl jsem v báni, oni byli na svobodě společně s ní. Při návštěvách padalo její jméno hodně často: „*Je to pitomost, fakt že jo. Za chvíli budeš zase s ní. Jak že se jmenuje? Magdalena? Fajn jméno. Je nenápadná. Uvidíš, že to nebude dlouho trvat, a budeš s ní. Něco jí pošleme.*“

Magdalena za mnou chodila čtyřikrát týdně.

Návštěvy mají ve vazbě volnější pravidla než ve vězení při výkonu trestu – kvůli té slavné presumpci neviny – a podle všeho je to ve federální vazbě větší pohoda než ve státní. Návštěvy se nesmíte dotýkat, ale můžete sedět naproti sobě u dlouhého železného stolu bez dělicí příčky. Zásada je, že vězeň musí mít ruce na desce stolu v dosahu kontroly bachařů. Návštěva si může dát ruce kamkoli a dělat s nimi taky cokoli. Povídáte si a po pár týdnech vám ani nepřijde, že máte za zády dozorce. Když jste dost rychlí a vstanete nastejně, můžete se s návštěvou políbit nebo vám návštěva může strčit prsty do pusy, než vás od sebe odtrhnou a pak na vás pošlou zubaře, aby vám prohlídl pusu. Varování, že ji za vámi znovu nepustí, je totiž prázdné tlachání. Bachaři, ti soucitné lidské trosky, jsou dokonce ochotní kvůli vám lhát.

S každou návštěvou a po každém formálním, prapodivném dopisu jsem miloval Magdalenu víc a víc. „*V kvartetu mi pořád říkají, že hraju mimo rytmus. Ano, hraju, protože myslím na Tebe. Na druhou stranu hraju líp, ne hůř, a cítím se mnohem víc živá, takže nemám pocit, že bych něco kazila. Nejlepší hraju, když se nechám vést srdcem. Mé srdce jsi Ty. Miluju Tě.*“

Jestli vám to připomíná kýčovitý vězeňský román, v němž nějaká obezitka píše slavnému vrahovi žen do vězení, je mi to ukradený. Zachraňovalo mi to život a zdravý rozum. Její návštěvy kompenzovaly to odporné vazební bytí na několik dní.

Magdalena navíc komunikovala s Donovanem víc než já. Oběma nám při samostatných návštěvách navrhl, abychom se vzali, kdy-

by došlo na lámání chleba a Magdalena měla svědčit.⁵² Magdalena souhlasila. Prý udělá všechno.

Namítl jsem, že si nic takového nepřeju, protože si ji chci vzít doopravdicky. Ohradila se: „Nehloupni, vždyť jsme se doopravdicky vzali třetího října.“

Smysl si domyslete sami. Bylo by to podobné, jako bych se snažil popsat povrch Slunce.

Nikdo stejně nepředpokládal, že soudce nechá předvolat i Magdalenu. Zlomila by porotě srdce během zlomku vteřiny.

Nosila mi knížky, ale špatně se kvůli tomu kraválu četly. Pak mi donesla špunty do uší.

Nic neřekla a poslala životopis na federální vězeňskou službu. Chtěla se stát bachařkou, aby mi mohla být nablízku, kdyby to nedopadlo dobře.

Na začátku léta 2000 mě odvedli z cely a doprovodili do kanceláře ve federální budově. Tam jsem ještě nebyl.

To by samo o sobě nebylo nijak neobvyklé, protože se každých čtrnáct dní konalo „přípravné slyšení“ nebo „předsoudní slyšení“ nebo tak, aby si prý ověřili, že jsem ten, za koho se vydávám a za koho mě mají federálové. Taky se potvrzovalo, že došlo k trestnému činu. Tentokrát mě strážný doprovodil do kanceláře, šel ven a čekal na chodbě. To bylo nějaké divné, i když jsem měl pouta na ruku i na nohou.

Okamžitě jsem začal pátrat po telefonu, abych zavolal Magdaleně. Nic. Dřevěný stůl i dřevěné police byly prázdné. Dřevěná židle byla stará s laťkovým opěradlem. Za oknem se táhla římsa. Na útěk nemohla být příhodnější doba. Dokonce jsem ho i zvažoval, a když jsem koukal z okna, otevřely se dveře a vešel Sam Freed.

Tehdy mu bylo krátce před sedmdesátkou. Ve zmačkaném šedém obleku na mě hned udělal dobrý dojem. Chtěl jsem obejít stůl. Zvedl ruku a vybídl mě: „Posaďte se.“ No co, tak jsem si sedl ke stolu a on si přitáhl jednu z židlí vyrovnaných u stěny.

⁵² Stejně by na ni mohli naléhat, aby vypověděla o trestné činnosti před uzavřením manželství, ovšem porotci se domnívají, že je to protizákonné, takže prokurátoři k takovému kroku radši nepřistupují.

„Jsem Sam Freed,“ představil se mi. Nikdy jsem to jméno neslyšel.

„Pietro Brnwa.“ Nevím, čím to bylo, ale v jeho přítomnosti jsem si i v oranžové kombinéze a poutech na nohou připadal jako lidská bytost.

„Pracuju pro ministerstvo spravedlnosti,“ navázal. „I když co nevidět odejdu do důchodu.“

Jo, přesně to řekl. Nezahlásil něco jako: „Vymyslel jsem WITSEC“, ačkoli by to byla pravda. Ani nepodotkl: „Zlomil jsem mafii páteř a lidi, kterým jsem zajistil imunitu, mají nejnižší míru recidivy, jakou jsem kdy viděl.“

Samozřejmě nezdůraznil, že je jeden z nejvíce nenáviděných lidí v oblasti prosazování zákona. Jasně, dokázal odrovnat mafiány, ale současně musel zajistit bandě darebáků nový život, což se většině policistů a federálů zatraceně nelíbilo.

Pochopitelně byl Žid. Kdo jiný by bojoval za spravedlnost tak odhodlaně, až se z něj stával vyděděnec? Jeho otec pracoval na rybím trhu ve Fulton Street a platil čtyřicet procent ze zisku Albertu Anastasiovi.

No, ale říkám, že tehdy jsem o něm nic nevěděl. „Hm,“ hlesl jsem.

„Dozvěděl jsem se o vás od Baboo Kosmana.“⁵³

„Nikoho takového neznám,“ odpověděl jsem.

„Ind. Doktor s dlouhými vlasy. Před pár měsíci jste u něj absolvoval zdravotní prohlídku.“

„A jo, tenhle,“ vzpomněl jsem si. Dlouhé vlasy měl jedině z pohledu Freedovy generace. Kosman mě vyšetřoval a současně telefonoval a vyřizoval mé papíry. Nakonec prohlásil: „Jste v pořádku.“ Pochopil jsem, že naše konverzace delší nebude.

„Překvapuje mě, že si mě pamatuje,“ řekl jsem Freedovi. „Působil roztržitým dojmem.“

⁵³ „Baboo“ je typická přezdívka pro nejmladšího muže indické domácnosti, ale rozhodně to nebylo Kosmanovo skutečné křestní jméno. To totiž znělo Arjun.

Freed se zasmál. „Ano, to je přesně on. Kdo ví, čeho by byl teprve schopný, kdyby si člověk získal jeho pozornost. Něco vám povím.“

Položil nohy na stůl. „Rádi chodíme s manželkou do divadelních restaurací,“ spustil. „Prostě vyrazíte do čínské restaurace, kde herci zahrají kriminální zápletku a vašim úkolem je vyřešit ji. Je to vcelku o ničem, ale živí to nás i herce, tak co.“

Občas s námi chodí i Baboo. Vždycky mám dojem, že scénáři nevěnuje pozornost, navíc mívá ženský doprovod a celý večer má tvář zabořenou v její podprsence nebo si kontroluje hlasovou schránku. Ale když máme říct, kdo podle nás spáchal zločin, vždycky odpoví správně.“

„Fakt, jo?“ užasl jsem.

„Jo,“ přikývl Freed. „Každopádně patří k nejlepším diagnostikům lidské povahy, jakého znám. A to si pište, že jsem jich pár viděl.“

Nedodal „jako třeba Jacka a Bobbyho Kennedyovy“, ačkoli mohl.

Naopak pronesl: „Baboo vás označil za ‚zajímavého a potenciálně spasitelného jedince‘. Vyvodil jsem, že si podle něj zasloužíte druhou šanci a že patrně máte i užitečné informace, které byste za tu šanci vyměnil.“

Zavrtěl jsem hlavou. Freed ve mně vyvolával potřebu nezklamat ho, ale současně jsem mu nechtěl lhát. „Vždyť jsem s ním skoro nemluvil. Navíc nehodlám svědčit,“ dodal jsem.

„Dobře. To počká, ale ne donekonečna. Zkuste přitlačit na pilu. Takováhle příležitost se nebude opakovat.“

„Nechci vstoupit do programu na ochranu svědků, pokud to nebude nevyhnutelně nutné. Nejsem na to připravený.“

„O tom nic nevím,“ ohradil se Freed. „Ochrana svědků probíhá jinak, než si myslíte. Nestanete se někým jiným, naopak se stanete člověkem, kterým jste se měl stát.“

„Takové úvahy jsou na mě moc hlubokomyslné,“ hlesl jsem.

„Na to vám neskočím,“ odpověděl. „Zkuste si představit, co by si přál váš děda.“

„Můj děda?“

„Omlouvám se za osobní tón, ale domnívám se, že vím, co si o vás myslel a co by vám řekl teď. Vy to taky víte.“

„Tohle děláte všem potenciálním svědkům?“ odsekl jsem.

„V žádném případě,“ zavrtěl hlavou. „Ale Baboo říkal, že vy to zvládnete.“

„Vždyť mě nezná!“

Freed pokrčil rameny. „Ten chlap má zvláštní nadání, nejspíš vás zná líp než vy sám.“

„Na to nepotřebuje zvláštní nadání,“ hlesl jsem.

„Taky si myslím, vy tvrďáku,“ rýpl si. Sundal nohy ze stolu a vstal. „Určitě jste pochopil, co mafie obnáší. Pár lidí vám leze do zadku, protože je platíte a oni se vás bojí, a člověk se pak ničím jiným ani moc nezabývá. Kromě té krásné mladé dámy.“

Z jeho úst to neznělo jako hrozba. Rozum mi však napovídal, abych si dal bacha.

„Snažíte se mě chytit na udičku,“ prohodil jsem.

„K tomu musí mít člověk důvod,“ odpověděl. Otevřel dveře, ale než vyšel, otočil se ke mně. „Víte, kdybych vás chtěl chytit na udičku, řekl bych: proč mafie potřebovala, aby Karcherovci zemřeli?“

„O tom nic nevím,“ opáčil jsem.

Ignoroval mě. „Sám jste viděl, že Karcherovi žili na samotě. Koho by mohli identifikovat? Neznali náhodou nějaké mafiánské pohlaváry?“

Podíval jsem se na něj.

„Ne, neznali. Znali lidi na samém dně. Proto se jich mafie chtěla zbavit. Všechno poběží dál, jen s jiným subdodavatelem.“

Ozvu se vám. Kdybych se vás snažil chytit na udičku, chtěl bych, abyste o tom přemýšlel, a zeptal bych se vás, co by na to řekl váš děda.“

Freed měl s Karcherovci samozřejmě pravdu. Už mě to napadlo asi milionkrát předtím. Tu noc jsem radši spal bez špuntů v uších, abych nad tím nemusel přemýšlet.

Na samotný soudní proces si horliví diváci Fox News bezesporu dobře vzpomenu. Nikdo si ale neumí představit, jak mě deptal nu-

dou. Federálové jeli v akci „Operace matrjoška“ měsíce předtím, než jsem se do toho zamotal i já a zkazil jim, co se dalo. Měli k dispozici tisíce finančních dokumentů, které by porotě neukazoval nikdo, kdo se vyzná v soukromém sektoru. S italskou mafií to nemělo nic společného. FBI tomu říká „LCN“.

„LCN“ znamená *la cosa nostra*, naše věc. Ani jednou jsem nikoho v mafii neslyšel, že by pronesl „la cosa nostra“, natož „LCN“. Proč by to vlastně říkali? Vždyť by to bylo stejné, jako by se banda francouzských kriminálníků označovala LJNSQ, „le je ne sais quoi“.⁵⁴

Soudní proces každopádně byla celkem nuda. Asi deset dní před zahajovací řečí – po přehrání mého telefonátu na policii z benzinky, v níž lingvista identifikoval můj hlas „s osmdesátiprocentní jistotou“ – obžaloba prezentovala tajuplné důkazy a věci se daly do pohybu.

Tajuplný důkaz samozřejmě byla useknutá ruka stažená z kůže, která měla podle obžaloby patřit Cecíkovi.

Ta ruka byla nechutná. Člověk musel uznat, že byla natolik malá, že mohla patřit jen ženě, ovšem zároveň tak velká, že nemohla patřit dospívající ukrajinské dívce. Federálové pohotově potvrdili, že se ruka našla za hranicemi pozemku, kousek od našeho auta, ve kterém jsem odjel. Otisky nože na ruce byly nepochybným důkazem, že ji někdo stáhl z kůže, v žádném případě ji nemohla ohlodat lasička nebo něco podobného.⁵⁵ Byla to hrůza. Hlavně ve chvíli, kdy tu ruku promítli na velké plátno v přední části soudní síně.

⁵⁴ Agenti FBI patrně pořád musejí používat „LCN“, protože když J. Edgar Hoover musel objasňovat McClellanově komisi, proč tak dlouho popíral existenci mafie - navzdory svým vlastním nahrávkám Sama Giancana, jak telefonicky sděluje příkazy americkým senátorům - snažil se celou věc přejít jako významové nedorozumění. Jako by všichni používali nesprávné jméno.

⁵⁵ Mimochodem, lékařské pojmenování čehokoli, co bylo staženo z kůže - ať záměrně, nebo nezámyslně - je „avulze“, takže kterákoli část těla může být „podrobena avulzi“. Například na pohotovosti jsou penisy, které skončily ve vysavačích, oblíbené trvalky.

Ed Louvak pochopitelně vznesl námitku, ale Donovan měl pravdu: sice to bylo v rozporu s průběhem procesu *Brady versus stát Maryland* a obžaloba neměla zatajovat ruku jako důkaz před obhajobou, přesto ji soudce povolil jako důkaz, protože byla krutě absurdní a byla horký kandidát na zájem tisku. Kromě toho podle mě představovala jediný usvědčující důkaz.

Na tomto místě je třeba připomenout, že červenec 2000 zdaleka nebyl ideální období na soud kvůli obvinění z vraždy. Pět let předtím soudní proces O. J. Simpsona rozbořil pojetí nepřímých důkazů, ačkoli byly do té doby základem téměř všech odsouzení za trestnou činnost v historii. K nepřímým důkazům patří všechno kromě fyzických důkazů a přímého svědectví očitých svědků. Když si koupíte oštěp a šíp a v baru rozhlásíte, že s oštěpem půjdete někoho zastřelit, pak se za hodinku vrátíte, přinesete oštěp, ale ne šíp, a budete tvrdit, že jste záměr uskutečnil, mluvíme o nepřímých důkazech. Soudní proces O. J. Simpsona zpochybnil dokonce i *fyzické* důkazy, protože každá skulinka ve „způsobu *nakládání* s obsahem *důkazů*“ zvyšovala pravděpodobnost, že policisti manipulovali s důkazy.

Svědectví očitých svědků bylo tehdy už několik let pod palbou kvůli zpochybnitelné spolehlivosti. Tak to i je. V mém případě sice nebyli očití svědci ve hře – mohl mě vidět jen Mike z nákladáku ve zpětném zrcátku.

Federálové neměli jiné fyzické důkazy než tu ruku. Na Farmě byla halda bláta, ale žádné otisky stop nebyly dost velké, aby je mohli přišít mně.⁵⁶

Federálové si proto ruku hýčkali a hlídali a nejspíš ji od okamžiku, kdy ji našli, měli na očích čtyřicet hodin denně. Připadá mi to praštěné. No, čím je to vlastně náplň práce? Musí se při tom sedět v lednici? Každopádně sdělovala informace.

⁵⁶ Důvod spočíval v tom, že jsem z bot, které byly o tři čísla menší, než jsem nosil, seřízl podrážku a přilepil ji na podrážku bot, které mi byly. Když federálové určovali tělesné rozměry na základě stop a posuzování poměru délky a hloubky stopy, vyšlo jim, že měřím sto šedesát dva centimetrů a vážím sto třicet šest kilo. Nechlubím se, že jsem ošálil detektivy, ale zkuste to vysvětlit porotě.

Federálové ani nemuseli uplatnit test DNA. Neměli totiž spolehlivý Cecíkův vzorek, takže by výsledky neměli s čím porovnat. Proces O. J. Simpsona vyvolalo dojem, že testování DNA je spiknutí tlupy tupců, jejichž náplní práce je mást ty soudce, které považují za hlupáky. *Obhajoba* vítala návrh, aby byly u ruky provedeny testy DNA – narazila přitom na elitářské idioty, kvůli nimž soudce takový návrh ignoroval – ovšem obžaloba se k tomu neměla.

Byl jsem z toho totálně zmatený.

Nechápal jsem, o co jde. Našla se ruka, no a? Ani nevím, jestli Cecík měla dlouhé nehty nebo ne. Prostě to byla *něčí* ruka. Pokud ji neodsekli Karcherovci, musel to udělat někdo jiný, což znamenalo, že si musím nechat projít hlavou, jestli to na mě někdo nenarafičil.

Otázka zní, kdo a proč.

Obžaloba se ustavičně odvolávala na ruku, ať plkali o čemkoli, odkazovali a poukazovali na ruku. Podobně nakládali s nahrávkami telefonátů. Praskalo v nich tak hlučně, že je obžaloba musela doplnit titulky a promítala je na plátno. Polovinu soudní síně – a dvě třetiny poroty – tím uspala. Teprve když obžaloba pronesla „Mějte na mysli, že zde hovoříme o nebezpečném zločinci, který je schopen *takového* zásahu na ženské ruce“, a znovu promítla zvětšeninu ruky na stěnu, všichni se zase probrali.

Jakmile obžaloba začala promítat fotky z Farmy včetně sklepa, začalo to být zajímavější. Obžaloba taky povolala zásobovače Mika na lavici svědků. Měl vypovídat o tom, jak nás v nákladňáku vezl na Farmu. Byl překvapivě nemluvný a větou „Podle toho, co jsem viděl, to klidně mohl být King Kong“ si vysloužil smích v síni. Obžaloba rovněž začala dotírat na mafiánského přeběhlíka, což mohlo být zajímavé.

Ale možná už víte, že soud skončil předtím, než se tenhle čin realizoval.

Jednou v noci si pro mě přišel Sam Freed do *mojí* cely. O *půlnoci*. S mluvením počkal, dokud nás bachař nedoprovodil do kanceláře, kde jsem se s Freedem setkal poprvé, a neodešel.

„Podívejte, mladíku,“ spustil. „Začnou se dít velké věci. Nehodlám vám říkat, o co půjde, protože potřebuju, abyste se pořádně soustředil. Až zjistíte, o co jde, nebudete se totiž s to soustředit na nic.“

„Nechte si ty kecy,“ opáčil jsem.

„Nenechám a vy si je poslechnete, mladíku. Dostal jste ode mě nabídku, která patří k nejlepší věci ve vašem životě. Můžete se stát doktůrkem jako váš děda. Můžete být, kýmkoli jste kdy chtěl. Chcete vstoupit do klubu? Můžete se stát pilotkou vojenského letectva.“

„Nechci být pilotkou.“

„Posloucháte mě?“

„Jo.“

„Až se všichni uklidní, udělám, co budu moct, aby se nabídka aktualizovala,“ pokračoval. „Teď to nějakou dobu bude pořádný zmatek, ale připomínejte si, že se všichni uklidní. Vaše svědectví proti Davidu Locanovi bude mít vždycky velkou váhu a ministerstvo spravedlnosti dodá potřebné informace. Chápete to?“

„To nevím,“ odpověděl jsem. „Nejsem si jistý, že vím, o čem teď mluvíte.“

„Zítra ráno to pochopíte, uvidíte. Zkuste popřemýšlet o našem rozhovoru. Rozmyslete si, jestli byste přijal moji nabídku na dohodu. Když budete chtít, zavolám vaši přítelkyni a dám jí svoje číslo. To by šlo?“

„No... šlo, ale...“

„Zítra ráno vám všechno docvakne,“ ujistil mě. „Pak se vzchopte a myslte hlavou, prosím vás.“

V osm ráno soudce zamítl všechna státní i federální obvinění proti mé osobě na základě tvrzení, že s rukou přece jen mělo být nakládáno podle precedentu v případě *Brady versus stát Maryland*. Za šest hodin mě propustili z vazby. Přijel pro mě Donovan a vzal mě na oběd a konečně mi řekl, co se stalo.

Můj tým obhajoby totiž nechal udělat testy DNA té ruky. Uvědomil si, že veřejnost není už tak naivní jako v případě O. J. Simpsona. Po výsledcích testů dali ruku na radiologii, poté se jí chopil anatom a nakonec zoolog.

Nebyla to ruka, ale tlapa. Medvědí tlapa. Tlapa medvědího *samce*. Byl konec.

Obžaloba se odpoledne snažila celý případ uzavřít. Pokračování nemělo smysl. Titulky novin okamžitě začaly ječet:

„DRÁPY A SPÁRY“, „MEDVĚDÍ SLUŽBA“, „PRÁVO V MEDVĚDOVĚ“.

Obžaloba neměla nejmenší šanci.

Nebylo to úplně fér. Všichni pořád dokola omílali, že to bylo kolosální fiasko, a jak je možné, že došlo k tak brutální chybě a někdo si spletl medvědí tlapu s lidskou rukou. Jenže já byl v té soudní síni a byla tam i spousta dalších lidí. Ani jeden z nás na vteřinu nezapochyboval o tom, že je to ruka. Aspoň podle fotek se to fakt nedalo poznat.

Když jsem pak studoval medicínu, sám jsem se divil, jak moc si jsou lidská ruka a medvědí tlapa podobné – zvláště když z tlapy odstraníte drápy, což se při stahování medvěda běžně dělá. Medvědi jsou totiž jediní neprimáti, kteří umějí chodit po zadních. Když se stáhnou, podobají se lidem natolik, že se Inuité, Tlingitové a Ojibwové domnívali, že se z medvědů může stát po stažení člověk. Inuité, Tlingitové i Ojibwové kromě toho odpitvali mnohem víc medvědů než leckterý opilec na FBI. O deníku *New York Post* nemluvě.

No co.

Právě takhle jsem, vážení, přišel ke své přezdívce Bearclaw, Medvědí dráp.

Stojím u postele, která je v pooperačním pokoji oddělena od Squillantova lůžka zástěnou, a v dlani převaluju prázdné lahvičky od draslíku. Měl bych jít na vizitu svých pacientů a pak z nemocnice vypadnout. Anebo bych se mohl na pacienty vykašlat a rovnou vystřelit.

Rozhodně bych neměl trčet u postele a přemýšlet o tom, kdo chtěl zabít Squillanta. Stejně je to všem jedno a stejně se tím nic nemění. Je ten nájemný vrah pořád v nemocnici? Co když mu co nevidět někdo zavolá a oznámí mu: „*Hele, když už jsi tam, sejmi i Bearclawa, jo?*“ Těžko. Mám hodinu a půl k dobru.

Jenže nikdy předtím se nikdo nepokusil oddělat mého pacienta. Nemůžu to jen tak přejít. Vjel do mě vztek.

Dopřeju si setinu vteřiny na rozmyšlenou.

Jako první mě napadá někdo ze Squillantovy rodiny. Někdo doufal, že Squillante nepřežije operaci, aby mohl nemocnici ve velkém stylu zažalovat za zanedbání povinné péče, ale současně byl ochotný vzít záležitost do vlastních rukou, když se Squillante prokodrcal až na pooperační. Obmyšlený v pojistce?⁵⁷

Ten někdo věděl, že musí použít dvě lahvičky draslíku. Menší dávka by mu život nevzala, možná by mu dokonce prospěla. A naopak ještě vyšší dávka by neměla smysl, navíc by způsobila tukové proužky v aortě, které by volaly po biopsii.

Pokud však chtěl zamaskovat fakt, že jde o vraždu, proč vstříkl Squillantovi draslík tak rychle, až EKG začalo šílet? Pojišťovací společnost by se zaradovala a nepustila by ani dolar.

Třeba tomu člověku naopak šlo o Squillantovo *zdraví*, ale neměl čas ani odpovídající vzdělání, aby se o něj postaral správně.

⁵⁷ Takovéhle věci se dějí pořád - ne že by lidi fakticky vraždili příbuzné, ale jsou strašně zklamaní, když příbuzní přežijí. Obvykle to vypadá tak, že na vás někdo s prosíkem naléhá, abyste odpojili matinku od přístrojů, i když její operace dopadla skvěle, maminka se probrala, chodí a chystáme jí propouštěcí papíry.

Koho by tohle všechno mělo zajímat? Proplytvali jsme dost času. Radši se půjdu podívat na pacienty, aby neumřeli, kdybych za nimi nezaskočil, a zbytek nechám Akfalovi.

Pak konečně vypadnu.

Vždyť já vím: *Kvalita nade vše. A do háje s Pákistánci, co?* No co, už si na to mohl zvyknout, protože sem se nejspíš nevrátím.

Na chodbě však potkám Stacey. Pořád má chirurgický oblek a brečí.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Pan LoBrutto zemřel,“ odpoví.

„Aha,“ hlesnu. Nechápu, jak může trávit tolik času s Přítelem, a stále žasnout, že jeho pacient umřel. Vzápětí mi dojde, že je Stacey nová. Obejmu ji kolem ramen.

„To bude dobrý,“ ujišťuju ji.

„Když já nevím, jestli na tuhle práci mám,“ zalká.

Něco mě napadne. „Hm,“ prohodím. Popotáhne. Napočítám do pěti. „Stacey, máš vzorky chloridu draselného?“

Pomalu přikývne. Evidentně jsem ji vyvedl z míry. „Jo... Obvykle je nemívám, ale zrovna teď mám v tašce dvě lahvičky. Proč se ptáš?“

„Proč je máš zrovna teď, když je jindy nenosíš?“

„Nezadávám objednávky. FedEx mi prostě přiveze zboží a já je odnesu do nemocnice.“

„FedEx ti vozí zásilky do kanceláře?“

„Ne, já nemám kancelář. Objednávky mi chodí domů.“

Žasnu. „Ty pracuješ doma?“

Znovu přikývne. „Moji spolubydlíci taky.“

„To všichni zástupci farmaceutických firem pracují z domova?“

„Asi jo. Do firmy chodíme jen dvakrát ročně, na večírky o Vánocích a na Prvního máje.“ Znovu se rozbere.

Kristepane, zaúpím v duchu. Každý den se člověk naučí něco nového.

„Ty bys asi neměla ještě nějaký Moxfane, vid’?“ zeptám se.

„Ne,“ pronese s pláčem a zavrtí hlavou. „Všechno mi došlo.“

„Běž domů a vyspi se,“ doporučím jí.

Nastavuju respirátor pacientovi, o kterém jsem ještě nemluvil a ani o něm už mluvit nebudu. Čas letí jako šílený. Na pageru se objeví vzkaz od Akfala. Zavolám mu.

„Pan Zadek má žloutenku,“ oznámí mi.

Bezva. Játra má tedy v tak příšerném stavu, že přestala správně zpracovávat odumřelé krvinky. Moje ruka se hned cítí líp. Zato pan Zadek má problém jako vrata.

Měl bych toho nechat. Nejen proto, že to počká, což zní spíš jako opak, ale hlavně proto, že netuším, co bych pro něj mohl udělat, i kdybych měl moře času. Kdybych zavolal na WITSEC a oznámil jim „Měl bych vzít roha, ale máme tu pacienta, který se během necelých osmi hodin propracoval od bolesti zadku k selhání jater kvůli neznámému a šířícímu se patogenu“ a oni by věděli, o čem mluvím, stejně by mi doporučili: „Koukejte vypadnout, zachraňte aspoň sebe.“

Anebo by to neřekli. WITSEC není nejlidštější organizace na světě. Jejich univerzální označení svědků je blb – což je pro kriminálníky jako já vcelku odpovídající, ale trochu to drhne, když takhle mluví o mladé vdově s miminem, která právě svědčila proti třem gangsterům. Vtrhli do jejich obchodu a zastřelili manžela přímo jí před očima.

Nejdál přemístění svědci mají štěstí, když dostanou práci v obchodáku někde v Iowě. Asi si dokážete představit, jak byli federálové ze mě nadšení, když si mysleli, že jsem vyfasoval pozlacené Porsche z kapes daňových poplatníků, ve kterém si jezdím na golf a mám registračku ve stylu „NAZDÁREK, FBI“.

Ve skutečnosti jsem skončil v dvouleté přípravce na medicínu v Bryn Mawr. Studium jsem si platil ze svého. A i tuhle výhodu jsem měl jen díky tomu, že za mnou stál Sam Freed. Teď je v důchodu, takže pokud mě znovu přemístí, nejspíš budu někde v Nebrasce natírat hydranty. Jako doktor si neškrtnu.

Jo, taky bych mohl zdrhnout na vlastní pěst. Účast v programu WITSEC je totiž dobrovolná. Když uděláte něco, co se federálům nelíbí, vykopnou vás a za běžných okolností vás v polovině případů „omylem“ nechají na holičkách. Kdybych si chtěl udržet jméno, a tím i doktorský titul, musel bych najít nějakou díru v tak dalekých končinách, kde by mě mafie zaručeně nenašla a neposlala mi poštou

bombu. Jenže i v zapadákověch mívají překvapivě přísné požadavky na poskytování lékařských licencí. Třeba chtějí dopodrobna vědět, kdo jste.

Uvědomuju si, že jakmile odejdu z téhle nemocnice, s medicínou končím. Patrně navždycky.

Mám toho plnou hlavu. Rozběhnu se do pokoje pana Zadka.

Když probíhám kolem sesterny, jamajská staniční sestra na mě zavolá: „Pane doktore!“

„Prosím?“ zareaguju pohotově. Irská královna spí na klávesnici počítače a slintá do levého dolního rohu kolem A a Z.

„Pořád volá nějaká žena a chce s vámi mluvit. Nechala tu číslo,“ oznámí mi Jamajčanka.

„Kdy volala naposled?“

„Před pár hodinami.“

Hm, to zní logicky. „Dáte mi to číslo?“ zeptám se.

Pošle ho po desce stolu. Napsala ho na prázdný předpis.

„Díky,“ ocením její snahu. „Dávejte pozor na kolegyni, ať nedostane pecku od proudu.“

Zamračí se a ukáže mi odpojený kabel klávesnice. „Jsme přece v nemocnici,“ dodá.

Vytočím číslo. „Ano?“ ozve se na druhém konci ženský hlas. V pozadí slyším hluk dopravy.

„Dobrý den, tady Peter Brown,“ představím se.

„Jste lékař Paula Villanovy?“

„Ano.“

„Kousl ho létající hlodavec.“

„Cože?“

Slyším cvaknutí. Znamená jediné: někdo zavěsil telefon v budce.

Vejdu do pokoje k panu Zadkovi. „Jak se cítíte?“ zeptám se.

„Hádejte,“ odpoví. Sáhnu mu na čelo. Pořád má horečku. Cítím se trochu provinile, protože mě ruka sotva bolí a dokonce se mi obnovila pohyblivost prstů.

„Nekousl vás netopýr?“ zeptám se. Ne že by netopýr byl hlodavec, je to letoun, ale někdy se člověk musí vcítit do způsobu myšlení i těch nejobyčejnějších lidí, aby mohl medicínu dělat pořádně.

Kromě toho by nikoho nekousla létající veverka.

„Ne,“ odpoví pan Zadek.

Čekám, že změní názor, ale mlčí. Má zavřené oči a potí se.

„Nikdy?“

Konečně otevře oči. „Jste snad retardovaný?“ odsekne.

„Určitě ne?“

„Takovou věc bych si pamatoval.“

„Myslíte? Vždyť si nepamatujete poslední čtyři prezidenty.“

Vysype je z rukávu.

„Tak nevíte, jaký je dneska den.“

„Čtvrtek,“ vyvede mě z omylu.

Vida, mozek mu funguje. Zato ten můj je nějaký pomatený.

„Jste ženatý?“ pokračuju ve výslechu.

„Ne. Nosím prstýnek, abych si držel modelky od těla.“

„Kde máte manželku?“

„Sakra, jak to mám vědět?“

„Je v nemocnici?“

„Jako pacientka?“

„Pokud se přestanete chovat jako hovado, tak odpovídám ano,“ pronesu.

Zavře oči a hořce se usměje. „Jo, někde tady bude,“ hlesne.

Zatáhnu závěs a jdu se podívat na pana Mosbyho. Podářilo se mu sundat obvazy, kterými ho přivázali za zápěstí k posteli, ale ze zdvořilosti si ponechal pouto na levém kotníku. Spí. Zkontroluju mu pulz na nohou a odejdu.

Do Zadkovy dokumentace načmárám „Podle manželky nutno vyloučit kousnutí netopýrem“, ⁵⁸ informaci dvakrát podtrhnu a ještě vedle něj udělám dvě svíslé čáry. Ani se pod ni nepodepíšu.

Nacházím se totiž ve skvostném stavu vnitřní čistoty. Kombinace titulu a jména „doktor Peter Brown“ tak jako tak nebude existovat

⁵⁸ „Nutno vyloučit“ v tomto případě znamená „udělejte to sami“.

natolik dlouho, aby mě mohl kdokoli soudit, dokonce po něm nikde nezůstanou výsledky z laborky. Zbývá mi ryzí medicína, navíc můžu udělat pouze to, co je nezbytně, nevyhnutelně nutné.

Anebo to, co udělat chci. U dvou pacientů zkontroluju rychlost intravenózního podávání chemoterapeutik, pak celou půl minutu věnuju úpravě obvazu u slečny, která přišla o půlku hlavy.

Vedle ní leží osteosarkomová slečna. Má popelavou tvář a zírá do stropu. Koleno má plné krve a krevních sraženin.

Druhé koleno má podložené. Stáhnou jí košili níž, aby jí nebylo vidět až do rozkroku, z něhož stále vykukuje modrá nitka tamponu a dosud byla na odiv všem příchozím.

„Komu na tom záleží?“ pronese rozmrzele. „Stejně mě už nikdo nebude chtít.“

„Nesmysl,“ ohradím se. „Budou vás chtít tisíce lidí.“

„Jasně, zkrachovalci, kteří budou mít pocit, že si sexem s mrzákem zdvihnou sebevědomí.“

Vida. To je bystrý postřeh. „Odkdy máte tak prořízlou pusu?“ zeptám se.

„Omlouvám se,“ opáčí sarkasticky. „Žádný mladík se mnou nebude chtít tančit.“

„Jasně že budete tancovat,“ snažím se ji povzbudit. „Ještě si za-repujete.“

„Vy jste ale kecal!“ odfrkne si.

Setřu jí z tváře slzy. „Musím běžet,“ omluvím se.

„Koukejte mě políbit,“ vyjede na mě. Poslechnu ji.

Ještě nestačíme skončit, a už za sebou slyším, jak si někdo významně odkašlává. Přišli sanitáři z operačního sálu, aby ji odvezli na odřezávání nohy.

„Strašně se bojím,“ vyjekne, když ji přesunou na lehátko. Drží mě za zpocenou ruku.

„Dopadne to dobře,“ slíbím.

„Určitě mi uříznou nesprávnou nohu.“

„Jo, to je pravda. Ale až vás budou operovat podruhé, bude omyl takřka vyloučený.“

„Jděte se vycpat!“

Odvezou ji.

Na pageru se mi objeví vzkaz od jedné lékařky z pohotovosti. S radostí, pomyslím si.

Cestou ven.

Před pohotovostí mívám toho ubožáka, který mě ráno napadl. Ještě ho neošetřili, protože politika je nastavená tak, aby dlouhé čekací doby úplně odradily lidi bez pojištění od návštěvy pohotovosti. Obličej má potřísněný krví a drží si zlomenou paži. Jakmile si mě všimne, seskočí z lehátka a vydá se na útěk. Za pár vteřin ho mívám. Zamávám mu.

Za méně extrémních okolností mám pohotovost moc rád. Její zaměstnanci jsou pomalí a klidní jako pokojové rostliny. Musejí takoví být, jinak by něco pokazili a taky by vyhořeli. Na pohotovosti v Manhattanské katolické vždycky najdete doktora, který vám posílal vzkaz na pager, protože celé oddělení je jedna velká místnost. Změna uspořádání nastala po jednom incidentu, o kterém byste stejně nechtěli vědět víc.⁵⁹

Lékařka, která mě touží vidět, právě omývá bodnou ránu na bedrech pacienta, který se kroutí a křičí, až ho musejí držet dvě sestry.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Tady na pohotovosti je to jako noční můra,“ povzdychne si.

„Nezlobte se, ale chvátám. Co ode mě potřebujete?“

„Máme tady motorkáře po nehodě s vážně pohmožděnými varlaty.“

„Dobře.“

„Je němý.“

„Cože? Někdy?“

„Jo, přesně tak.“

„A slyší?“

„Jo.“

Aha, takže asi nebude ani němý.

Podívám se na hodinky. Jako by mi říkaly: „Před úderem nájemných vrahů zbývá deset minut.“

⁵⁹ Tak jo, povím vám to. Jeden zdravotní bratr držel několik pacientů v pou-
tech a pod sedativy řadu dní, aby s nimi mohl činit „experimenty“.

„Ukažte mi ho,“ pobídnu ji.

Odloží ostříkovač a vede mě na vyšetřovnu.

Motorkář není žádný tupec, který si pořídil harleye na víkendy. Patří k motorkářskému gangu jako v dokumentu *Gimme Shelter*. Má zelená tetování a i na pohotovosti si nechal brýle proti slunci. Na rozkroku mu trůní několik balíčků s ledem. Mezi nimi vykukuje nachově a černě zbarvený šourek velikosti melounu.

„Slyšíte mě?“ zeptám se.

Přikývne.

Stisknu mu nos. Zatváří se překvapeně, ale záhy je překvapen ještě víc, protože zjistí, že nemá dost síly na to, aby mi oderval ruku ze svého obličej.

Konečně otevře pusku, aby se mohl nadýchnout. Pohotově mu z ní vylovím balíček s heroinem.

Hodím drogu lékaře. „Stačí?“ zeptám se.

„Děkuju, pane kolego,“ usměje se.

„Jsem vám kdykoli k službám,“ odpovím. Kéž by.

Vyjdu vchodem na pohotovost.

Jakmile jsem vypadl z vězení, nezajímal mě nikdo, jen Magdalena.

Nastěhovali jsme se do bytu ve Fort Greene, abychom byli přiměřeně blízko i daleko od jejích rodičů. Veškerý volný čas jsme trávili spolu. Kdykoli měla zakázku, dovezl jsem ji tam a pak na ni čekal někde poblíž.

Dvakrát týdně jsme chodili k jejím rodičům. Byli zdvořilí, ale pokaždé brečeli. Její bratr Rovo se mě podle všeho bál, což mi bylo na jednu stranu nepříjemné a na druhou mi to lichotilo.

Své druhé rodině, Locanovým, jsem se maximálně vyhýbal. Něco jsem dlužil já jim, něco dlužili oni mně. Kromě toho jsme si neměli co říct. Nevím, jak by se vám líbilo, kdyby o vás údajní kamarádi mluvili v telefonu jako o „tom Polákovi“ a dávali najevo, že jim na vás nezáleží, a vy jste to pak slyšeli u soudu na nahrávce. Stejně tak netuším, kolik kamarádů by odhalení takové nahrávky ustálo. Každopádně jsme se začali od sebe vzdalovat, ale jen pomalu, abychom se vzájemně neohrožovali.

Porno se v tom všem dokonale plácal. To, co jsme absolvovali na Farmě, pro něj nakonec nemělo pražádný význam. Měl snad na jednu vystoupit s hlavou hrdě vztyčenou a vytasit se s tím, že zabil Karcherovce? Nebo že je přinejmenším pomohl zabít? Anebo že střelil zraněnou čtrnáctiletou holku do hlavy, než jsem doběhl pro auto?

Celá ta akce nebyla k ničemu. Cítil jsem, že se Porno ani tolik nestydí, jako mi spíš závidí. Poté co mě pustili z basy, jsme si prakticky neměli co říct.

Problém byl, že jsem se nemohl vyhýbat širší mafii. V „LCN komunitě“ a v řadách mnoha jejích přívrženců jsem si vysloužil tu nejhorší slávu: lidi, které jsem neznal, mě okamžitě poznávali jako chladnokrevného vraha a vynášeli mě za to do nebe. Tyhle přízemní živly navíc platily moji obhajobu. Byly nedůtklivé, marnivé, nejisté a nebezpečné. Některá pozvání jsem mohl odmítnout, jiná ne. Možnosti jejich ignorování byly omezené.

Naštěstí po mně nikdo nechtěl, abych pokračoval v nájemných vraždách. Pochopili, že mýtus, že jsem imunní, protože vláda by se

musela propadnout hanbou, kdyby mě měla ještě někdy z něčeho obvinít, by radši neměli ověřovat.⁶⁰ Bohužel se se mnou chtěli stýkat.

Tehdy vstoupil do mého života Eddy „Consol“ Squillante. Kromě mnoha, mnoha dalších.

Ti chytráci jim ale nedělali ani malou čest. Chovali se jako burani a primitivové, odpuzovali od pohledu a byli neochvějně přesvědčení o tom, že ochota najmout někoho, aby z někoho dalšího vymlátili peníze, které ti dotyční vydělávali prací, vyžaduje myšlení génia a reprezentuje věrnost hrdé tradici. Kdykoli jsem se na tu tradici zeptal – byla to jediná věc, která mě od těch budižkničímů zajímala –, okamžitě jim došla řeč. Netuším, jestli je k tomu vedla přísaha, nebo nevěděli, co mají vlastně říct. S vyptáváním jsem pokračoval pořád dál, protože mě bavilo užívat si vítězství z jejich ztráty řeči.

Porno mě pozval na pár večírků do jeho bytu v Upper East Side. Když jsem pozvání přijal, snažil jsem se přijít ve chvíli, kdy tam bylo nejvíc lidí, potřásl jsem mu pravicí a odešel jsem. Plácal něco jako: „Fakt mi chybíš, kámo.“ Odpovídal jsem: „Ty mně taky.“ V určitém slova smyslu to byla pravda. *Něco* mi chybělo, ale ať to bylo cokoli, bylo to nenávratně pryč.

Kdybych tohle tušení rozpitvával dál – kdybych víc řešil, kam se to ztracené „něco“ podělo – možná bych nás mohl všechny zachránit.

Přišel 9. duben 2001. Byl jsem doma a Porno mi zavolal na mobil. Vládla noc a já čekal, až se Magdalena vrátí z narozeninové oslavy, kde hrála. Nedávno jsem jí koupil auto.

Porno se představil a prohlásil: „Čau, kámo, mám totální, kolosální průšvih. Jsem v kýblu, potřebuju pomoct. Můžu tě vyzvednout?“

„Nevím,“ opáčil jsem. „Neskončím zase v base?“

„Ne,“ ujistil mě. „Nic takovýho. Není to nelegální. Je to totiž ještě horší.“

⁶⁰ Doba, která uplynula mezi okamžikem, kdy byla Johnu Gottimu přiřčena přezdívka „Teřlonový Don“ (protože opakovaně dostal justici ve Státech na lopatky), a odvozem do basy: rok a půl.

Vzhledem k tomu, že jsem s ním formálně neukončil vztahy, jsem odpověděl: „Tak jo, přijed’.“

Celou cestu na Coney Island si Porno kousal nehty a z krabičky na mentolky do sebe ládoval heroin. Vždycky si olízl koneček prstu, nabral herák, šňupnul prášek a zbytkem si zuřivě potřel dásně.

„Nemůžu ti to říct, musím ti to ukázat,“ opakoval.

„Blbost,“ odpálkoval jsem ho. „Vyklop to.“

„Prosím tě, kámo, věř mi. Hlavně klid. Pak to pochopíš.“

O tom jsem pochyboval. Měl jsem dojem, že s Pornem vedeme tutéž konverzaci, jakou jsem absolvoval se Samem Freedem tu noc předtím, než federálové stáhli obvinění. Tentokrát jsem ovšem věděl, že mě nečeká žádné pěkné překvapení.

„Chceš taky?“ nabídl mi heroin.

„Ne,“ odpověděl jsem.

V té době jsem nebral nic. V base jsem je do sebe cpal ve velkém, abych zahnal nudu, ale ve srovnání s desetikilometrovým během s Magdalenou, natož milováním se s ní, když byla ještě celá zpocená, neobstály ani trochu. Dávka, kterou v sobě Porno měl a kterou do sebe cpal ještě navrch, sice byla imponující, ale mně osobně naháněla strach.

Dorazili jsme na Coney Island a zaparkovali na stejném místě jako téměř přede dvěma roky. Vydali jsme se do téhož podsvětí, pod molo. Tentokrát měl Porno podstatně větší baterku.

Protáhli jsme se dírou v plotu a zamířili rovnou k budově, kde byla nádrž se žraloky. Vypadala menší, než jsem si ji pamatoval. Dveře byly odemčené.

V tu chvíli mi došlo, že mi Porno lhal, že nešlo o nic nelegálního. Uvědomil jsem si, že někoho zabil a potřeboval pomoci s odklizením těla. Zabouchl za námi dveře a vydal se nahoru po točitých kovových schodech.

Jakmile jsme vešli do prostoru nádrže, zhasl baterku. Před sebou jsem viděl jen šedavou oblohu a její odraz ve vodní hladině pod námi.

Vzápětí jsem zaslechl nějaký zvuk, pisklavé „mmmmm“.

Nejlíp bych to napodobil, kdybych si přelepil pusy izolačkou a snažil se vykřiknout. Jo, izolačku měla Magdalena přes pusy.

Její snahy o výkřik jsem poznal okamžitě. V žilách mi vybuchl adrenalin a zornice se mi rozšířily. Hned jsem se rozkoukal.

Na balkoně bylo asi šest mafiánů. V takových chvílích se těžko počítá. Pár jsem jich poznal. Všichni byli ozbrojení.

Lano ohraničující volný prostor balkonu bylo pryč a rampa byla připravená nad vodou. Magdalena a její brácha, tyčící se za ní, stáli na kraji rampy. Měli svázané ruce a nohy a zalepenou pusy. Izolačku měli omotanou kolem sebe. Vypadala jako hustá pavoučí síť, kterou tkají pavouci, na nichž se testují toxické látky. Za nimi stál mafián se zbraní v ruce.

Okamžitě se ve mně probudil instinkt všechny je postřílet. Oči, kolena, krky – to všechno byly cíle jako ve střelecké galerii.

Porno mi jako cíl nepřipadal. Mohl jsem ho vzít jako prvního, stačilo vykopnout nohu dozadu a zabořit mu ji do hrudní kosti s takovou silou, až bych mu rozdrtil srdce. Nějak mi nepřipadalo, že by v tom jel. Jo, věděl o tom, ale nejspíš ho přinutili, aby mě přivezl. Tak něco. Šel jsem do toho. Porna jsem ušetřil.

Chlápek po mé levici neměl takové štěstí. Mířil na mě pistolí. Našel jsem si hlaveň a představil si, kde má ten darebák přední část lopatky. Za pár vteřin jsem ucítil, jak jsem se mu ramenem zabořil do klíční kosti a plíce. Bekhendem jsem ho popadl kolem krku a popadl jeho zbraň. Neváhal jsem, vytrhl Pornovi baterku a oslepil jí další dva mafiány. Střelil jsem je do hrudi.

Tentokrát Porno nezaváhal, vzal to fofrem. Jediné, co potřeboval udělat, bylo vycouvat dveřmi a vzít nohy na ramena. V tom byl jednička. Z bezpečné vzdálenosti zařval: „*Střílej!*“

Zastřelil jsem další dva, teprve pak se zbytek vzpamatoval. Hajzl vzadu na rampě strčil Magdalenu a Rova do nádrže. Zavrávali a začali padat. Střelil jsem ho do hlavy a vrhl se jim na pomoc.

Nestihl jsem to. Magdalena a Rovo byli navíc svázaní k sobě. Sice jen několika páskami, ale držely. Přibližoval jsem se k nim tak pomalu, až se mi chtělo křičet. Pod zábradlím se vynořil další darebák. Střelil jsem ho do břicha. Potřeboval jsem něco udělat.

Někdo začal střílet na mě. Registroval jsem pohyb, ale měl jsem jiný cíl.

Konečně jsem se ocitl ve vodě. A věci se daly do pohybu.

Voda je vždycky šok, ale já byl už tak vyšokovaný, že mi voda připadala řídká jako vzduch, když jsem se snažil dohrabat k místu, kde podle mě měla být Magdalena a RoVo. Kolenem jsem do něčeho narazil. Ta věc byla slizká a uhnula, jako bych jen strčil do koženého pytle s vodou, ale hbitě se probrala a šla po mně.

Shodou náhody a štěstí jsem popadl Magdalenu za vlasy. Něco mě pláclo do krku. Chytil jsem izolačku a pádil k hladině. Nadýchl jsem se, ale nebyl to vzduch, jen další voda. Cítil jsem, jak se ve mně všechno stahuje jako v křeči. Napodruhé se mi podařilo dostat se ven. Všiml jsem si něčeho, co připomínalo obří sliznatý kámen. Kopl jsem do toho tak prudce, až jsem si málem vyvrtnul kotník.

Na přemýšlení nebyl čas. Nemohl jsem nahnátnout Rovovu hlavu. Konečně mi to začalo pálit a natočil jsem ho jiným směrem než Magdalenu. Oba lačně lapali po vzduchu.

Znovu jsem se potopil a strkal je výš a výš. Něco mi prudce narazilo do břicha. Potřeboval jsem pomoc. Říkal jsem si, jestli je tam někde mělčina, a jestli jo, tak jak ji najdu.

Když jsem se vynořil, abych nabral kyslík, někdo na balkoně střílel. Nepovažoval jsem to za důležitou věc. Zbraň i baterku jsem už dávno pustil. Nejvíce ze všeho jsem potřeboval udržet nás na hladině.

Něco mi narazilo do zad. Náraz nás odmrštil ke stěně. Vší silou jsem se odrážel, abych nás dostrkal k místu, kde se sbíhaly dvě šestiúhelníkové nádrže. Snažil jsem se využít tření skla k tomu, abych vysoukal Magdalenu a Rova nahoru a přitom je neutopil. Kopal jsem a tloukl kolem sebe, abych udržel žraloky co nejdál. Sotva jsem měl pocit, že mám zlomek vteřiny k dobru, natáhl jsem se a strhl Magdalenu a Rovovi pásku z pusy.

Magdalena se okamžitě začala dusit. Rova jsem musel párkrát praštit do hrudi. Kdykoli jsem přestal kopat jako smyslů zbavený, něco do mě najelo. RoVo a Magdalena těžce oddychovali a pak začali hyperventilovat. „Dýchejte!“ zařval jsem na ně.

Vlny začínaly ustupovat, ale dorážení zesponu pokračovalo. Netušil jsem, proč na nás žraloci ještě nezaútočili, ale podle toho, že byli tím agresivnější, čím méně pozornosti jsem jim věnoval, jsem usoudil, že si mě zkouší.

Možná zabraly i kulky. Nad námi se ozývalo úpění.

Po nekonečně dlouhé době se odkudsi ozval Porno. „Pietro?“

Váhal jsem, jestli mu mám odpovédět. Byl jsem si celkem jistý, že nás nevidí. Já ho každopádně neviděl, přede mnou se rozprostíralo jen matné, polámané světlo od mřížky nad námi. Když jsem se ohlédl za sebe, dokoukl jsem až na střešní okno. Porno možná netušil, jestli jsme naživu nebo ne. Třeba nás chtěl najít podle zvuku. Sice jsem pořád máchal vším možným, ale to mohli dělat i žraloci.

Na každý pád jsem věděl: muselo mi přeskočit, že jsem ho tam nahoře nezabil. Za tohle může on, nikdo jiný.

Jo, jenže Porno byl naše jediná záchrana. Tušil jsem, že to nejspíš bude nanic, přesto mi nezbývalo nic jiného, než se mu snažit rozmluvit jeho plány.

„Porno!“ zavolal jsem. Můj hlas zněl břitce a taky unaveně.

„Jak je?“ zeptal se. Zaslechl jsem ozvěnu. Aspoň že nepozná, kde jsme, když se zvuky odrážejí všemi směry.

„Co to děláš, zatraceně?“ zařval jsem.

„Chci tě zabít.“

„Proč?“

„Táta zjistil, že Kurta Limma jsi zabil ty.“

„To je blbost! Zabil ho tvůj táta, chytráku. Anebo zaplatil nějakému Rusákovi, aby to udělal za něj.“

„Tomu nevěřím.“

„Proč bych to asi tak dělal? Myslíš, že mi na něm záleželo? Koukej nás odsud dostat!“

„Na to je trochu pozdě,“ opáčil.

„Na co? Moc dobře víš, že ti nelžu!“

„Ty bys nepoznal pravdu, ani kdyby tě kousla do zadku, kámo. Právě to co nevidět udělá.“

„Porno!“ zařval jsem.

Pár vteřin mlčel. Potom prohodil: „Víš, proč táta najal Virziovy, aby zabili tvoje prarodiče?“

„Co?“ vyjekl jsem nevěřicně.

„Jo, slyšels dobře. Tak co, víš proč?“

„Ne! Je mi to jedno!“

Nebylo mi to jedno. Netušil jsem, jestli je to pravda, neměl jsem ponětí, co by k tomu Davida Locana mohlo vést, ale rozhodně jsem to nehodlal poslouchat.

„Byla to protislužba nějakým ruským Židům,“ pokračoval. „Tvoji prarodiče se doopravdy nejmenovali Brnwaovi, protože byli Poláci. V mládí pracovali v Osvětimi.“

Na okamžik jsem ho neslyšel, protože mi voda natekla do uší. Zapíral jsem se o skla na obou stranách a vši silou jsem držel Magdalenu a Rova v rohu. Pořád však po mně sklouzávali dolů.

„Skuteční Brnwaové zemřeli v Osvětimi,“ navázal Porno, jako by se nic nestalo. „Tvoji prarodiče jim ukradli jméno, aby se po válce dostali ze země. Jenže v Izraeli potkali Rusa, který je poznal a který taky znal pravé Brnwaovy. Jeho kamarád zavolal mému tátovi.“

Nemohl jsem to neposlouchat. Znělo to logicky. A zlověstně. Stálo to za přemýšlení.

To bych ale musel přežít.

V té chvíli jsem nejvíc ze všeho potřeboval, aby Porno sklapnul a vytáhl nás.

„No a co?“ zařval jsem.

„No nic, víš kulový.“

„Fajn,“ houkl jsem. „Odpouštím ti. Odpouštím tvému tátovi i svým zpropadeným prarodičům! Dostaň nás odsud!“

Porno nejdřív nereagoval, a pak zaváhal: „Já ti nevím, kámo. Zabil jsi mi všechny parťáky.“

„To jsem udělal pro tvoje dobro,“ nedal jsem se. „Navíc o tomhle nikdo neví. Dělej už!“ Mlčel. Zkusil jsem to znovu: „Jestli chceš, abych ti pomohl někoho zabít, udělám to!“

„Jasně, jako posledně, ne?“ ušklíbl se. „Díky, radši si vezmu to, co je na stole. Tebe. Doslova.“

„Za tu Farmu jsem nemohl a ty to dobře víš!“

Začínal jsem panikařit. Nohy i ruce mě pálily, kolem kotníků se mi proháněly slizké příšery. Nedařilo se mi rozvázat Magdalenu ani

Rova. Jen jsem zíral do jejich vyděšených očí a cítil jejich horký dech na tváři.

„Mysli si, co chceš,“ odsekl Porno. „Já si taky budu myslet svoje.“

Chlápek nad námi upustil zbraň. Žbluňkla do vody asi metr ode mě, ale nemohl jsem s ní nijak naložit. Když Porno zaslechl, že se ve vodě něco děje, zkusmo do ní párkrát vystřelil.

„Musím odsud dostat těla,“ pronesl, když rány dozněly. „Nepadlo mě, že bych měl do nádrže naházet nějaké maso, kdyby rybky nebyly dost akční, ale jak tak koukám, nebude to třeba.“

Vyvodil jsem si, že chce hodit jedno tělo do vody. Přemýšlel jsem, jestli by nám to nakonec nepomohlo. Žraloci by se vrhli na jisté sousto a nám by dali pokoj.

Ucítil jsem něco na tváři. Chutnalo to jako měď. Zvedl jsem hlavu. Do oka mi kápla obrovská kapka. Pěkně štípala. Byla teplá.

„Vytáhni aspoň Magdalenu a jejího bratra!“ zavolal jsem na Porna. „Nic ti neudělali!“

„Nezbytné oběti války, kámo. Promiň.“

Za dvě vteřiny žraloci zaútočili.

Žraloci si mohli vybrat mezi mnou a Rovem, protože v okamžiku, kdy mi došlo, co se děje, jsem Magdalenu zakryl celým tělem.

Rovo rozdával mnohem méně ran než já. Vodní hladina se zčeřila a cákala na všechny strany, když se do něj pustili.

Říkává se, že žraloci jen plavou a zabíjejí, ale to je hodně vysoké mínění. Na plavání i zabíjení navíc používají tytéž svaly po stranách těla. Do něčeho se pevně zakousnou a pak máchají tlamou ze strany na stranu, až si odtrhnou sousto. Mají-li pocit, že je dost času a čehokoli jiného, v klídku odplavou a nechají oběť vykrvácet.

Žraloci na Coney neměli pocit, že by je čekal kdovíjaký časový luxus. Bylo jich příliš moc. Nádrž se rovnala drsně koncentrovanému organickému peklu, přetékala zvířaty, která by ve volné přírodě uplávala stovky kilometrů denně a hlavně by se od sebe držela daleko. Kdyby se v nádrži něčeho vzdala, mohla by přijít o všechno. Nádrž je boj. Žraloci, kteří napadli Rova, ho proto odtáhli ode zdi do volného prostoru, což znamenalo, že táhli Magdalenu a mě s sebou.

Připadalo mi, jako by nás nasávala výlevka. Nohama jsem pevně držel Magdalenu. Nahmátl jsem pásku kolem jejích paží a zuby ji roztrhl. Vytrhl jsem si přitom špičák vlevo dole a jeho souseda, ale byla volná.

Jakmile se Magdalena vynořila nad hladinu, pádila za Rovem, přímo do chřtánu žraloků. Rova rvali na cáry. Ve světle proudícím shora bylo vidět, jak z něj crčí krev. Zatím pořád řval. Chytil jsem Magdalenu za izolačku, kterou měla spoutané nohy, a vlekl ji do tmy. Porno na nás začal pálit.

Podle mě trefil Rova. Aspoň doufám.

Vtiskl jsem Magdalenu do rohu a zakryl jí rukou pusu. Nejspíš mi viděla přes rameno. Neměla se dívat, voda vřela a bylo vidět, jak se žraloci perou o zbytky těla jejího bratra.

Nevím, jak dlouho jsme tam trčeli. Tlačil jsem nás oba ke zdi, kopal jsem, abychom se nepotopili, a ustavičně jsem se ježil, protože jsem bez přestání cítil, jak se mi něco tře o kotníky a nohy.

Zdálo se, že uběhly tak dvě hodiny. Rvačka žraloků ustávala, ubývala jí energie a intenzita. Nakonec se nad nimi zavřela hladina. Kdoví, které kusy Rovova těla tam zůstaly. Nádrž se relativně zklidnila.

Pak se nad námi ozval hlas. „Pane Locano... a sakra!“

Ozval se další člověk: „Zatracená práce!“

„No co,“ houkl na ně Porno. „Prostě to uklid’te a neřešte to, jasný?“

Někdo začal odtahovat těla. Trvalo to hrozně dlouho. Podrážky bot mafiánů se na mřížích rozléhaly jako mlácení paličkami do xylofonu.

Konečně byli hotoví. Porno si posvítíl baterkou na vodu, ale neviděl nás, protože jsme byli víceméně pod hladinou.

„Pietro?“ zavolal.

Neodpověděl jsem.

„Rád jsem tě poznal, kámo,“ prohodil.

Vytáhl rampu a odešel.

Když se ohlédnu zpátky, mám pocit, že polovinu času s Magdalenou jsem strávil tu noc v nádrži.

Neskutečně pomalu jsme se přesunovali podél obvodu nádrže. Zvedl jsem ji co nejvýš nad vodu a Magdalena se snažila ve tmě nahmátnout cokoli, čeho bychom se mohli chytit – kohoutek, rozpěr, prostě cokoli, za co bychom se vytáhli. Nohama jsem pátral po kameni, do kterého jsem předtím narazil. Ani jeden z nás neuspěl. Mřížka byla sice jen metr a půl nad námi, ale kdyby byla kilometr vysoko, vyšlo by to nastejně.

V rozích se člověk mohl zapřít o sklo a vytáhnout se o něco výš, i když úhel byl dost tupý, jenže když jste zabrali moc, odstrčili jste se ode zdi, ne nahoru. Když jste naopak nezabrali dost, šli jste ke dnu. Paže a krk mě příšerně bolely.

Samozřejmě jsme museli bojovat i s dalšími, mnohem menšími problémy. Slaná voda nás páčila do očí i do pusy, takže jsme se chtěli udržet co nejvíc nad hladinou. Samotná voda měla asi šestadvacet stupňů, což se zdá zpočátku jako fajn teplota, ale když se v ní člověk ráchá moc dlouho, snadno v ní natáhne krovky.

Jenže já chtěl zachránit Magdalenu, takže jsem byl ochotný udělat a překonat cokoli. Nedal jsem se zdolat únavou. Pak mě něco napadlo. Magdalena si mi sedla na ramena, tváří ke mně, aby byla co nejvíc nad vodou. Mám dojem, že jsme tak strávili několik hodin. Nakonec jsme sundali její oblečení, protože jí bez něj bylo tepleji. Pak mi dovolila, abych ji lízal, ale nepřestala brečet, ani když vyvrcholila.

Klidně mě odsud'te, jestli chcete, ale zkuste odsoudit ji, a zloím vám vaz. Výraznost a bohatost Magdaleniina přirození, mé zjitřené nervy v celém těle, to byla síla, proti níž je oceán čajíček. To je život.⁶¹

V noci jsme slyšeli frkání, opakovalo se zhruba každou čtvrt hodinu. Když se pak obloha začala rozjasňovat, nejdřív pomalu a pak až překvapivě rychle, zahlédl jsem na hladině malou kulatou hlavu se zářivýma černýma očima. Z nozder toho plazza stříkala voda.

Koukl jsem na hodinky. Bylo krátce po šesté. Třáslí jsme se jako osiky a bylo nám zle. Sotva se rozjasnilo natolik, že jsme ve vodě

⁶¹ Lidé si myslí, že oceán znamená život a svobodu. K nejobtížnější překonatelným překážkám v přírodě však patří pobřeží. Lidé je vynášejí do nebe podobně jako vesmír, smrt či cokoli a kohokoli, kdo řekne rázné „ne“ a trvá na něm.

rozpoznali žraloky, znovu do nich vjela agrese. Bezpochyby mají rádi západ a východ slunce. Přihnali se jako šípky vystřelené z luku.

Naštěstí neměli úspěch. Jejich šance zkazila halda ran podrážkou do tlamy. Nádrž se rozjasňovala stále víc. Poznali jsme, že to velké frkající zvíře je obří mořská želva, a patrně to byl ten můj kámen, který jsem pak nemohl najít. Zanedlouho jsme odhalili, že jsou dvě. No jo, nádrž byla fakt napěchovaná zvířaty.

Napočítali jsme asi dvanáct žraloků dlouhých jako člověk (za dvacet minut jsem se s jistotou ustálil na čtrnácti). Byly jich dva druhy, ale nepoznal jsem ani jeden z nich. Oba byly hnědé a vypadaly jako ze sametu. Měly překvapivě a nechutně hodně postranních ploutví. Jeden druh byl posázený skvrnami.⁶²

Těsně nad písčitým a betonovým dnem pomalu a ladně plul rejnok, který vypadal, jako by mu někdo ukousl půlku ocasu. Kousek nad ním dováděla škola papouščíh ryb. Každá byla dlouhá přes třicet centimetrů. Srotily se do houfu a hodovaly na ostatcích Rovova těla. Jak tak kolem nich vířily vodu, vypadalo to, jako by Rovo tancoval.

Moc z něj nezbylo: roztrhaná hlava, páteř, pažní kosti. Ruce měl rozdrcené, šlachy trčely na všechny strany. Tu a tam se do roztřepených šlach zakousl nějaký žralok a roztočil tělo jako kolotoč. Uklidnilo se až za chvíli, když se ho znovu ujaly ryby. Ponořil jsem se a Rova chytil. Doufal jsem, že kdyby na něj přestaly dorážet ryby, Magdalena by mohla přestat hyperventilovat. Jenže jsem tím naštvál žraloky a dotyk těch ostatků byl tak odporný, až jsem se začal dávit. Jediné místo, kde se dalo tělo držet, byl ostrý spodní výčnělek páteře hned vedle otvorů, jimiž žraloci vytáhli ledviny. Pro jistotu jsem tělo pustil a doporučil Magdaleně, aby se na ně nedívala. Nakonec jsme na ně ale koukali oba.

⁶² Byli to žraloci tygří nebo žraloci rezaví nebo tak něco. Koho to zajímá?

Každý žralok, který je takhle velký, napadne člověka, pokud ví, že mu to projde. Kromě toho jsou všichni žraloci žijící na mělčinách nahoře hnědí a dole bílí, aby si ryby nad nimi myslely, že žraloci jsou vlastně písek, a ryby pod nimi si je pletly s oblohou.

Kolem půl osmé žraloci bleskově odpluli, jako by je odehnal nějaký signál. Přišel ošetřovatel a nesl snídani.

Bylo mu krátce po dvacítce, měl vyholenou hlavu a kotlety. A taky žluté gumové kalhoty. Zastavil se a vytřeštil oči na Magdaleniny vztyčené bradavky. Aspoň že si hned nevšiml Rova.

„Dostaňte nás odsud,“ zachraptěl jsem.

Svezl dolů rampu. Odrazil jsem se ode zdi s Magdalenou v náručí. Teprve v tu chvíli jsem byl odhodlaný spustit zrak z těch zatracených žraloků. Vysunul jsem Magdalenu na rampu a pak jsem se nahoru vyškrábal sám. Zamotala se mi hlava a před očima se mi ztmělo.

„Zavolám policii,“ hlesl mladík.

„Jak?“ zeptal jsem se. „Nemáte mobil.“

„Ale mám,“ opáčil a vylovil ho z kapsy.

Zatraceně. Vyrval jsem mu ho z ruky a praštil s ním o zábradlí. Zbytky jsem hodil do nádrže. Nejdřív jsem ale toho chudáka omráčil.

Čtyřicet hodin, které v tu chvíli začaly, patřily k nejhorším a nejdůležitějším v mém životě. Během nich – ačkoli to je jen zlo-mek událostí – jsem ujel na tři a půl tisíce kilometrů a den poté, co jsme se s Magdalenou vydrápali ze žraločí nádrže, jsem skončil zase v New Yorku.

Konkrétněji řečeno jsem skončil na Manhattanu. Portýr v Pornově domě mě poznal a pustil mě dál. V bytě jsem našel dva mouly. Zabil jsem je Pornovým skleněným konferenčním stolkem.

Stále bdělého Porna, omámeného kokainem, jsem popadl za boky, stejně jako jsem držival Magdalenu. Kroutil se a ječel, ale měl smůlu. Obličejem napřed proletěl oknem v obývací místnosti.

Pak jsem si ze všeho nejvíc přál, aby se vrátil a já to mohl udělat znova.

Z ulice, kde se okamžitě začal kupit dav, jsem zavolal Samu Freedovi a podruhé téhož dne jsem mu oznámil, kde mě má vyzvednout.

Na ulici vcházím jako civilní občan. Jsem volný. Všechno jsem vzdal. Už nebudu léčit pacienty. Ať pro mě uniforma a titul udělaly sebevíc, je s tím od téhle chvíle konec. Opustil jsem kněžství a přestávám obtěžovat ministranty.

Měl bych se cítit hrozně. Uvědomuju si to. Makal jsem sedm let, než se ze mě stal doktor. Prakticky nemám nic jiného než toho doktora. Nemám práci. Dokonce nemám ani bezpečné bydlení.

Nevím proč, ale mrazivý vítr rozmetající ledové úlomky na všechny strany mi připomíná jarní vzduch plný much a opilých ženštin na zahradní slavnosti.

Já se totiž vůbec necítím špatně.

Jsem v New Yorku. Mohl bych si zaplatit hotelový pokoj a zavolat odtud do WITSEC. Pak bych se mohl vydat do *muzea* nebo do kina. Mohl bych vyrazit přívozem na Staten Island. No, možná bych neměl, protože každý chlap na Staten je buď mafián, nebo policajt, ale co by. Koupil bych si *knížku* a sedl bych si s ní do *kavárny*.

Dochází mi, že jsem *medicínu* fakt nenáviděl.

Nesnášel jsem ji od školy. Nekonečné utrpení a úmrtí pacientů, jejichž život jsem měl zachránit, ale nešlo to, protože to vůbec nešlo, nebo protože jsem nebyl dost dobrý. Špína a korupce. Nekonečné hodiny ve službě.

Nejvíce ze všeho jsem nenáviděl tuhle newyorskou nemocnici, to memento smrti, Manhattanskou katolickou nemocnici.

Pracoval jsem jako lékař, jak nejdéle jsem mohl. Víím, že jsem dlužník, a vážím si toho, že jsem jako lékař musel ten dluh platit. Snažil jsem se dělat dobré skutky každý den, nemusel jsem se za nimi plahočit jinam.

Na druhou stranu můžu splatit jen to, na co mám. Kdybych se nechal zabít po sedmi letech odčiňování, nikomu bych nepomohl. Pouze bych nechal investice do mé osoby proletět komínem. V téhle profesi prostě víc nezvládnou.

Stejně to není konec světa. Až se usadím a zabydlím někde jinde, třeba začnu vařit někde v charitativní vyvažovně. Pojištění za

špatné vaření určitě nebude tak vysoké jako za újmu na zdraví v důsledku nekvalitní zdravotnické péče.

Vzpomenu si na výraz doktora Přítele „žaloba po poskytnutí neadekvátní péče“ a neubráním se úsměvu.

Vzpomenu si i na další věci. Náhle se zastavím, jako bych přimrzl. Div nepřepadnu.

Proberu to v hlavě ještě jednou, abych našel zakopaného psa.

Přemýšlím jako šílený.

Nedaří se mi najít cestu ven.

Přišel jsem totiž na to, jak zachránit tu osteosarkomovou slečnu.

Nechávám se bičovat větrem a z mobilu volám na chirurgii. Nikdo to nebere.

Zkouším ortopedii. Obsazeno.

Akfal. Ve sluchátku se ozve Dvořákova symfonie *Nový svět*, což znamená, že je s pacientem na MRI.

Na konci bloku, jímž procházím, zastaví limuzíny a vystoupí z nich šest mužů. Mlčí.

Všech šest mužů má dlouhé kabáty, aby zamaskovali zbraně. Vidím tmavovlasého chlápka, pak Hispánce a ti zbývající čtyři vypadají jako běžní západáci. Mají džíny a tenisky. Tváře mají poznamenané vráskami od přemíry sluníčka na rančích ve Wyomingu a Idahu. Myslí si, že o jejich úkrytech nikdo neví.

Na pár takových rančích jsem byl. Obchodně, chápete.

Hitmani se na rohu rozdělí a vydají se oběma směry, aby nebylo úniku. Ohlédnu se. Další dvě auta.

Mám asi půl vteřiny na rozhodnutí, jestli přejdu silnici a budu v tahu, anebo se vrátím do nemocnice.

Jsem blbec. Volím totiž nemocnici.

Řítím se nahoru po eskalátorech do provozního úseku. Jestli jsou tu ti chlápci poprvé, získám trochu času k dobru, protože mě začnou hledat v přízemí.

Jestli.

Prolétnu pooperační místností. Lidi z jednotky intenzivní péče pořád prohledávají koutek, kde zemřel Squillante, aby našli výtisk z

jeho EKG. Nakonec budou muset najít ajťáka, aby jim vytiskl další. Asi tak za měsíc.

V šatně, která patří k chirurgii, je na zdi připevněná televize s plochou obrazovkou. Zobrazuje se na ní rozpis operací.

„Kdy začne další operace?“ zeptám se chlapíka s mopem.

Pokrčí rameny. Otočím se k odchodu. Odhodí mop a hodí mi kolem krku smyčku z drátu.

Bezva. Nejspíš tam na mě čekal od okamžiku, kdy mě slyšel, jak si povídám s osteosarkomovou slečnou před jejím pokojem. Chtěl shrábnout Locanovy peníze za moje dopadení sám, aby se nemusel dělit. Je to drátěný psychopat.

Drát se snadno připraví, snadno se ho člověk zbaví, snadno se schová, dokonce i v chirurgickém obleku. Jenže drát používají jen psychouši. Kdo jiný by se chtěl na někoho tak mačkat? Mám co dělat, abych stihl zvednout ruku před krk. Vzápětí drát utáhne.

Po pár vteřinách mi dochází, že tímhle mě nezabije. Rozhodně ne rychle. Před hrtanem mám totiž rozevřenou dlaň a pod drát se mi podařilo na obou stranách vnutit dutinku od stetoskopu. Ani psychopat nedokáže vynaložit tolik síly, aby přetnul arterie. Co na tom, že zkřížil drát za krkem, to nestačí. Může mi poškodit žíly, protože jsou blíž k povrchu těla než tepny, ale tím zamezí jen odtékání krve z hlavy. Už teď cítím horkost a narůstající tlak v hlavě. Nějakou dobu se ale ještě udržím při vědomí.

Chlápek se nečekaně pohne dopředu a vzápětí trhne dozadu a jsem v koncích. Drát se mi zařízne do dlaně a po stranách do krku. Ten padouch do drátu něco přidal. Sklo, kov nebo něco na ten způsob. Hlavička stetoskopu s cvaknutím dopadne na podlahu.

Hm, tak tohle mě zabije hodně rychle.

Dupnu mu na nohu. Má boty s ocelovými špičkami. Jak jinak, vždyť je to drátěný psychopat. Přesně s tímhle počítal. Ocelová špička se malinko prohne. Chlápek zavrčí, protože ho promáčkнутá deska zabolí do nohy, ale jeho plány se tím nemění. Přes takovéhle boty se můžete projíždět autem.

Napadne mě trhnout s námi oběma dozadu, a prudce. I na tohle je připravený, a snadno nás zaráží o operační stůl.

Jenže tohle je *moje* teritorium. Zarvu patu do pedálu, jímž se odbrzdíuje stůl. Tentokrát jsem ho zaskočil. Letíme jak odpálkovaný tenisák.

Přistaneme na podlaze, já na něm. Sotva heká, ale drát pořád drží vší silou.

Volnou rukou se za něj natáhnu, popadnu ho za vlasy – ty kupodivu má, hlupák – na levé straně hlavy. Posadím se, trhnu jím nahoru, pak ho přehodím přes rameno a současně jím smýknu do strany.

Tenhle postup funguje, když je psychopat pravák nebo má pravou ruku zkříženou přes levou. Docházejí mi možnosti.

Psychopat ztěžka dopadne na podlahu, navíc mu chybí celkem dost vlasů. Hlavou je natočený ke mně, koukám mu do tváře. Pak už nemám moc problémů s tím, abych mu lokty a hřbetem ruky bleskově zmaloval ksicht – vzadu vepředu, vzadu vepředu. Končí v bezvědomí a krvácí vzadu na hlavě.

Omámeně se vyškrábu na nohy.

Na mytí podlahy sis vybral špatný den, chytráku.

V zásobovací chodbě mezi operačními sály si sešívačkou zašiju dlaň. Je to pekelná bolest, ale ruka bude fungovat, to je rozhodující. Krk si obvážu obinadlem. Víc udělat nemůžu, protože jsem ránu zatím neviděl a předmět, který se nejvíc podobá zrcadlu, je jen tác na nástroje.

Převlékám se do čistého oblečení a zrakem zabrousím k policím a regálům. Obsahují ocelové přihrádky na pomůcky na různé operace. Jsou označené konkrétním účelem, například „HRUDNÍK, OTEVŘÍT“, „TRANSPLANTACE LEDVIN“.

Vytáhnu přihrádku s cedulkou „SEKÁNÍ, VELKÉ KOSTI“. Vyberu si nůž, který vypadá jako mačeta. Rukojeť je ze stejného materiálu. Nožem rozřiznu nohavici kalhot a náplastí připevním nůž k vnější straně stehna.

Přejdu k umyvadlu a snažím se ze sebe smýt trochu krve. Potkávám se tam se zdravotním bratrem. Škrábe se v podpaží jehlovitou kamerkou laparoskopu, kterou pak lékaři v co nejsterilnějším oblečení, aby nezapříčinili kontaminaci, někomu zasunou do břicha. Sekne po mně pohledem a zmizí.

Procházím jedním operačním sálem za druhým, až konečně najdu osteosarkomovou slečnu. Každá jiná varianta by byla pomalejší. Už spí, anesteziolog jí drží na tváři masku.

Leží nahá na operačním stole. Rezidenti se dohadují kvůli tomu, kdo jí oholí přirození. Nic takového vůbec není třeba.

Jakmile mě spatří sálový bratr, vytřeští na mě oči: „Vy nemáte masku! Ani čepici!“ vykřikne.

„To nevadí,“ opáčím. „Kde je operatér?“

„Okamžitě opusťte operační sál!“

„Koukejte mi říct, kdo bude operovat.“

„Nenuťte mě, abych na vás musel volat ochranku!“

Zaťukám mu na hrudník, čímž kontaminuji jeho oblečení. Poděšeně vykřikne. Pokud se operace uskuteční, právě jsem ji o hodinu a půl pozdržel. „Vybalte, kde je ten zpropadený doktor,“ pronesu důrazně.

„Jsem tady,“ ozve se za mnou. Otočím se. Tvář nad maskou vypadá aristokraticky. „Můžete mi říct, co děláte na mém operačním sále?“

„Ta žena nemá Osteosarkom,“ oznámím mu.

Zachová klid. „Ne? Tak co tedy má?“

„Endometriózu. Krvácí, jen když menstruuje.“

„Má nádor na femuru, na distálním femuru.“ Zadívá se mi na obvaz na krku. Nejspíš prosákl krví. Bolí to jako čert. „Vy jste lékař?“

„Ano. Dochází k migraci děložní tkáně. Stává se to. Zním takové případy.“

„Uveďte mi aspoň jeden.“

„Nemůžu, slyšel jsem o něm od jednoho profesora.“

Vyprávěl mi o tom profesor Kosman, když jsme spolu byli v le-tadle. Mluvil o tom, že se člověk na medicíně musí učit kdejakou pitomost, kterou v praxi za celý život neuvidí.

„To je největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel.“

„Klidně vám v medicínské databázi Medline najdu odpovídající článek,“ nabídnu se. „Děložní tkáň pronikla do anteriorní části kvadricepsů upevněných k okostici. Dá se vyndat. Když jí namísto toho uříznete nohu, na patologii zjistí, že mám pravdu a vy budete namyd-

lený. Všichni v téhle místnosti budou mít průšvih jako hrom. Bud'te si jistý, že se o to postarám.“

Pohlédnu do všech očí v místnosti, které najdu.

„Hmm,“ pronese operátér.

„Tak jo, uklidněte se,“ hlesne nakonec a strhne ze sebe plášť.
„Půjdu se podívat na Medline.“

„Díky.“

„S kým mám vlastně tu čest? Jen abych věděl, koho mám nechat vyrazit, kdybyste se spletl.“

Hodně štěstí, tupoune.

„Bearclaw Brnwa,“ odpovím mu a odejdu.

Mafiáni obšancovali prostor nad eskalátory. Sakra. Na každé straně je jeden a dva jedou do dalšího patra.

Sakra, zakleju. Kolik jich tu ještě je?

Hlavou mi prolétne, že bych se do toho mohl about jako Rambo: ze zdi vytrhnu dávkovač dezinfekčního gelu na ruce a použiju ho jako napalm. Naštěstí mi dojde, že kdybych zapálil nemocnici plnou pacientů, ničeho pozitivního bych nedosáhl. Radši prokličkuju zpátky na požární schodiště, na němž se ozývají opatrné kroky lidí, kteří mě hledají, a co nejtíšeji vylitnu o tři patra výš, na naše oddělení.

Vracím se do jámy lvové.

Má to své výhody. Třeba tu zbraň od ranního útočníka.

Hlavně abych ji našel.

Úplně jsem zapomněl, kam jsem ji zašantročil. Když se snažím rozpomenout, vybavuje se mi jen příšerná únava posílená léky.

Rozhodnu se pro trik profesora Kosmana.

Podle něj by člověk neměl plýtvat časem a přemítat, kam co položil. Stačí si představit, že danou věc potřebujete někam položit právě *ted'*, a pak k tomu místu jít.

Vždyť proč byste si teď vybírali jiné místo než předtím? Naše osobnost je stabilní, nebudíme se každé ráno jako jiní lidé. Problém je pouze v tom, že si nevěříme.

Prostě to zkusím. Nechám se vést vnitřní GPS. Představím si, že je půl šesté ráno, potřebuju schovat zbraň a jinak na nic moc nemyslím.

Ocitám se na sesterně. Mírím ke staříčkým učebnicím vysoko na polici, na které nikdo nesáhl od vzniku internetu. Natahuju se po německé knížce o centrálním nervovém systému.

Za ní nacházím zbraň.

Kosman má další bod.

Před sesternou zahlédnu dva hitmany na konci každé chodby. Prohledávají pokoje. Blíží se ke mně.

Kdybych toužil po přestřelce, doběhl bych do souběžné chodby na druhé straně sesterny a začal na ty chlapce pálit odtamtud. Kromě toho, že bych zastřelil nespecifikovaný počet přihlížejících, by se rozběhl každý, kdo se právě nachází v nemocnici a má zbraň. Vteřinku si popřemýšlím, ale pak ten nápad zavrhuju. S bezpečáky mám svoji zkušenost, ta mi stačí.

Zabočím do místnosti hned za sebou. Nikdo v ní není, protože těsně před Squillantovou operací jsem jednu její obyvatelku propustil a tu druhou jsem hned ráno našel v posteli mrtvou. V téhle nemocnici se nic neděje natolik rychle, aby se sestry aspoň mohly tvářit, že jsou převlečené postele.

Prohledám skříňky. Největší župan, který mám k dispozici, je emko. V koupelně skopnu boty a svléknu oblečení a navléknu si příliš malou, neforemnou a neteplou věc. Poté se zachumlám do postele, v níž ráno zemřela pacientka.

Za pár minutek vejdou do pokoje hitmani.

Ležím na zádech. Prohlédnu si mě. Podívám se na ně. Ta pitomá pistole, kterou na mě mířím zpod deky, se mi div nerozpustí v ruce. Nejtěžší jsou na ní kulky.

Snažím se nekoukat jim do očí. Přesto si uvědomuju, co se jim honí hlavou, když už prohledali ostatní místnosti. Vypadám přehnaně zdravě, dokonce i s tím zafačovaným krkem. Pro něj jsem podvodník jako vyšitý.

Nastejně si sáhnou do kapsy. Zacílím na bližšího hitmana a stisknu kohoutek.

Ozve se cvaknutí, nic víc. Stisknu spoušť znovu. Zase nic. Během dvou sekund vyzkouším všech šest bubínků. Kohoutek se začíná ohýbat. Kulky jsou na místě, zato průbojník nejspíš nebude funkční.

Zatracený krám. Mrštím zbraní po hitmanech a natáhnu se pro mačetu, upevněnou k noze.

Patrně mě něčím omráčí.

Probouzím se.

Ležím na čtverečkovaném linu na chodbě obličejem dolů. Oba chlapi, kteří mě drží za paže, vědí, co dělají. Přinejmenším jeden z nich mi přišlápl záda, abych se nepřetočil a nevzal roha. Nůž mi sebrali. Nejvíc ze všeho vidím boty. Nejvíc ze všeho slyším smích.

„Do háje, tak to konečně udělejte,“ pronese někdo. „Dělá se mi z toho špatně.“

„To je precizní práce,“ namítne jiný hlas a zase se rozhlučí smích.

Zmateně se rozhlédnu. Po své levici spatřím dveře z matného hliníku. Mrázák. Pořád jsem v nemocnici.

Za sebou zahlédnu muže v podřepu. Drží ohromnou plastovou stříkačku s hnědým roztokem.

„Doslechli jsme se, že vás předtím něco bodlo, ale evidentně jste to přežil,“ prohodí. „Napadlo nás, že zkusíme něco ještě horšího.“

„Radši to neříkejte,“ naléhám.

Nedá si říct. „Předtím jste se z toho vylízal, ale teď ani omylem.“

Bujné veselí pokračuje. Pořád mám na sobě toho mrňavého anďela. Na zádech je rozvázaný a cípy leží až na zemi. Ten muž mi vrazí stříkačku do levé pŕlky a stříkne do mě plnou dávku. Ještě že předtím vyfoukne vzduchové bubliny.

„Až Porto dorazí, budete dobře naložený,“ dodá.

Bezpochyby znovu dostávám ránu elektrickým paralizérem.

Magdalena a já jsme odjeli z Akvária v zeleném subaru chudáka ošetřovatele. Nemohl jsem natáhnout paže, musel jsem si na volant lehnout, abych vůbec mohl řídit.

Magdalena si oblékla žlutou pláštěnku, kterou jsme našli v plechové skříni. Na sedadle si strčila nohy pod sebe. Plakala tak moc, až měla červenou, nateklou tvář mokrou od slz. Když poprvé promluvila, nedošlo mi, že něco říká. Ani jsem jí nerozuměl.

Stále dokola opakovala: „Zastav.“

„Nemůžu,“ odpověděl jsem. V místě, kde jsem si vyrazil zuby, jsem měl horkou a nateklou dásně. Jazykem jsem si nahnátl díru.

„Musíme to říct rodičům.“

Taky mě to napadlo. Její rodiče musí okamžitě odjet. Jakmile Porno zjistí, že jsme pořád naživu, půjde po nich. Musíme je varovat.

Zároveň je ale potřebujeme udržet v klidu. Kdyby zavolali policii dřív, než se federálům podaří připravit únikovou cestu pod záštitou programu na ochranu svědků, Porno by si zjistil, co by potřeboval.

„Nemůžeme jim říct o Rovovi,“ oznámil jsem jí.

„Jak to myslíš?“ užasla. Oba jsme chraptěli. Parodie největší.

„Řekni jim, aby okamžitě odjeli z New Yorku. Nesmějí zůstat na východním pobřeží, je třeba, aby zmizeli. Třeba do Evropy. Jakmile jim řekneš, že Rovo zemřel, začnou bláznit, neodjedou, anebo zvládnou oboje.“

„Mají právo vědět to,“ hájila je Magdalena.

„Lásko, nejde to,“ naléhal jsem.

„Neříkej mi lásko,“ vyštěkla. „Už mi tak nikdy neříkej. Tamhle je telefonní automat. Zastav.“

Zastavil jsem. Jestli mě nenávidí, na což by měla plné právo, nemůže se stát nic horšího.

Stejně si myslím, že jim nakonec o Rovovi neřekla pravdu. Při rozhovoru s nimi totiž brečela bez ustání, ale relativně klidně.

Mluvila s nimi rumunsky.

Byl jsem jí za to nekonečně vděčný.

Do Illinois jsme přijeli už za tmy. V řadě motelů na velkoryse velkých pozemcích jsme objevili restauraci. Byl z ní výhled dolů na silnici. Nevzpomínám si, jak se restaurace jmenovala, jen si vybavuji, že patřila k nějakému řetězci. Něčí Pies a tak.

Magdalena šla se mnou dovnitř, aby si objednala. Trásla se jako osika. Neměli bychom se spolu ukazovat, ale nebyl jsem ochotný pustit ji z dohledu. Cítil jsem se vykořeněný, jako bych ani doopravdy nežil.

Věděl jsem, že to, co Porno řekl o mých prarodičích, je pravda. Vysvětlovalo to spoustu věcí, protože prarodiče se vlastně vyhýbali ostatním Židům, nemluvili o své rodině z doby před válkou, na předloktích neměli správná tetování. Tehdy jsem netušil, jak mám s těmi rozpory naložit, stejně tak jsem netušil, že žijí život jiných lidí, každopádně mi docházelo, že mým jediným pojátkem s lidskostí je Magdalena.

Na restauraci si moc nepamatuju. Určitě byla oranžová a hnědá, ostatně jako všechny restaurace u dálnic. Najedli jsme se v autě. Magdalena si pak položila opěradlo a usnula. Počkal jsem, pak jsem vyklouzl z auta a zavolał Samu Freedovi. Oznámil jsem mu, že můžeme okamžitě vstoupit do programu.

„No, může to chvíli trvat,“ odpověděl. „Nevím, komu můžu a nemůžu věřit.“ Zamyslel se. „Nechci volat nikomu, komu nemusím, ale v něčem nebudeme mít na vybranou. Seženu pár lidí a osobně dorazím na místo určení. Nemělo by to trvat víc než šest hodin.“

Probudil jsem se. Ležel jsem na zadním sedadle subaru. Magdalena ležela co nejdál ode mě.

Byla noc, ale v zadním okně se míhal stín něčí hlavy. Dotyčného člověka totiž osvětlovala lampa za ním na parkovišti.

Hlava neměla policejní čepici. Neviděl jsem vysílačku a nezasvítila na mě baterka. Majitel hlavy se pohyboval co nejtišeji, obešel auto kolem dokola. Když se stín ocitl za pravými zadními dveřmi, prudce jsem kopl do dveří. Zasáhly ho do břicha. Vyskočil jsem ven.

Muž několik kroků vrávorál a pak spadl. Skočil jsem na něj. Vlekl jsem ho za popelnici, pryč ze světla. Jeho nylonový kabát přímo syčel na asfaltu.

Nepoznával jsem ho. Bylo mu něco kolem dvaceti, byl běloch, hubený, měl brýle. Narval jsem ho tváří na popelnici.

„Patříš k federálům?“ houkl jsem na něj. Na hitmana byl moc nanicovatý.

„Ne, to ne! Myslel jsem, že je to moje auto!“

„Blbost.“ Znovu jsem s ním praštil o popelnici.

Rozbrečel se. „Myslel jsem, že si to tam rozdáváte,“ pípнул.

„Cože?“

„Chtěl jsem se dívat!“

Brečel jako mimino. Prohledal jsem mu kapsy, ale kromě látkové peněženky na suchý zip jsem nic nenašel. Řidičák mu vydali v Indianě.

Měl rozepnutý poklopec.

„Kristepane,“ zaúpěl jsem.

Vyklonil jsem se zpoza popelnice, abych Magdalenu ujistil, že je všechno v pořádku. Seděla na zadním sedadle.

Nečekaně ji osvitily světlomety a následovalo skřípění brzd.

Okna teréňáku určitě už byla stažená dolů, jinak by to nestihla takovou rychlostí. Z oken koukaly hlavně. Spustily palbu. Subaru se při ní úplně rozsvítilo.

Terénní auto pak vyrazilo vpřed a zmizelo z dosahu, jako bych ho smetl dlaní. Zatáčku z parkoviště vzalo smykem a pádilo pryč.

Zamířil jsem k subaru. Vypadalo, jako by do něj naboural nákladník. Celá jedna strana byla zničená palbou. Ve vzduchu se vznášel skelný prach a pach krve.

Dveře od auta mi zůstaly v rukou. Vytáhl jsem Magdalenu ven, sedl si na zem a přivinul ji k sobě. Hlava jí volně visela.

V pravé tváři jí zela díra, tvář měla úplně zničenou. Byla celá od krve. Obě oči měla rudé. Levé oko bylo roztržené a vytékala z něj průzračná tekutina. Stékala jí po hlavě.

Přitiskl jsem si k sobě její tvář. Byla bezvládná.

Když se bůh zlobí, nevyšle anděly pomsty.

Pošle Magdalenu.

A pak si ji vezme.

Probouzím se. Je to těžké. Zkouším to několikrát. Je mi tak strašná zima, že je snad i lepší pořád spát, abych nemusel zjišťovat, proč je mi zima.

Nakonec se přece jen zkusím otočit. Zjišťuju, že mám penis přilepený k podlaze. Okamžitě jsem vzhůru. Nejdřív mě napadne, že mi ho tam někdo přibil, protože ho vůbec necítím a připadá mi jako cizí věc mezi nohama, ale pak si na něj sáhnu a dojde mi, že ho mám přilepený. Vzápětí se opravím. Penis mi přimrzl k ocelové podlaze.

Plivnu si do levé dlaně – ležím na pravé ruce a ani na vteřinku si nehodlám lehnout zpátky na břicho, ani abych pravou ruku uvolnil – a slinami se snažím penis uvolnit. Musím to zkusit víckrát. Stejně mi spíš připadá, že jsem ho odsekal.

Současně se o mě pokouší panika z nevědomí. Nic nevidím. Mezi jednotlivými pokusy si klouby volné ruky protírám oči. Objeví se před nimi nesourodé pestrobarevné body, což znamená, že mi nervy v sítnici pořád fungují. Usoudím, že oči budu mít nejspíš v pořádku, takže jsem někde v naprosté tmě.

Otázka zní, kde přesně jsem. Jakmile osvobodím penis, vstanu. Anděl se mi na hrudi vysoukal, a když vstanu, svez se dolů a zahalí potřebné místo. Obvazy z ruky a krku jsou pryč.

Natáhnu ruku před sebe. Popojdu pár kroků a dotknu se ocelové zdi. Udělám ještě jeden krok a předními zuby se praštím o něco tvrdého, kovového. Překvapením a bolestí uskočím. Narazím do další kovové věci. Regál. Přejeďu po nich prsty, jako bych četl obří Braillovo písmo. Nacházím desítky sáčků s ledem ve tvaru krevních jednotek připravených na transfuzi.

Ohmatám i druhou stranu a pak zadní část regálu. Všude je totéž. Vepředu jsou kovové dveře, ale kliku nejde stlačit dolů.

Jsem v mrazáku, který je velký asi jako vězeňská cela. Jsem v mrazáku na krev.

Proč?

Určitě by nebyl problém umřít tady. Taky by se mi mohl poškodit mozek, podobně jako jednomu zástupci šéfkuchaře, který nechtěně strávil celou noc v hlubokomrazicím boxu v restauraci, kde pra-

coval. Připadá mi absurdní, že by se někdo záměrně pouštěl do takové hlouposti. Je to vlastně stejné, jako by Joker nechal Batmana v přístroji na ledovou tříšť, ale ani jednou se nepřišel podívat, co se tam děje.

Ačkoli stříknout někomu do hýždí výkaly je taky padlé na hlavu, když se to tak vezme.

No jo, nějakou dobu nad tím přemýšlím. Hnus. Zkousím myslet na něco jiného. Kdybych měl zemřít na toxický šok, bylo by dávno po mně.⁶³ Z hlediska dlouhodobých důsledků, pokud tedy budu žít dostatečně dlouho, abych se s nimi setkal, můžu konstatovat, že jsem do sebe narval veškerá dostupná antibiotika. Díky, pane Zadku. Sice nevím, co s vámi je, ale za vaším léčebným postupem si stojím.

Konečně mi dojde, proč tam jsem.

Nesnaží se mě zabít. Potřebují mě připravit o sílu jako těch šest pitomců ve *Ferdinandovi*, kteří ubodají býka téměř k smrti, a teprve pak vstoupí do arény matador.

Pak na scénu nakráčí Porno a osobně mě zabije.

Nejspíš použije nůž. Kdeže se s ním učil? Jak to Squillante říkal? V Brazílii? V Argentině? Přemýšlím, jestli jsem někdy slyšel o stylech bojování nožem v jedné z těch zemí. Neslyšel.

Naopak vím, že boj nožem stojí na dvou přístupech. První je realistická škola, podle jejíž filozofie platí, že když bojujete s někým, kdo se vyzná, přijdete k újmě, takže byste se na to měli předem připravit (to jsou ti chlapíci, kteří si před bojem omotávají kožené bundy kolem předloktí); druhá je idealistická škola, podle jejíž filozofie by člověk měl investovat co nejvíc energie do vlastní obrany, aby vůbec nebyl zasažen. Bránit se můžete například tím, že nikdy nenastavíte neútočící část svého těla před čepel nože.

⁶³ Toxický šok je reakce imunitního systému, kterou spouštějí znečišťující látky v krvi, například bakterie. Tyto látky tvoří v závislosti na hmotnosti až dvacet procent lidských výkalů. Všechny navíc žijí ve střevech. (Krávy jsou díky těmto bakteriím živý, protože „pojídají“ trávu, již své bakterie sytí.) Při šoku se žíly otevrou, aby do tkání pronikly bílé krvinky a pustily se do boje s infekcí. Tekutina, která společně s nimi vytéká, prudce sníží krevní tlak.

Oba přístupy se řídí několika hlavními zásadami. Kopy a údery jsou povolené při každé příležitosti, protože nůž umí člověka tak vyděsit, že na zbytek vašeho těla úplně zapomene. Navíc máte-li nůž se špičkou, nikdy byste se neměli snažit kohokoli bodnout. Bodání je totiž podřadný způsob boje, protože při bodání člověk odkrývá příliš velkou část těla s minimální šancí na poškození protivníka. Naopak řezání by se mělo aplikovat na jakýkoli nabízející se cíl (například klouby protivníkovy ruky, jíž drží nůž), v ideálním případě na vnitřní strany paží a nohou, kudy vedou velké cévy. Protivník pak vykrvácí jako zvíře napadené žraloky ve volné přírodě.

Ze zásady – a taky kvůli tomu, že mám na sobě anděla, a ne koženou bundu – se spíš kloním k idealistickému přístupu. Kromě toho bych se rád klonil i k vlastnění nože, což právě teď nejde. Rozhodnu se, že to zkusím změnit.

Nejdřív prozkoumám celý mrázák. Nahmatám objímku visící ze stropu. Bez žárovky. Police s krevními zásobami.

Možná bych mohl z krevních produktů postavit sněhuláka. Pornovi by se udělalo špatně a třeba by se uzvracel k smrti.

Samotné police mi nejsou k ničemu. Jsou připevněné ke kostře, kterou tvoří bytelné kovové háky do elka. Ty jsou zase připevněné k železné desce zhruba o velikosti podnosů. Jsou zabudované do podlahy a stropu. Šrouby jsou hodně utažené, s nimi nehnu. Navíc rychle ztrácím citlivost v konečcích prstů, dokonce i v těch, na které jsem neplival. Poraněná dlaň ke všemu začíná tuhnout. Bušení do polic taky nemá smysl, protože v mrázáku je sotva dost místa, abych zvedl paže, a navíc bych vyloudil větší rámus, než je radno. Ve výsledku bych do polic neudělal ani důlek, tak co. Klika nepovolí, ani když se oběma nohama zapřu o dveře a táhnu ze všech sil.

Zvažuju, jak by to mohlo jít, kdybych bojoval holýma rukama a nohama. Začínají mi připadat jako steaky přišité na končetiny. Začnu promýšlet strategii: jestli bych měl stát u dveří nebo ne, a tak.

No jo, jenže když přemýšlím a nehýbu se u toho, začíná mi tuhnout tělo. Znovu propátrám místnost. Je těžké posoudit, jestli jsem prošel všechny police, když nic nevidím a hmat nestojí za nic, proto začnu používat předloktí. Hustota nervových zakončení je sice nižší, ale vynahradí ji lepší prokrvení.

Nakonec zjistím, že jeden díl konstrukce připevněný k podlaze má ostrou hranu. Deska má asi dvacet centimetrů čtverečních a je půl centimetru tlustá. Kdybych ji uvolnil pomocí tyče, k níž je připevněná, měl bych v ruce slušnou zbraň. Znovu zkusím trik s nohama, tentokrát se opřu o stěnu. Ani ťuk. Opět si připomenu, že jsem slabší než před půlhodinou.

Opřu se o police, abych se vydýchal. Do háje s faktem, že ze mě kov vysává zbytky tepla. Musím vymyslet, co udělám. Pokud vůbec něco udělám.

Jaký v tom bude rozdíl? Když se odsud dostanu, David Locano mě zase najde a pak zabije. Klidně můžu v té době pracovat jako asistent na benzince někde v Nevadě. Celý den budu postávat u stojanů, protože asistenci už nikdo nepotřebuje, každý natankuje sám, zaplatí kreditkou a odfrčí.

Když umřu tady, mám šanci zjistit, jestli existuje posmrtný život, jak tvrdila Magdalena. Znovu bych ji uviděl a byl bych s ní.

Začíná se o mě pokoušet zmatenost a mrzoutství. Všechno mi začíná připadat nějaké abstraktní, všechno mi začíná být jedno. Prohrávám to.

Ne, tohle nesmím dopustit.

Musím vymyslet plán.

Praštím hlavou o hranu police. Bolest mě probere. Můžu myslet aspoň na něco.

Na něco tak praštěného a ujetého, na něco tak strašně nepravděpodobného, že bych se do toho nikdy nepustil, nebýt jedné drobné vyhlídky. Bolesti.

Budu se snažit, aby mě to pekelně bolelo.

Když to zabere a já přežiju, třeba si život dokonce zasloužím.

Když přitisknete patu k podlaze a zvednete špičku nohy ke stropu, pak roztáhnete prsty (vím, že to vůbec není snadné, ale nutí vás to připustit, že jste primát), na vnější straně nohy vznikne specifický žlábek. Konkrétně se objeví mezi svaly na holeni a lýtku. Právě do tohohle žlábků se chci říznout.

Kleknou si k té ostré části konstrukce a přitisknu k ní pravou holen tak, aby se mi ostrý roh zaryl do kůže těsně pod kolenem. Radši

bych to udělal na levé noze, ale k té bych se s pravou rukou dostával obtížně. Proti ostrému rohu proto rvu tu pravou holeň.

Nejde to. Sotva jsem se škrábl. Asi jsem na poslední chvíli ucu-kl. Podvědomí mi zabránilo v tom, abych si roztrhl kůži.

Zkusím kůži tupit zmrzlým balíčkem krve, a když znovu přiložím holeň k ostrému rohu, pravou rukou zatlačím do lýtky, aby se noha necukala. Jo, noha se zkouší cukat, ale tentokrát to nezvládne a kůže praskne.

Bolest mě skolí na záda. Přitisknu koleno k hrudi a dělám všechno, co jde, abych nevěřetěl. Uvědomuju si, že špička nohy okamžitě otupěla. Cítím jen proužek mezi palcem a ukazovákem. Vida, dobrá zpráva: řízl jsem se tak hluboko, až jsem přetnul nerv, který vede těsně nad ten sval.

Počkám minutku dvě, abych zjistil, jestli jsem přetnul i arterii vedoucí podél nervu – jinak řečeno zda jsem se právě zabil a můžu zbylé okamžiky života odpočívat –, pak opatrně ohmatám řeznou ránu, jestli je dost dlouhá. Jo, je, vede po dvou třetinách spodní části nohy. Překulím se na bok a přitisknu ránu na zmrzlou podlahu, abych trochu otupil bolest a zpomalil krvácení. Fakt nevím, jestli to zabírá.

Nad přítomný okamžik stejně není. Sednu si. Šourek, beztak dost stažený, se scvrkne ještě víc, až si říkám, jestli mi nevymrští varlata do mozku. Zabořím prsty obou rukou do zranění na noze.

Tělem mi projede úplně jiná bolest než předtím. Tahle vystřeluje do boku. Dochází mi, že tohle nedokážu zopakovat, takže směřuju dál, dolů mezi teplé a provazcovité svaly.

Sice kloužou, ale stáhnou se jako ocelová lana, až mi málem zlomí prsty. „Zatraceně!“ vykřiknu, vší silou je roztáhnou a prsty pravé ruky zasunu ještě hlouběji. Na kloubech prstů u rukou cítím, jak mi pulzuje tepna.

Pak se to stane: dotknu se pravé lýtkové kosti.

Fibula a tibia, jak jsem, myslím, už říkal, jsou stejné jako paralelně probíhající kosti předloktí. Na rozdíl od předloktí nevykonává ta menší kost – fibula – tolik práce jako větší kost. Horní konec tvoří malý podíl kolena a spodní konec dotváří kost vnějšího kotníku. Zbytek kosti je nanic. Dokonce neunese ani váhu těla.

Prostrčím prsty membránou mezi fibulou a tibií a uchopím kost. Je asi tak třikrát silnější než propiska, ale nemá vyhraněně válcovitý tvar, naopak jsou pro ni příznačné ostré hrany.

Tak, teď tu kost potřebuju zlomit. V ideálním případě bych si neměl poškodit kotník ani koleno. Samotná představa mi zvedá žaludek. Natáčím hlavu doleva a vyzvracím se vedle sebe. Nic moc ze mě nevyjde, ale aspoň je to teplé. Hlavně pořád držím fibulu, nepouštím ji a nepustím.

Zpropadená práce, jak si asi tak mám zlomit nohu? Vždyť kosti jsou prakticky z kamene. Dostatečně prudká rána ji může zlomit anebo taky rozdrtit. Napadne mě, že bych mohl kopnout do ostré hrany nejnižší police, ale tím bych spíš poškodil tibii, která tvoří většinu plochy holeně.

Najednou se mi rozsvítí. Posunu se dopředu a co neopatrněji opřu holeň o hranu police a taky co nejbliž ke kotníku. Chytím nohu kousek výš, blíže ke kolenu. Pak trhnu kostí dopředu, ulomím ji těsně nad kotníkem a její horní část vykroutím ze sevření ligament, která drží koleno pohromadě.

Je to pekelná bolest.

Fakt pekelná.

Víte, jaké to je, když jste zalití potem, současně mrznete a říkáte si, jestli jste to nepřehnali?

A víte, jaké to je, když držíte v ruce nůž, který jste si vyrobili z vlastní holenní kosti?

Konečně se dveře odemknou, pak se otevrou a někdo nařídí: „Pojď ven.“

Nehýbám se. Couvl jsem k zadní polici a držím oči co nejvíc otevřené, aby se co nejrychleji adaptovaly na světlo. V téhle chvíli mě do nich bodá bílá. Nůž schovávám za jeho příbuznými v pravém předloktí.

Objeví se silueta muže se zbraní. „Řekl jsem, abys... Kristepane!“ vyjekne. „Je tamhle vzadu, ale je celý od krve, pane Locano,“ ozve se ten chlap.

Za siluetou se objeví několik mužů a nakukují dovnitř. „Ksaku,“ zakleje jeden z nich.

Po něm se ozve Porno. Jeho hlas poznávám neomylně, ačkoli je drsnější, než býval. Je hlubší a nějaký víc cizí.

„Vytáhněte ho odtud,“ rozkáže.

Nikdo se ani nepohne.

„Je to jen žloutenka,“ uklidňuju je. „Když na mě sáhnete, nejspíš ji ode mě nechytne.“

Všichni couvnou.

„Jděte se vycpat,“ houkne na ně Porno. Vejde dovnitř. Moc ho nevidím, rozpoznávám pouze jeho obrysy, protože si oči ještě nezvykly na světlo. Nevypadá dobře. Dokonce to vypadá, jako by někdo dal čtyřletému Adamu Locanovi výbavu, která je určená pro devítileté a starší děti. Jeho hlava vypadá jako neforemná boule.

Měl bych něco říct. Kromě krve jsem nahý. Rozmatlal jsem po sobě svoji krev a ještě jsem celkem zbytečně použil krev z jedné várky, abych odvedl pozornost od pravé nohy a tlakového obvazu vyrobeného z anděla. Krev je všude, po celé místnosti.

Těžko říct, jestli si z toho Porno dělá hlavu. Máchá nožem, chce zaútočit bekhendem. Podle klikaté čepele a vzoru na boku soudím, že to je indonéský nůž.

Porno se chová celkem schopně. Ustavičně pohybuje nožem, vytváří jím jakýsi elektronový mrak na obranu. No jo, idealistický přístup. Jakmile zahlédne můj nůž – produkt mého vlastního masa a krve – zarazí se a hrůzou i překvapením o několik kroků couvne. Nabídne mi tak k útoku celý pravý bok.

„Kristepane, Porno,“ houknu.

Bodnu ho těsně pod žebra na pravé straně a pokračuju nahoru skrz přirozený otvor v bránici. Zlomený konec fibuly mu propíchne aortu a skončí uvnitř jeho tlukoucího srdce.

Tedy, do té chvíle tlukoucího.

Další věc, kterou si pamatuju, je probuzení. Potom mě napadlo: *Na chlapa, který si ustavičně stěžuje, že málo spí, se probouzím nějak často.*

Ležím v nemocniční posteli. Kousek ode mě sedí profesor Kosman v křesle, čte si něco, co vypadá jako článek v novinách, a něco v něm zaškrťává.

Jako obvykle mě zaskočí, že vypadá neuvěřitelně mladě. Jako by jeho moudrost a rozsáhlost znalostí, k níž se patrně nikdy nepropracuju, doprovázela nadčasovost věku. Ani vlasy nemá prořídle. Stejně nemůže být o moc starší než já.

„Profesore Kosmane,“ oslovím ho.

„Izmaeli, jste vzhůru!“ odpoví. „Prima, už budu muset odejít.“

Posadím se. Trochu se mi motá hlava, proto se pro jistotu podepřu jednou rukou. „Jak dlouho jsem byl mimo?“ zeptám se.

„Ne tak dlouho, jak byste si asi myslel. Pár hodin. Hned po našem telefonátu jsem vyrazil na letiště. Měl byste si lehnout.“

Poslechnu ho. Odhrnu příkrývku. Pravou nohu mám obvázanou kily obinadel. Na těle mám zaschlou krev. „Co se stalo?“ zeptám se.

„Chirurgie vám jde líp, než si pamatuju,“ konstatuje profesor Kosman. „Ta akce s dívkou, která měla mít osteosarkom, ale nakonec ho neměla, byla fascinující. Jednou jsme se bavili o něčem podobném, že? Ta autofibulektomie byla naprosto fascinující! Měl byste o tom napsat do oborového časopisu, uděláte dojem na spoustu lidí.“

„Co je s těmi chlápky?“

„Myslíte mafiány?“

Přikývnu.

„Syna Davida Locana jste bodl do srdce, zbytek jste postřílel jeho zbraní. Tedy kromě jednoho, tomu jste párkrát praštil hlavou o dveře mrazáku. Nezvládne to.“

„Panebože, nic z toho si nepamatuju.“

„To byste měl.“

„Proč? Je na mě podané trestní oznámení?“

„Zatím ne, držte si palce.“ Posbírání své papíry. „Jsem rád, že jste v pořádku. Kéž bych mohl zůstat.“

Přiměju se k nepříjemné otázce. „Vykopnou mě?“

„Z Manhattanské katolické? Rozhodně.“

„Myslím z oboru.“

Profesor Kosman se mi podívá přímo do očí. Napadne mě, že to udělal poprvé v životě. Má hnědé oči, ale jsou světlejší, než jsem si myslel.

„To se uvidí,“ odpoví. „Máte pocit, že jste své lékařské poslání završil?“

Zamyslím se.

„Ani omylem,“ odpovím. „Kéž by.“

„V tom případě něco vymyslíme,“ slíbí. „Na nějakou dobu byste se měl ale vypařit, zažádejte si o grant a něco zkoumejte. Hlavně hodně daleko odsud. Doporučuju vám UC Davis v Central Valley. Zavolejte a dohodneme se.“ Vstane.

„Počkejte,“ zarazím ho. „Co je se Squillantem?“

„Pořád je mrtvý.“

„Kdo ho zabil?“

„Vaši medicí.“

„Cože?“ užasnu. „Proč?“

„Měl ventrikulární fibrilaci a oni se ji snažili zastavit draslíkem. Mysleli si, že mu pomůžou.“

„Za to můžu já, dal jsem jim nepřiměřeně velkou zodpovědnost.“

„Jo, to taky říkali.“

„Spal jsem, když k tomu došlo.“

Podívá se na hodinky. „Oni ne. Měli okamžitě nahlásit krizový stav, ne ho zvládat vlastními silami. No co, to není náš problém. Buď je vyhodí, nebo ne.“

„Jak jste zjistil, že to udělali oni?“

Profesor Kosman se chystá k odchodu. „No... připadalo mi to celkem jasné. Máte ještě nějaký dotaz?“

„Jo, poslední,“ odpovím. „Měl jsem pacienta s mnohočetnými abscesy. Anonymně volala nějaká žena a tvrdila, že ho kousl netopýr –“

„Aha, od toho jste dostal dávku, vidíte?“

„Přesně tak. Jak mu je?“

Profesor Kosman pokrčí rameny. „Jeho pojišťovna mu neuhradí další den pobytu v nemocnici, takže ho převezli do státní nemocnice.“

„Dobře, ale co mu je?“

„Kdo ví? Klidně tam zkuste zavolat. Nejspíš o něm nikdy víc neuslyšíme. Vy máte krev v pořádku. Ani tohle není náš problém.“

Poplácá mě po nezraněném kolenu. „Víte, co říkají alkoholici, ne? Kdykoli poznáte rozdíl mezi tím, co můžete a nemůžete ovlivnit, měli byste poděkovat bohu – především tehdy, když s tím nic nenačláte.“

Posunu se. Bolest v noze zesílí, ale vzápětí zmizí. Hlava i žaludek mi díky analgetikům plavou. „Děkuju, že jste přijel,“ ocením jeho zájem.

„O tohle bych se připravit nedal. Zavolejte mi.“

„Zavolám.“

On odejde, já usnu.

Má houby co na práci.

Já ne.

Poděkování

UČITELÉ: Stanley a Doris Tanzovi, Marvin Terban, Gilbert a Barbara Millsteinovi, Martin Martel, Wendi Dragonfireová, Arnold Weinstein, Michael Wilkes

INVENTOŘI: Susan Dominusová, Markus Hoffmann, Reagan Arthur, Michael Pietsch

ZDROJE OBTÍŽNĚ ZJISTITELNÝCH INFORMACÍ ZASLUHUJÍCÍ SI SPECIÁLNÍ POZORNOST: *Cause of Death: A Leading Forensic Expert Sets the Record*

Straight (Příčina smrti: přední specialista v oboru soudního lékařství objasňuje nesrovnalosti), autoři: Cyril H. Wecht, Mark Curriden, Benjamin Wecht; Gina Marie; Jonathan Hayes; Guy Shochat; Úřad soudního lékařství v New Yorku; newyorské Akvárium; *WITSEC: Inside the Federal Witness*

Protection Program (WITSEC: v zákulisí federálního programu na ochranu svědků), autoři: Pete Earley a Gerald Shur

MOJE PODPORA V NEW YORKU: rodina Bazellova, Benjamin Dattner, Joanna Friedová, rodina Friedova, Eric Grode, Marc Leonardo, Linda Lewisová, C-Lo a Gang, Marcia Luxová, Elizabeth O'Neillová, Joseph Rhinewine, Scott Small, David Sugar, Susan Turnerová, Jason White, Jesse Zanger, Sam Zanger

MOJE PODPORA V SAN FRANCISCU: Joseph Caston, Robert Daroff, Ellen Hallerová, Cassis Henryová, Tamar Hurwitzová, Marc Jacobs, Yunníe Leeová, Peri Soyugencová, moji kolegové-rezidenti na Kalifornské univerzitě v San Franciscu

DALŠÍ PODPORA: Michael Bennett, Edward Goljan, rodina Gordonova, Mary Victoria Robbinsová, Lawrence Stern

PSÍ PODPORA: Lottie

CELOŽIVOTNÍ PODPORA: sestra Rebecca Bazellová

O autorovi

JOSH BAZELL absolvoval na Brownově univerzitě bakalářský studijní program Anglická literatura a spisovatelství; a na Kolumbijské univerzitě vystudoval lékařství. V současné době působí jako rezident na Kalifornské univerzitě v San Franciscu a píše druhý román.

Upozornění

Veškerý obsah knihy kromě tohoto odstavce, poděkování a věnování je smyšlený. Dokonce i motto je vymyšlené. Jiný názor, především vzhledem k lékařským informacím, není v žádném případě doporučován.

Josh Bazell

***DOKTOR
ZABIJÁK***

Vydal Mgr. Jiří Černý – Vydavatelství Víkend, 2009

Z anglického originálu Beat the reaper
vydaného Little, Brown and Company, New York

přeložila Mgr. Dagmar Břejlová

© 2009 Josh Bazell

Redaktor Jaroslav Kašpar

Obálka Studio VVG

Sazbu zhotovila Sazba MM, Vimperk

Tisk Finidr s. r. o., Český Těšín

© Editor Vydavatelství Víkend

ISBN 978-80-7222-649-8

Na balkoně stálo asi šest mafiánů. V takových chvílích se těžko počítá. Pár jsem jich poznal. Všichni byli ozbrojení.

Lano, ohraničující volný prostor balkonu, bylo pryč a rampa byla připravená nad vodou. Magdalena a její brácha, tyčící se za ní, stáli na kraji rampy. Měli svázané ruce a nohy, zalepená ústa. Izolaci měli omotanou kolem sebe. Vypadala jako hustá pavoučí síť. . . . Za nimi stál mafián se zbraní v ruce.

Okamžitě se ve mně probudil instinkt všechny je postřílet. Oči, kolena, krky — to všechno byly cíle jako ve střelecké galerii.

Příběh charismatického lékaře a zároveň mafiánského zabijáka začíná zavražděním jeho prarodičů, kteří ho od malička vychovávali. Ujme se ho rodina Locanových. Mafiáni. Pietro využívá jejich kontaktů a zavražděné prarodiče pomstí. Zaplétá se stále těsněji s mafií. Stává se z něj chladnokrevný zabiják a nájemný vrah. Po čase se však chce od tohoto života odtrhnout a využívá možnosti programu na ochranu svědků.

Vystuduje medicínu a pod novým jménem začne působit jako lékař v nemocnici na Manhattanu a myslí si, že nechal mafiánský život dávno za sebou. Jenže ani zde nenalézá klid. Neúprosná chapadla mafie ho dostihnou. Začíná boj na život a na smrt. . .

